

Giới thiệu Tuyệt Đỉnh Phù Thủy

Thể loại: Xuyên không, dị giới, nam cường, nữ cường.

Quân Thiên San kiếp trước bị bệnh tim bẩm sinh phải trải qua cuộc đời tẻ nhạt trong bệnh viện. Mục tiêu lớn nhất là phải tiếp tục sống.

Quân Thiên San kiếp này là tiểu thư phế vật, cha không thương mẹ không yêu. Mục tiêu là sống bình đạm qua ngày.

Vào một ngày, hắn đột ngột xuất hiện trong thế giới của nàng, đưa nàng đi, giúp nàng cường đại. Bốn năm bên nhau, trái tim nàng từ bao giờ đã trao cho hắn.

Rồi một ngày, hắn muốn nàng cứu hồn thể của hắn.

Dưới làn mưa, hắn tuyệt tình vì vị hôn thê mà giết nàng. Ngực trống rỗng, trái tim tan nát, mưa như trút hòa tan dòng máu đỏ, thân thể đơn bạc không còn sự sống.

Lần nữa trọng sinh, quên đi con người lạnh băng ấy, quên đi cái gọi là “yêu”. Mục tiêu duy nhất của nàng là hưởng thụ cuộc sống, tiêu dao giang hồ sẵn tiện gây rối đại náo thiên hạ.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Đỉnh Phù Thủy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Xuyên qua

Mặt trời dần ló dạng, từng tia nắng xua tan màn đêm u tối lạnh lẽo, mang lại cảm giác ấm áp thư thái.

Quân Thiên San ngồi trên một tảng đá lớn, bề mặt bằng phẳng, lẳng lặng ngắm mặt trời mọc.

Đến tận bây giờ Thiên San cũng khó mà tin được bản thân thế nhưng lại trọng sinh. Kiếp trước, nàng bị bệnh tim bẩm sinh, không thể như các bạn nhỏ khác thoải mái nô đùa. Khi nàng mười tuổi bố mẹ bị tai nạn qua đời, từ đó nàng cũng chuyển vào ở trong bệnh viện luôn.

Vì ước muốn của bố mẹ, nàng kiên trì suốt mười bảy năm, sống cho bản thân cũng là cho bố mẹ. Cứ tưởng rằng tất cả đã kết thúc nhưng một lần nữa nàng lại sống còn xuyên vào thân xác của tiểu oa nhi năm tuổi ở thế giới vô cùng huyền diệu, cường giả vi tôn nữa chứ.

Tiểu oa nhi tên Quân Thiên San, tiểu thư dòng chính Quân gia thế gia đứng đầu Tiêu Diễm đại lục. Lúc ba tuổi khảo nghiệm thiên phú phát hiện nàng (tiểu oa nhi) không có năng lượng ma thuật trong người. Từ đó nàng trở thành tiểu thư phế vật mặc người khi dễ. Sau nàng bị tỷ tỷ cùng cha khác mẹ đánh chết.

Đứng dậy, tập thể dục buổi sáng, Quân Thiên San nhặt lên chiếc giỏ trúc đeo lên vai bắt đầu hái thuốc.

Ba năm trước, sau khi biết mình trọng sinh, nàng phải mất sức “chín trâu hai hổ” mới xin được dọn đến chân núi bỏ hoang ở ngoại thành. (ngọn núi thuộc sở hữu của Quân gia).

May là kiếp trước nàng có nghiên cứu về các thảo dược nên có thể lên núi hái thuốc rồi bán lấy tiền sống qua ngày. Trong thế giới cường giả vi tôn này, nàng chỉ muốn sống cuộc sống điền viên, bình bình đạm đạm đến hết đời.

... ..

Bên trong Hình Đường Quân gia, không khí trầm mặc đáng sợ, thi thoảng lại truyền đến tiếng khóc thút thít.

Giữa Hình Đường, một nam nhân mang dáng vẻ tự trách, hối lỗi, ân hận mà quý.

“Phụ thân...xin người hãy nghĩ cách cứu Thành Nhi đi! Hu hu”. Lý Gia Tuệ khẩn thiết cầu xin gia chủ Quân gia Quân Ngao Kiếm. Nàng có hai đứa con, đại nữ nhi Quân Thiên San là phế vật không dùng được, giờ tiểu nhi từ Quân Thiên Thành lại ra nông nổi này. Tất cả cũng do con tiện tỳ đó cả.

“Gia chủ, con biết... là chúng con sai, nhưng... nói thế nào Thành Nhi, Nhã Nhi cũng là con cháu Quân gia, là tôn tử, tôn nữ của người, xin người... cứu chúng nó đi hu hu...”. Lý Gia Vân dáng người yếu điệu thút thít, mềm mại quý xuống khẩn thiết cầu xin.

Lý Gia Tuệ bàn tay nắm chặt trừng mắt nhìn Lý Gia Vân. Tiện nhân! Hồ ly tinh! Nếu không phải ả xúi giục phu quân đưa nữ nhi của ả vào cấm địa. Nàng sẽ không buộc hắn cũng phải dẫn theo Thành Nhi, hại y bị thiên khiển chỉ còn một hơi thở.

Lý Gia Tuệ là quận chúa Bình Vương phủ của Bách Quốc sau gả cho Quân Kiếm Thiên là thiếu chủ Quân gia. Còn Lý Gia Vân chỉ là thứ nữ con của một tiểu thiếp có xuất thân kỹ nữ. Lý Gia Tuệ có thể vào Quân gia cũng là nhờ Lý Gia Vân bài mưu nghĩ kế cho nàng, mà một năm sau cũng bước vào Quân gia trở thành nhị phu nhân của trượng phu nàng.

“Phụ thân, thiên khiển trong cấm địa là do tổ tiên Quân gia tạo ra, lẽ nào lại không có cách gì có thể cứu chúng nó sao?” nam tử mặc thanh y tuổi khoảng hai mươi, toàn thân phát ra khí chất nho nhã, thư sinh, gương mặt anh tuấn sầu lo. Người này là Thất thiếu gia Quân Kiếm Thanh tính tình hòa nhã, dễ gần, không ham quyền thế, thường rời nhà đi ngao du sơn thủy.

Quân Ngạo Kiếm nhìn Quân Kiếm Thiên quỳ trên đất thờ dài. Nhi tử này cái gì cũng tốt chỉ là quá mềm lòng. Quân gia hiện nay ngoài mặt vẫn là gia tộc đứng đầu nhưng bên trong đã mục nát, thiên phú tu luyện ngày càng giảm, lần này khó có được hai đứa thiên phú xuất chúng lại xảy ra chuyện.

Dưới ánh mắt mong chờ của mọi người, Quân Ngạo Kiếm cuối cùng cũng mở miệng.

“Kiếm Thiên, ta phạt con một trăm đại bản, mười ngày sau tiến vào cấm địa, không đột phá cao cấp kiếm sư tứ giai thì không trở ra. Về Thành Nhi, Nhã Nhi ta sẽ nhờ người chữa trị cho chúng”.

Nghe vậy, mọi người thở phào nhẹ nhõm, có người chữa trị là có hi vọng rồi.

“Phu quân...xin lỗi, cũng tại thiếp” Lý Gia Vân hai mắt đầm lệ mang theo áy náy, hối hận, tự trách và lo lắng hướng Quân Kiếm Thiên nhỏ giọng xin lỗi.

“Không phải do nàng là ta không trông chừng cẩn thận mới hại chúng bị như vậy”

“Nhưng hình phạt...”

“Không sao” Một trăm đại bản với hắn không là vấn đề còn việc vào cấm địa, hắn mới thăng cao cấp kiếm sư nhất giai không biết phải mất bao lâu mới tới tứ giai.

Lý Gia Tuệ nhìn hai người tình chàng ý thiếp, hừ lạnh, phát tay bỏ đi. Những người khác cũng lần lượt ra khỏi Hình Đường.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Đình Phù Thủy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Gặp gỡ

Dưới chân núi ở ngoại thành Tĩnh Xuyên kinh thành Bách Quốc, một căn nhà gỗ nhỏ bé đơn sơ nhưng gọn gàng sạch sẽ. Cạnh nhà có một cây đại thụ trăm năm, cành lá xum xuê tỏa bóng mát.

Thiên San bước ra từ nhà gỗ, hai tay nhỏ bé ôm chiếc thảm cỏ đã được cuộn tròn đến dưới gốc cây trái thắm ra rồi ngồi xuống.

Gio1 thổi vi vu, lá cây xào xạc, tiếng chim hót líu lo hòa thành giai điệu đặc hữu của núi rừng.

Thiên San ngồi xếp bằng, hai mắt nhắm nghiền tiến vào trạng thái nhập định. Trong tâm trí của nàng dần xuất hiện các sợi tơ với nhiều màu sắc và hình dạng khác nhau chồng chéo lên nhau thành một mạng lưới phức tạp.

Từ kiếp trước, Thiên San đã có thói quen nhập định để thả lỏng tâm trí, bình ổn cảm xúc. Đến kiếp này, thói quen ấy cũng không đổi chỉ là sau khi nàng nhập định trong đầu sẽ xuất hiện các sợi tơ kỳ lạ. Ban đầu chỉ có vài sợi càng về sau thì càng nhiều, hình dạng, màu sắc cũng nhiều hơn.

Mặc dù nàng không biết đó là gì nhưng sau mỗi lần quan sát chúng thì cảm giác của nàng đối với mọi vật xung quanh lại rõ ràng hơn. Thế nên ba năm nay nàng đều dành thời gian để làm việc này.

Các sợi tơ sắp xếp theo một trật tự, liên kết thành nhiều hình dạng rất kỳ lạ giống như ký tự lại giống ấn ký, hoa văn nào đó.

Một vòng tròn lớn hình thành, bao bọc tất cả các sợi tơ ở bên trong. Trong ý thức Thiên San một trận pháp phức tạp được hình thành.

“KẾT” Thiên San vô thức phun ra một chữ. Ngay sau đó, trận pháp liền sáng lên tỏa ra ánh sáng đủ màu. Cùng lúc đó, dưới chân nàng, một trận pháp giống hệt trong đầu nàng cũng hiện ra.

Ánh hào quang như cầu vồng phát ra những tia sáng chói mắt làm cả cánh rừng như bừng sáng, cây cỏ xung quanh dường như càng thêm tươi tốt tràn trề nhựa sống hơn.

Cách đó không xa có hai bóng người lảng không mà đứng. Một người mặc áo choàng đen, đeo mặt nạ bạc, bên cạnh là một nam tử mặc thanh y.

Nhìn thấy cảnh này, hai người đều thật sâu kinh ngạc, nam tử thanh y không kìm được mà bật thốt:

“Ma trận khế ước?! Nơi này có người lĩnh ngộ được ma trận khế ước?”

Nam tử hít sâu, phóng suất ra linh thức, cẩn thận dò xét xung quanh. Kết quả nhận được khiến cho hắn phải lắp bắp kinh hãi:

“Lão đại, ta không cảm nhận được khí tức của phù thủy nào khác quanh đây. Nàng.. là tự mình lĩnh ngộ sao? Uà... Đâu rồi?”

Nam tử thanh y đang nói thì phát hiện người bên cạnh đã biến đi đâu, ngó đông ngó tây thì nhìn thấy người áo choàng đen đã đứng trước mặt Thiên San.

... ..

“Theo ta”

Âm thanh trong trẻo du dương như tiếng đàn dương cầm lại ẩn chứa sự áp bách không cho người cự tuyệt.

Thiên San khước miệng co rút. Nhiều năm tu dưỡng giúp nàng không quá sợ hãi nhưng điều đó không có nghĩa là nàng có thể bình tĩnh như thường.

Ai có thể cho nàng biết quái nhân này từ chỗ nào chui ra không? Tự nhiên xuất hiện rồi bảo nàng theo hắn? Tên này có bệnh, chắc chắn luôn.

Nhìn hắn toàn thân bị áo choàng màu đen che kín chỉ lộ ra chiếc mặt nạ màu bạc có hoa văn tinh xảo huyền bí, cùng một đôi con ngươi đỏ tươi như máu. Trên người hắn phát ra sự u lãnh huyết tính, lời nói bá đạo rất phù hợp với khí chất vương giả trời sinh.

“Không”

Lạnh lùng trả lời. Dù biết hắn rất cường đại nhưng nàng sẽ không đại gì đi theo hắn. Người lớn nói: Bé ngoan là không được đi theo người lạ, rất nguy hiểm.

“Nha! Tiểu muội muội xinh đẹp. Muội không theo hắn thì theo đại ca đi. Theo ca ca có đồ ăn ngon, có quần áo đẹp, đặc biệt còn được ngắm mỹ nam nha!”

Nam tử thanh y ngồi đối diện Thiên San trưng ra khuôn mặt anh tuấn, tươi cười mỉa hoặc như lão sói xám dụ dỗ tiểu cừu non, thân thiết chào hỏi nàng.

“....”

Thiên San yên lặng nhìn trời. May mắn, mặt trời vẫn bình thường, đang bắt đầu ngã về tây. Thiên San đứng dậy, cuộn thảm lại ôm vào nhà, xem hai người một đen một xanh như không khí. Nàng không có hứng thú với người bị chấp mạch.(người không bình thường).

Nam tử thanh y nhìn hành động của nàng, hai mắt rung rung như chú chó bị người vút bỏ. A Hắn bị lơ, lẽ nào sức quyến rũ của hắn bị giảm rồi sao? Nam tử thanh y rồi rầm suy nghĩ.

“A... Ngươi làm gì? Buông ra!”

Thân thể đột ngột bị người ôm lấy, nhấc lên. Thiên San muốn vùng vẫy thoát ra nhưng nàng bị thương phát hiện thân thể lại trở nên vô lực, mềm nhũn chỉ có thể mặc người bày bố.

Nam tử áo choàng đen ôm Thiên San, điều chỉnh cho nàng một tư thế thoải mái, đầu dựa vào vai hắn, lạnh nhạt bỏ lại một câu “Đến Quân gia” rồi đi mất.

“Quân gia? Người này cùng Quân gia có quan hệ gì? Sao lại bắt nàng?” Thiên San khó hiểu suy nghĩ.

Phía sau hai người, nam tử thanh y sùng bái nhìn bóng lưng nam nhân áo choàng đen:” Không hổ là lão đại, thật uy vũ a”.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Đình Phù Thủy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 3: Đến Quân phủ

Phủ đệ Quân gia nằm ở phía bắc Tỉnh Xuyên Thành kinh thành Bách quốc. Đại môn được sơn son thiếp vàng, hai con sư tử đá trước cửa cao lớn đầy khí thế, bốn thủ vệ sắc mặt lạnh lùng canh giữ.

“Các người mau vào thông báo với chủ nhân các người “có nhân đến rồi mau ra tiếp đón”

Liều Phi Ngân hướng thủ vệ nói.

“Cút”

Thủ vệ kinh thường nhìn Liều Phi Ngân, lạnh lùng đuổi người.

Liều Phi Ngân khoe miệng co rút, hần bị khinh thường. Hừ! Một đám kiến hôi, hần mới không cần cùng bọn chúng so đo làm mất hình tượng. Vận dụng linh lực vào âm thanh làm cho giọng nói bình thường lại truyền vào tai mỗi người trong Quân gia.

“Người Quân gia nghe đây. Lão tử đến rồi. Các người không ra cũng đừng trách ta đây bội ước”.

“Két” Đại môn mở ra kèm theo là tiếng nói giận dữ của nam nhân.

“Kẻ nào to gan dám đến trước cửa Quân phủ gây rối?”

Quân quân gia bước ra nhìn ba người trước cửa. Một thiếu niên mặc thanh y khoảng mười tám đôi mươi, mặt như quan ngọc, tuấn mỹ bất phàm. Tay thiếu niên cầm một cây quạt họa mỹ nhân, nhẹ nhàng phe phẩy, bộ dáng nho nhã lễ độ. Cạnh thiếu niên là một người khoác áo choàng màu đen bao bọc toàn thân cả bàn tay cũng ẩn dưới bao tay màu đen, dung nhan bị khuất sau mặt nạ bạc lộ ra đôi con ngươi màu đỏ huyết tinh khiến người sợ hãi. Hần ôm trong lòng một cô bé bảy, tám tuổi. Cô bé mặc vải thô, tóc quần hình trái đào, thân hình dựa sát vào người mang mặt nạ.

Tổ hợp ba người nhìn thế nào cũng thấy quái dị. Đặc biệt là “Ngân Diện” (là người mang mặt nạ. sau này vẫn sẽ tạm gọi hần như vậy) ăn mặc như quái nhân nhưng trên người tỏa ra khí thế u lãnh, bề ngạnh của cường giả tối cao làm lão kính sợ, trong phút chốc quên luôn lời muốn nói.

“Quân quân gia, có chuyện gì vậy?”

Quân Kiếm Thanh hỏi, đi cùng hần là gia chủ Quân Ngao Kiếm, Quân Kiếm Thiên và già trẻ lớn bé Quân gia. Trên mặt mọi người mang theo thần sắc tò mò và lửa giận. Một thế gia vọng tộc bị người đến cửa khiêu khích há có thể bình tĩnh hướng chỉ là người Quân gia đã quen với địa vị gia tộc đứng đầu. Thế nhưng khi họ nhìn thấy ba người trước cửa thì bị một lực lượng vô hình ép đến không thở nổi.

Quân Ngao Kiếm nhíu mày. Những người này không đơn giản.

Không đợi Quân Ngao Kiếm lên tiếng Liều Phi Ngân bình thản nói: “Lão tử đến thực hiện giao hẹn, có gì thì mau nói”

Nghe hai chữ “giao hẹn” mây kiếm Quân Ngao Kiếm giãn ra. Đến chỗ Liều Phi Ngân khách khí nói: “Công tử đường xa vất vả, trước xin mời vào tề phủ nghỉ ngơi, dùng trà”.

Thái độ của Quân Ngao Kiếm làm mọi người kinh ngạc, dù nghi hoặc nhưng họ vẫn thức thời nhường lối cho bốn người đi vào.

“San Nhi?”

Tiếng Quân Kiếm Thanh kinh hô thu hút sự chú ý của mọi người. Vừa rồi bị khí thế áp đảo nên không để ý, hiện tại nhìn lại, người trong lòng Ngân Diện không phải phế vật Quân Thiên San đã bị đuổi khỏi Quân phủ sao?

“San Nhi. Sao con ở đây?” Quân Kiếm Thiên nghi vấn.

Quân Ngao Kiếm thì quan sát Thiên San trong lòng lặng lẽ suy tính.

“Gia gia, phụ thân, thúc thúc khỏe”

Thiên San ngây ngô cười nói nhưng ý cười lại không đến đáy mắt. Ngay từ đầu nàng đối với “gia đình” này vốn chẳng có chút hảo cảm nào. Ba năm trước, lúc bước chân ra khỏi đây, nàng đã quyết định vĩnh viễn không trở lại cũng mong họ không bao giờ nhớ đến sự tồn tại của nàng. Giờ bị người đưa về, nhìn tia tỉnh kẻ chợt lóe trong mắt “gia gia” nàng càng thấy chán ghét những người này, chỉ muốn nhanh chóng rời khỏi đây.

Ngoại trừ Ngân Diện cảm nhận được sự dao động rất nhỏ của nàng thì không ai phát hiện kể cả người lão luyện như Quân Ngao Kiếm, trong lòng họ chỉ nghĩ nàng là phế vật, ngu ngốc không đáng quan tâm mà thôi.

Liều Phi Ngân kẻ sát gương mặt tuấn tú vào mặt nàng, hòa ái cười nói trong mắt lóe lên tia lửa giận.

“Nha Tiểu San San là họ Quân hả?”

Một tiếng “Tiểu San San” ngọt ngào làm da gà da vịt của người nào đó rớt đầy đất. Kiếm nén xúc động đập bay khuôn mặt của ai kia, Thiên San tươi cười gạt đầu.

Thấy bộ dạng của Thiên San lửa giận của Liều Phi Ngân lại nhiều hơn, trong lòng thầm mắng: nha đầu ngốc này, phải rèn luyện nhiều hơn. Với thân phận của bọn họ thì thân nhân là một trói buộc hướng chỉ là những con sói mặt trắng này.

“Vậy sao Tiểu San San lại sống một mình ở ngoài thành hoang vu mà không ở Quân phủ?” Liều Phi Ngân hỏi Thiên San nhưng khoe mắt thì liếc nhìn một đám người không tự nhiên.

“Việc này là vì để San Nhi tự mình rèn luyện” Quân Ngao Kiếm thân nhiên trả lời như chuyện chính là vậy.

“Ra vậy. Biện pháp này không tệ, người nên phổ biến rộng rãi cho những đứa nhỏ khác trong tộc cũng đến mấy nơi hoang vu sinh sống rèn luyện chúng nó”. Hừ! Lão hồ ly, người còn non lắm! Muốn qua mặt lão từ hả? Nằm mơ đi.

“Ân. Công tử nói phải” Quân Ngao Kiếm không phản bác.

Đoàn người tiến vào phủ trạch.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Đình Phù Thủy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Rời khỏi Quân gia

Trên chiếc giường lớn êm ái, một bé trai sáu tuổi và một bé gái chín tuổi đang nằm, mày nhỏ nhú chặt, thống khổ. Khuôn mặt hai bé trắng bệch không chút huyết sắc, đôi môi tím tái truyền ra tiếng rên rỉ đau đớn, làn da có nhiều chỗ bị sưng mủ, có dấu hiệu bị thối rữa.

Nhìn tình cảnh này Thiên San hơi nhíu mày. Đây là làm sao? Đối với hai người trên giường Thiên San xem như quen thuộc. Nam hài là Quân Thiên Thành – đệ đệ ruột của nàng, người còn lại là Quân Thiên Nhã – tỷ tỷ tốt đã đánh chết “Tiểu Thiên San”

“Bọn họ...”

“Là thiên khiến”

Thiên San vừa định hỏi thì một giọng nói êm tai từ đỉnh đầu truyền xuống giải đáp thắc mắc cho nàng. Thấy Thiên San đã nhìn đủ, Ngân Diện ôm nàng ngồi vào ghế, tự nhiên rót cho nàng một ly trà.

“Thiên khiến là một loại linh thuật có tính phán xét, thường được tạo ra ở những cứ đềm quan trọng ngăn người có ý xấu tiến vào. Thương tổn mà thiên khiến gây ra nếu biết cách xử lý sẽ không nguy hiểm cùng lắm là làm tu vi suy giảm. Trên thiên khiến là thiên phạt chuyên dùng để phán xét linh hồn thiện ác, đúng sai”.

Mất hạnh mờ to, Thiên San khó tin nhìn người trong phòng lại nhìn Ngân Diện. Sao giọng nói của hắn lại truyền trong đầu nàng, nàng không nghe hắn nói lời nào a?

Đôi mắt màu đỏ nhu hòa nhìn biểu tình đáng yêu của Thiên San, Ngân Diện gờ tay muốn bẹo má nàng nhưng nữa chừng thì dừng lại. Nhìn bàn tay bị vải đen che phủ, hồng quang trong mắt lại đậm hơn.

“Công tử, ngài có thể cứu Thành Nhi?” Lý Gia Tuệ thấy Liễu Phi Ngân kiểm tra xong liền gấp gáp hỏi.

“Có thể”

“Một người”

Không đợi mọi người vui mừng, giọng nói rét lạnh vang lên làm mọi người sùng sờ.

Một người? Có ý gì?

Liễu Phi Ngân thoáng nghi hoặc sau là bừng tỉnh đại ngộ “Vẫn là lão đại lợi hại”. Trong lòng hắn vui vẻ nhưng ngoài mặt lại bình tĩnh mang theo淡淡 nói:

“Ta có thể trị nhưng chi trị cho một người”

Gi? Chỉ cứu một người?

“Vậy xin ngài hãy cứu lấy Thành Nhi”

Lý Gia Tuệ giành nói trước không cho mọi người có cơ hội lên tiếng. Bất cứ giá nào nàng cũng phải giữ lại Thành Nhi, nó là tương lai của nàng.

Quân Thiên Thành là con trai trưởng dòng chính so với Quân Thiên Nhã là thứ nữ. Bên nào nặng bên nào nhẹ mọi người đều hiểu nên không lên tiếng.

Lý Gia Vân không nói gì chỉ im lặng khóc. Trong căn phòng đầy người, tiếng khóc của nàng như có như không truyền vào tai, khiến người ta cảm thấy thương xót.

Lý Gia Tuệ thấy Lý Gia Vân lệ rơi đầy mặt thì trong lòng vui sướng. Đáng đời, một thứ xuất mà muốn tranh cùng nàng. Hừ!

“Thành Nhi là bé gái phải không? Ừ thiên phú không tệ, tương lai có thể đạt tử cấp, đứng đầu một phương”. Liễu Phi Ngân giả ngu nói. Nếu bọn họ dễ dàng lựa chọn như vậy mục đích của hắn làm sao thành. Lời hắn nói cũng không sai chỉ là “có thể” còn được hay không không phải việc của hắn. Người nào đó âm thầm cười xấu xa.

Lời Liễu Phi Ngân làm không khí cả phòng thay đổi.

Trong lòng Lý Gia Tuệ rung lên hồi chuông cảnh báo. Nàng như thế nào lại quên nơi này là Quân gia. Bất kể người là đích thứ chỉ cần có thiên phú cao đều được đãi ngộ tốt nhất, Thiên San chính là một ví dụ điển hình. Tiểu thư dòng chính thì sao, không tu luyện được thì sẽ bị người khi nhục, vứt bỏ.

“Bé gái là Nhã Nhi. Mong công tử hãy chữa trị cho Nhã Nhi”

Sau vài giây trầm mặc, Quân Ngạo Kiếm đưa ra quyết định. Lý Gia Tuệ xui lơ ngơ ngồi trên đất. Thành Nhi sẽ chết? Vậy tương lai nàng phải làm sao? Lúc sinh Thành Nhi, thân thể nàng bị thương tổn không thể sinh được nữa, trong lòng trượng phu chỉ có con tiện nhân Lý Gia Vân. Nhi tử không còn, nữ nhi bị phế, nàng... Đợi đã, nữ nhi... Lý Gia Tuệ trong mắt lóe lên hi vọng, ngược mắt nhìn Thiên San an an ổn ổn ngồi trên đùi Ngân Điện.

Nhận thấy một ánh mắt cực nóng nhìn mình, trong Lòng Thiên San thầm kêu: Phiền phức đến rồi.

Quả nhiên nhìn thấy Lý Gia Tuệ từ trên đất đứng lên, ba bước thành hai bước đến trước mặt nàng, cách nàng một mét thì bị thứ gì đó cản lại không tiến lên được đành gấp gáp nói.

“San Nhi. Con hãy cầu xin Liễu công tử cứu Thành Nhi đi. Thành Nhi là đệ đệ của con, con nhẫn tâm nhìn đệ đệ chết sao”.

Thiên San buồn bực. Nàng có thể nói đó là đệ đệ “Tiểu Thiên San” không phải của nàng không? Dĩ nhiên là không. Trong trường hợp này cách giải quyết tốt nhất là... giả ngu.

“Nương, chết là gì vậy? có ngon không?”

“...”

Toàn trường im lặng, sau đó vô số ánh mắt khinh bỉ, châm chọc báng phá nàng. Liễu phi Ngân thương xót nhìn nàng. Tiểu San San của hắn thật ngây thơ mà!

Sâu trong đôi mắt màu đỏ lóe lên ý cười sùng nịch. Bảo bối của hắn thật đáng yêu.

“Liễu công tử nếu đã có biện pháp chữa trị vì sao chỉ cứu một người?”

Quân Kiếm Thanh vẫn luôn im lặng lên tiếng, đánh vào trọng điểm của vấn đề.

Mọi người bưng tỉnh, sao họ không nghĩ đến chuyện này?

Liễu Phi Ngân tán thưởng nhìn Quân Kiếm Thanh, xem ra còn có người không quá nguốc.

“Bởi vì ta thích a. Hơn nữa một mạng đổi một mạng rất công bằng”

Hay cho câu “một mạng đổi một mạng”! Bàn tay Quân Ngạo Kiếm nắm chặt kiềm chế xúc động.

Trước đây, lão tổ Quân gia từng vô tình cứu được một người, đền trả ơn người đó liền cho Quân gia một hứa hẹn. Lời hứa ấy cũng trở thành lá bài tẩy bảo vệ Quân gia. Hôm nay vì hai đứa cháu mà ông đành dùng đến, thật không ngờ hắn lại vô sỉ nói thế.

“Người muốn thế nào?”

Thành Nhi, Nhã Nhi là hai người có thiên phú đứng đầu trong thế hệ này. Nếu có thể giữ lại cả hai thì ông nhất định phải giữ lại vì Quân gia. Ông mơ hồ biết được mục đích của họ, dù không hiểu vì sao họ lại có hứng thú với Thiên San nhưng ông có thể khẳng định Thiên San không có một tia linh lực nào, là phế vật không thể tu luyện. Đổi một phế vật lấy hai thiên tài, người ngu cũng biết phải chọn thế nào.

“Xóa tên nàng khỏi gia tộc. Từ nay, nàng và người Quân gia không có bất kỳ quan hệ nào”

Thiên San khó hiểu nhìn Ngân Điện. Cho dù đây là mong muốn của nàng nhưng hắn vì sao lại muốn nàng cùng Quân gia đoạn tuyệt quan hệ? Nghĩ Nghĩ, nàng quyết định không nghĩ nữa, có thể rời đi nơi này cũng tốt mà.

“Được” Quân Ngạo Kiếm không do dự liền đồng ý.

Mọi người không phản đối, im lặng đồng ý.

Lý Gia Tuệ thở phào nhẹ nhõm, Thành Nhi không sao, nàng không cần lo lắng nữa.

Quân Kiếm Thanh muốn nói gì đó nhưng cuối cùng vẫn ngậm miệng. Đi theo họ với nàng sẽ tốt hơn ở đây.

Liễu Phi Ngân thì như mèo trộm được cá, vui vẻ phe phẩy đuôi...ách là cây quạt.

(Thiên San: Ta thấy là cả hai. TM: *gật gù*)

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Đình Phù Thủy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Sống chung – Giao hẹn

Một mặt giáp vách núi cao hơn 10m, thác nước từ trên đổ xuống hồ tạo ra tiếng vang ầm ầm, dòng nước trong veo mát lạnh lại theo con suối chảy đi. Ba mặt còn lại là rừng cây xanh um thình thoảng truyền đến tiếng gầm gù của dã thú.

Đây là chỗ nào a? Sau khi Quân Ngao Kiếm đồng ý xóa tên nàng khỏi gia tộc, Ngân Diện liền không nói lời nào ôm nàng rời đi cũng chẳng thèm quan tâm Liễu Phi Ngân sẽ ra sao. Không biết hán ôm nàng đi bao lâu đến khi dừng lại thì đã ở chỗ này.

Ngân Diện thả Thiên San xuống, lấy ra hai quả trái cây cho nàng. Thiên San không từ chối cầm lấy ăn, hành hạ cả buổi nàng hiện tại cũng đói rồi. Trái cây này hơi giống quả táo, vỏ ngoài có màu hồng, mọng nước, vị thanh ngọt mát lạnh, ăn rất ngon. Sau này Thiên San mới biết loại quả nàng ăn mỗi ngày là quả Mân Linh không chỉ chống đói còn chứa nồng đậm linh khí.

Hừm!? Chóp chóp mắt lại lấy tay dụi dụi nhưng cảnh trước mắt không thay đổi. Thế này là thế nào a? Từ lúc nào cạnh dòng suối xuất hiện một tiểu viện, nàng nhớ lúc này chỗ đó vẫn là khu đất trống mà?

Tiểu viện có bốn gian phòng không lớn không nhỏ, trông có vẻ đơn sơ giản dị.

“Đây là nơi ở của ai?”

“Àn” Cứ cho là vậy đi. Tiểu viện này là hán lấy từ không gian trữ vật.

Mất hạnh mờ to, Thiên San khó tin nhìn Ngân Diện: Hán biết phép thuật???

Bước vào một gian phòng, vật dụng bên trong rất đơn giản: một bộ bàn ghế, một tấm bình phong họa tử trúc ngăn gian phòng làm hai, sau bình phong là chiếc giường được phủ một lớp nệm mềm mại, màn giường làm từ tơ lụa thượng hạng kẻ lai động.

Thiên San hí hửng, lăn một vòng trên giường, mơ mơ màng màng muốn ngủ. Niệm giường tròng xuống, Thiên San không tình nguyện mở mắt nhìn người nào đó vô cùng tự nhiên nằm xuống bên cạnh nàng, khóa mắt giật giật, chân nhỏ không khách khí tặng cho người nào đó một cước.

“CÚT”

Bị đá trúng nhưng Ngân Diện một chút phản ứng cũng không có mà sự thật một cước của nàng không đủ cho hán gãi ngứa chứ đừng nói là đá hán xuống giường. Ngân Diện điều chỉnh tư thế kéo nàng vào lòng, đầu gối lên cánh tay hán.

Ngân Diện không sao nhưng nàng thì có sao. Khuôn mặt nhỏ nhắn thành một đoàn: người này làm bằng sắt hả? đá hán đau chân nàng? Thiên San khó chịu xoay tới xoay lui nhưng làm thế nào cũng không thoát khỏi “vòng vây” của hán. Vì thế, nàng từ bỏ mặc hán muốn làm gì thì làm ai bảo nàng không đầu gối lại người ta.

Nghĩ thông rồi, lúc này Thiên San mới để ý Ngân Diện đã cởi bỏ lớp áo choàng và phía sau áo choàng đen là... một bộ hắc y có vẻ tinh xảo, quý giá hơn thời.

Thiên San vô cùng khẳng định: Tên này có bệnh, bệnh rất nặng a. Nhìn xem có ai như hán toàn thân bị vải đen phủ kín, một chút thịt cũng chẳng lộ ra ngoài, kể cả khi ngủ mà cũng mang mặt nạ. Nếu không phải hán đeo mặt nạ bạc nàng nhất định cho rằng hán là người cuồng màu đen. Thử nghĩ xem, lúc nửa đêm ra ngoài gặp một người toàn thân đen nhánh có một đôi con ngươi màu đỏ, tình cảnh đó chắc chắn sẽ bị dọa chết tươi a.

Nghĩ thì nghĩ vậy, Thiên San cũng tò mò mà đi hỏi Ngân Diện. Qua nhiều năm tôi luyện *, hiện tại nàng đa phần đối với mọi việc đều là thái độ thờ ơ lạnh nhạt. Vì sao hán muốn đưa nàng đi? Vì sao luôn ôm nàng, muốn ngủ cùng nàng? Nàng là người đã chết một lần, sớm đã nhìn thấu sinh tử. Hán có mục đích gì? Nàng không quan tâm, nàng chỉ cần bình bình an an sống qua ngày là tốt rồi.

(*)Thiên San bị bệnh tim nên cảm xúc không được dao động quá lớn, quá vui quá buồn. Tôi luyện này là rèn luyện tính tình bình tĩnh, lạnh nhạt.

.....

“Không làm”

“Không cần”

“Không muốn”

Mặc kệ nhiệt độ xung quanh đang giảm theo cấp số nhân Thiên San vẫn mạnh mẽ phát biểu “tam không”. Nàng biết ngay hần không có ý tốt mà. Trời chưa sáng đã bắt nàng thức dậy chạy bộ, cái gì mà rèn luyện, phải cường đại nàng đây không cần. Hần muốn dạy là chuyện của hần, học hay không là chuyện của nàng.

Thiên San rất vô sỉ quần chặt chần không liếc nhìn tòa băng sơn trước giường.

(TM: *chóp mắt* không phải lúc trước tỷ cũng thường dậy sớm lên núi ngắm mặt trời mọc sao? Cần gì oán giận vậy chứ? TS:* đồng dục tuyên bố* Bởi vì ta không thích nghe lời hần. TM: Nha!! Đã hiểu)

Qua một lúc lâu đến mức Thiên San muốn ngủ, giọng nói u lãnh nhẹ nhàng như gió mùa đông của Ngân Diện vang lên.

“Vì sao?”

“Ta muốn làm một người bình thường không tranh không đấu.”

“Không thể nào!”

Ngân Diện lạnh lùng phủ nhận suy nghĩ không thực tế của nàng.

Thiên San muốn phản bác nhưng chính nàng cũng hiểu điều đó là không thể. Cho dù là đâu, thế giới nào cũng tồn tại tranh đấu, khác biệt là đấu tranh lớn nhỏ hậu quả nghiêm trọng hay không.

Thế giới này so với cổ đại còn đáng sợ tàn khốc hơn. Nếu là cổ đại, nàng có thể tìm một thôn nhỏ vắng vẻ hoặc là nơi thâm sơn cùng cốc nào đó sinh sống. Nhưng ở nơi huyền ảo, cường giả vì tôn này nguy hiểm có ở khắp nơi, lúc nào cũng có thể bị người giẫm đạp, giết chết không thương tiếc chỉ vì người là kẻ yếu, người không mạnh bằng hần. Dù biết rõ như thế nhưng thật lòng nàng chỉ muốn làm người bình thường, không muốn tranh đấu, đánh đánh giết giết.

“Ta bị nguyên rủa, nàng là người duy nhất có thể hóa giải lời nguyên này. Chỉ cần nàng giúp ta, ta sẽ thả nàng đi. Đến lúc đó nàng cũng có đủ năng lực bảo vệ bản thân, có thể sống như nàng mong muốn”

“Đây là lý do ngươi bắt ta đi?”

“... Nàng cứ từ từ suy nghĩ”

Ngân Diện xoay người muốn rời đi.

“Đội đã. Nể tình ngươi giúp ta thoát khỏi Quân gia. Ta đồng ý giúp ngươi nhưng ngươi nhất định phải giữ lời thả ta đi.”

Bất kể điều hần nói là thật hay giả dường như nàng không còn lựa chọn khác. Hơn nữa đợi đến lúc nàng cường đại rồi thì tí lệ thoát khỏi hần cũng cao hơn không phải sao?

“... Ta hứa”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Đỉnh Phù Thủy* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Rèn luyện (1)

Người ở thế giới này đa phần là tu luyện giả: Kiếm Sư, Đấu Sư, Pháp Sư, Phù Thủy và các chức nghiệp như Luyện Đan Sư, Luyện Khí Sư.

Phân chia cấp bậc Chiến Sư: Sơ cấp, trung cấp, cao cấp, chiến sĩ, chiến linh, chiến vương, chiến đế, chiến quân, chiến thánh, chiến thần.

Phân chia cấp bậc Pháp Sư: Sơ cấp, trung cấp, cao cấp, tử linh, lam linh, thanh linh, lục linh, huyền linh, hồng linh, bạch linh.

Phân chia cấp bậc Phù Thủy: Sơ cấp, trung cấp, cao cấp, tử linh, lam linh, thanh linh, lục linh, huyền linh, hồng linh, bạch linh.

(Mỗi cấp chia thành sơ giai, trung giai, cao giai)

Phân chia cấp bậc Huyền Thú: ma thú, yêu thú, linh thú, tiên thú, thánh thú, thánh linh thú, thần thú. (Mỗi cấp chia thành 10 giai).

Phân chia cấp bậc Luyện Đan Sư: Sơ cấp, trung cấp, cao cấp, đại đan sư, đan tôn, đan tông.

Phân chia cấp bậc Đan dược: Sơ cấp, trung cấp, cao cấp, linh đan, tiên đan, thánh đan, thần đan.

Phân chia cấp bậc Luyện Khí Sư: Sơ cấp, trung cấp, cao cấp, đại khí sư, khí tôn, khí tông.

Phân chia cấp bậc vũ khí: kim khí, bào khí, pháp khí, linh khí, tiên khí, thánh khí, thần khí.

Phân chia cấp bậc lời nguyên, phù chú, pháp trận: từ cấp 1 đến cấp 10

Phẩm chất đan dược, vũ khí, lời nguyên, phù chú, pháp trận: hạ phẩm, trung phẩm, thượng phẩm, cực phẩm.

Phù thủy là người có khả năng điều khiển được “dòng chảy năng lượng nguyên tố” cũng chính là linh khí có trong tự nhiên. Khả năng này được thể hiện thông qua việc tạo thành “Ma trận khế ước” – điều kiện tiên quyết trở thành một phù thủy. Ma trận khế ước là pháp trận hình thành từ “dòng chảy năng lượng” của các nguyên tố mà phù thủy cảm nhận được cũng là số nguyên tố phù thủy có thể sử dụng.

Năng lượng nguyên tố chia thành 3 loại: cơ bản, biến dị và hiếm. Nguyên tố cơ bản: Kim (màu vàng), Mộc (màu lục – xanh đậm), Thủy (màu lam – xanh dương), Hỏa (màu đỏ), Thổ (màu nâu). Nguyên tố biến dị: Phong (màu thanh – xanh lá mạ), Băng (màu băng lam – xanh da trời), Lôi (màu tím). Nguyên tố hiếm: Quang (màu trắng), Âm (màu đen), Không gian (màu cầu vồng), Thời Gian (màu bạc).

.....

“Kháng nghị! Ta muốn kháng nghị!!!”

Muốn nàng đọc sách, đọc sách có thêm kiến thức nàng tán thành. Muốn nàng chạy bộ, chạy bộ rèn luyện sức khỏe nàng không có ý kiến. Nhưng... muốn nàng “đánh nhau” với thổ nàng 200% phản đối a.

Hiện tại, trước mắt Thiên San là đồng cỏ cao khoảng 20cm, diện tích khoảng 50 mét vuông, loáng thoáng có thể nhìn thấy những bóng dáng nho nhỏ màu xanh ẩn hiện trong đồng cỏ.

Nơi này là địa bàn của Bích Thổ - ma thú cấp 3 hệ phong có hình dáng giống thỏ, giới ẩn núp, đánh lén. Đừng nhìn bề ngoài đáng yêu của nó mà lầm. Cơ thể của nó rắn chắc như đá trái ngược với lớp lông tơ mềm mại bên ngoài, móng vuốt tuy ngắn nhưng sắc bén như dao. Quan trọng là chúng nó sống theo bầy, một bầy phải hơn chục con am hiểu quần công. Dù là trung cấp chiến sư cũng không dám một mình đối chiến vậy mà hần lại bắt nàng một người bình thường đánh nhau với chúng. Thật quá đáng mà!!

Trong lúc Thiên San miên mẫn suy nghĩ, một lực đẩy vô hình đẩy nàng bay vào đồng cỏ tiếp xúc thân mật với đất mẹ thân yêu.

Thiên San ngẩng đầu muốn mắng to thì một gương mặt thỏ con vô cùng ngây thơ đáng yêu phản chiếu trong con ngươi nàng. Thỏ con vô tội chớp chớp mắt to, mồm hồ kêu “chít” một tiếng, bộ dáng siêu cấp dễ thương làm tâm hồn của bất kỳ thiếu nữ nào phải gục ngã. Thiên San cũng không ngoại lệ, hai mắt đã biến thành hình trái tim, chỉ muốn ôm “tiểu đáng yêu” trước mắt vào lòng mà cưng chiều, hoàn toàn quên mất “tiểu đáng yêu” này có bao nhiêu nguy hiểm. Vì thế, bị kịch đã xảy ra.

“CỘP!”

“A... Đau quá!”

Trán Thiên San bị “tiểu đáng yêu” húc vào. Cảm giác đau điếng giúp nàng hồi phục lại tinh thần. Nhìn tình cảnh trước mắt nàng khóc không ra nước mắt.

Hơn 20 con Bích Thổ từ lúc nào đã bao vây nàng. Nàng như thế nào lại quên, Bích Thổ có thiên tính bảo vệ lãnh thổ rất cao, bước vào lãnh thổ của chúng kết quả không chết cũng trọng thương.

“AAA...”

Tiếng kêu thảm thiết bị thương vang vọng cả khu rừng dọa chạy mấy tiểu động vật nhát gan ở gần đó.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Đỉnh Phù Thủy* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ww.EbookFull.Net.

Chương 7: Rèn luyện (2)

“Hu hu hu”

Giương mặt Thiên San chỗ xanh chỗ tím, nhiều vết trầy xước, hai mắt đầm lệ sưng đỏ, cả người là vết thương, quần áo te tua, vô cùng chật vật ở trong lòng Ngân Điện khóc lớn. Tuy chỉ là vết thương ngoài da nhưng vẫn rất đau!!! Vừa rồi nàng cứ tưởng bản thân “ngủ” rồi, nàng chỉ ở trong đó chừng một phút đã thế này, nếu lâu chút nữa thì... sẽ biến thành huyết nhân mất.

“Ngoan. Uống thuốc xong sẽ không đau”

Ngân Điện ôn nhu dịu dàng, đưa một viên thuốc màu trắng, bóng loáng, được hương thanh mát đến bên miệng nàng.

Thiên San há miệng uống thuốc sẵn tiện cắn thật mạnh ngón tay của ai đó. Đáng tiếc nàng dùng hết sức bình sinh cũng không thể làm ngón tay dưới bao tay kia bị chút tổn thương nào.

Nàng bị phản a!

“Ngươi bắt nạt ta, bạo lực trẻ em, ngươi không phải nam nhân...”

“Hử?! Không phải nam nhân? San Nhi có muốn biết ta có phải nam nhân hay không?”

Ngân Điện không có ý tốt nhìn người trong lòng, hồng mâu lóe sáng khóa chặt hình bóng nàng.

Cảm nhận nhiệt độ không khí xuống thấp cùng cái nhìn đầy thâm ý của Ngân Điện. Thiên San buồn bực, dường như nàng đã nói điều không nên nói nhưng nàng nói đúng mà?! Hử! Đồ trứng thối đáng ghét, chỉ biết khi dễ nàng, mắng vài câu cũng không cho.

“Ta ngủ rồi”.

Thiên San vùi mặt vào ngực Ngân Điện giả chết. Viên thuốc lúc này đã phát huy tác dụng, cảm giác như có dòng nước mát chạy khắp toàn thân, vết thương không còn đau mà bắt đầu lành lại. Thiên San hồ hấp đều đều chìm vào giấc ngủ.

.....

Bầu trời trong xanh, những áng mây trắng với các hình dáng khác nhau nhẹ trôi theo gió, gió thổi vi vu mang mùi hương thảo mộc pha lẫn mùi thịt nướng thơm ngon.

Thiên San đang ngồi bên bờ suối chăm chú nướng gà. Nàng vận dụng tinh thần lực điều khiển ngọn lửa lớn nhỏ phát ra từ tụ hỏa trận trên đất để nướng gà, đồng thời nàng luôn duy trì linh thức để kiểm tra độ chín của từng thớ thịt.

Nhìn nàng nghiêm túc tỉ mỉ như thế người không biết sẽ cho rằng nàng đang làm việc gì vô cùng quan trọng nhưng sự thật thì...

(TM: San tỷ làm muối thất vọng quá! TS: Lát không cho ăn gà. TM: Không cho thì thôi, tỷ cũng không ăn được. TS:???)

“Xong rồi!”

Thiên San phấn khởi nhìn con gà đã được nàng nướng chín: lớp da vàng bóng bẩy, ngoài giòn trong mềm, hương thơm ngào ngạt tỏa ra bốn phía. Nàng vui vẻ một tay cầm đuôi gà cạp, tay kia thì cầm cả con gà.

Bỗng cảm giác trong tay chợt nhẹ, con gà trên tay nàng đã không cánh mà bay. Đỉnh đầu vang lên tiếng nói ôn nhu tán thưởng của Ngân Điện.

“Thuật không hỏa đã tiến bộ rất nhiều. Tiếp theo có thể bắt đầu luyện đan”.

Nói xong cầm theo con gà nướng đi về phía tiểu viện.

“A...Này... Gà của ta mà!!!”

Thiên San nhanh chóng bật dậy đuổi theo. Ô ~ gà của nàng! Thật vất vả nàng mới nướng xong mà!

(TM: Thấy chưa, tỷ cũng đâu được ăn. TS: *nước mắt lưng tròng xách dao chém*. TM: *bôi dầu vào chân... chạy*)

.....

Thiên San bước vào căn phòng cuối cùng bên trái tiểu viện. Căn phòng này có không gian rộng gấp ba lần những gian phòng khác. Trong phòng có nhiều giá đặt các loại dược liệu (thảo dược) chiếm hai phần ba diện tích cả phòng, một giá sách về các loại đan phương và phương pháp luyện đan, chính giữa phòng đặt một lò đỉnh để luyện đan. Nàng đến chỗ lò đỉnh, thiết lập tụ hỏa trận bên dưới nó.

Tụ hỏa trận là hỏa trận cấp 1, nghĩa cũng như tên là loại hỏa trận tập hợp các hỏa nguyên tố trong phạm vi nhỏ để đốt lửa. Tụ hỏa trận rất dễ thiết lập,

chỉ cần vẽ pháp trận lên mặt phẳng rồi đặt ma tinh của huyền thú hệ hỏa vào trung tâm pháp trận làm vật dẫn, cuối cùng là đưa tinh thần lực vào kích hoạt trận pháp. Cấp bậc ma tinh càng cao thì ngọn lửa duy trì càng lâu.

Dù vậy, tụ hỏa trận không được ứng dụng nhiều, đa phần là các luyện đan sư sử dụng để luyện đan. Nguyên nhân là do phạm vi của tụ hỏa trận rất nhỏ, đường kính lớn nhất là 20cm, không có nhiều tác dụng trong tấn công hay phòng thủ. Hơn nữa so với việc lãng phí ma tinh cho việc đốt lửa thì đem ma tinh đi bán hoặc hấp thu linh khí bên trong sẽ có giá trị hơn. Cũng chỉ có người như nữ chính của chúng ta mới lấy tụ hỏa trận ra mà nướng gà.

(TS: *lườm* người nói ai hả?)

Thiên San lựa chọn các dược liệu cần thiết luyện chế Tề Viên đan – sơ cấp đan có công dụng cầm máu, tiêu sưng.

Quá trình luyện đan gồm 3 giai đoạn. Đầu tiên là quá trình luyện hóa dược liệu thành dược thủy đồng thời loại bỏ các thành phần tạp chất trong dược liệu, dịch thủy càng tinh khiết thì hiệu quả đan dược càng cao. Tiếp theo là giai đoạn dung hợp các loại dược thủy, độ dung hợp càng hoàn hảo thì phẩm chất đan dược sẽ được nâng cao. Cuối cùng là kết đan - cô đặc dược thủy thành đan dược.

Nghe thì đơn giản nhưng khi thực hiện mới biết là nó khó cỡ nào. Đặc biệt với người “tự thân vận động” không có người chỉ dạy như Thiên San là vô cùng vất vả.

“Phốc!”

Đan lò truyền ra mùi dược liệu bị cháy khét cũng là dấu hiệu luyện đan thất bại. Đây là lần thứ 34 nàng thất bại rồi a~.

Thiên San hít sâu một hơi lấy lại tinh thần rồi bỏ phế đan ra ngoài. Nàng tiếp tục đốt lò đưa từng loại dược liệu vào đan đỉnh bắt đầu một vòng luyện đan mới.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Đỉnh Phù Thủy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Đêm ngọt ngào

Thời gian thấm thoát trôi qua, Thiên San mỗi sáng chạy bộ, lập pháp trận, chế phù; buổi trưa thì cùng ma thú đánh nhau; tối đến thì luyện đan.

Ngày hôm nay, sau khi cùng ma thú “lăn lộn”, Thiên San hí hửng chui vào bếp hi hục nấu ăn mừng sinh nhật nàng tròn 9 tuổi.

Kiếp trước, từ khi bố mẹ qua đời, nàng mỗi ngày đều phải đối mặt với bệnh tật làm gì có tâm trạng nghĩ đến chuyện tổ chức sinh nhật. Nhưng giờ đây, nàng có một thân thể khỏe mạnh di nhiên phải sống thật tốt, ngày sinh nhật cũng phải tổ chức tiệc chúc mừng.

Mặt trời dần khuất bóng, những tia nắng chiều dần phai nhạt nhường lối cho màn đêm lạnh giá cùng ánh trăng dịu dàng mà cô tịch giữa bầu trời.

Bên bờ suối, từng cây nến được thắp sáng, những ánh lửa lung linh lập lòe như thay thế các vì sao làm bạn cùng nàng trăng.

Thắp xong ngọn nến cuối cùng, Thiên San ngồi vào bàn chuẩn bị dùng tiệc. Trên bàn đã được đặt các món ăn với đầy đủ sắc hương vị, trông vô cùng ngon miệng.

“Có việc gì vui sao?”

Ngân Diện từ xa đã nhìn thấy nến được thắp sáng cả không gian, Thiên San một thân phần y, mái tóc dài mềm mại được cố định bằng dải lụa trắng. Dưới ánh nến朦胧 lung, gương mặt nhỏ bé vô cùng vui vẻ, nàng tươi cười để lộ hai lún đồng tiền xinh xắn càng tăng thêm mấy phần đáng yêu kiều diễm.

“Di?! Ngân Diện huynh mới về? Mau đến đây hôm nay là sinh nhật của ta đó!”

Thiên San vui vẻ mời chào. Ngân Diện đi đến, ngồi xuống đối diện nàng nhưng chỉ nhìn chứ không động đũa.

Thiên San thấy vậy cũng chẳng nói gì tiếp tục ăn. Nàng thật không hiểu, tên này có phải người hay không, đến tận bây giờ nàng chưa từng thấy hắn gờ mặt nạ ra cũng như chưa từng thấy hắn ăn uống. Thật tò mò hắn không ăn uống mà sao vẫn sống được a!

Đội Thiên San ăn uống no nê. Hai người ngồi lên chiếc thảm lông sói mềm mại, xung quanh là ánh nến lấp lánh, cùng nhau ngắm trăng.

“Quà sinh nhật”

Bỗng nhiên, Ngân Diện đưa đến trước mặt nàng một chiếc nhẫn màu trắng có hoa văn hồng liên tinh tế. Thiên San hơi chần chờ nhận lấy.

“Cái này...”

“Là không gian giới chỉ” Ngân Diện giải thích.

“A ha ha... thật tốt! Ta đã muốn có một cái từ lâu rồi!”

Thiên San cười gượng, cắt đứt đầu ngón tay nhỏ máu vào chiếc nhẫn để nó nhận chủ. Thật là, sao nàng lại nghĩ đến phương diện đó chứ? Nơi đây đâu có giống với hiện đại tặng nhẫn cầu hôn a!

Thiên San ngã người nằm trên thảm, ngắm nhìn vầng trăng to tròn đơn độc tỏa sáng, lắng nghe tiếng thác nước ầm ầm vang vọng, cảm nhận những cơn gió mát thổi qua làm lung lay ngọn lửa yếu ớt. Giờ phút này nàng như hòa mình vào thiên nhiên, “nhìn thấy” những tia linh khí dao động quanh người nàng. Chớp mắt nàng đã tấn thăng thành trung cấp sơ giai nhưng Thiên San đang chìm trong minh tưởng nên không phát hiện chỉ có Ngân Diện luôn quan sát nàng là nhìn thấy.

Hồng mâu dâng lên ý cười tự tin thần nhiên: nàng vẫn như vậy, vẫn tài giỏi, quá khứ hay hiện tại đều dựa vào đôi chân của bản thân mà tiến bước.

Một cây, hai cây,... theo tời gian trôi qua các cây nến dần tàn phai, ánh sáng dần lưu mờ. Nàng trắng như thương tiếc, đau buồn vì những ngọn nến đã tắt kia mà như ẩn như hiện sau tầng mây.

“Ây... Nếu có đom đóm thì tốt quá! Như vậy sẽ rất đẹp” Tĩnh lại từ trong minh tưởng, Thiên San nhìn ánh nến dần tàn phai nhợt nhạt không khỏi cảm thán.

Kiếp trước, bố mẹ có một lần đưa nàng đến một hòn đảo chơi. Ở nơi đó, nàng nhìn thấy những con đom đóm nhỏ xinh mang theo tia sáng nhỏ bé bay lượn trên dòng suối. Khung cảnh ấy rất đẹp, rất kỳ ảo. Nàng nhớ bố có nói: “Sinh mạng của đom đóm rất ngắn rất mong manh nhưng chúng không vì vậy mà bi thương, ngược lại chúng rất kiên cường, lạc quan mà sống. Ánh sáng hi vọng giống như ánh sáng của đom đóm vậy, nhỏ nhoi yếu ớt nhưng chỉ cần không từ bỏ thì nó sẽ không biến mất, nó sẽ dẫn lối cho con đến cuối con đường. Vì thế, Bảo Bối của bố nhất định phải kiên cường, phải sống thật vui vẻ hạnh phúc. Con là bảo bối quý giá nhất của bố mẹ”.

Nhìn thấy trong mắt Thiên San hiện lên tia hoài niệm, bi thương Ngân Diện ôm nàng vào lòng khẽ nói bên tai nàng, đánh thức nàng ra khỏi hồi ức.

“Đom đóm là gì vậy?”

“Là loài động vật có thể tự phát sáng” Thiên San vô thức trả lời.

“Giống như Phù Quang?”

“Ân”

Phù Quang là sinh vật hút máu sống trong các khu rừng hắc ám(không có ánh sáng mặt trời) chúng cũng có khả năng tự phát sáng.

Trong tầm mắt đột nhiên xuất hiện quang cầu màu đỏ. Thiên San kinh ngạc bật dậy nhìn xung quanh. Rất nhiều rất nhiều quang cầu lơ lửng giữa không trung tỏa ra ánh sáng ấm áp bao trùm cả không gian. Quang cầu màu đỏ hóa ra là những hoa lửa do hoa nguyên tố tạo thành, nhiệt độ của chúng được khống chế, chạm vào thấy ấm ấm. Rất đã!

“Oa... Thật đẹp!Sao huynh làm được vậy? Thật lợi hại!”

Thiên San hưng phấn kêu to. Cảnh đẹp thế này khiến nàng rất muốn hát và nàng thật sự đã hát. Giọng hát non nớt như tiếng chuông ngân vang, âm điệu nhẹ nhàng như những gợn sóng lăn tăn giữa mặt hồ tĩnh lặng. Tay nàng khẽ vung, bước chân theo nhịp, nàng xoay một vòng làm váy áo tung bay như hoa sen nở rộ, hòa cầu xung quanh cũng theo đó mà dao động. Nàng như một hóa thân linh nghiệm ngom đáng yêu đang nô đùa cùng hoa lửa.

Không gian như lắng đọng, thời gian như ngừng trôi, giây phút ngọt ngào thấm sâu vào lòng người để lại một hồi ức quý giá khó phai.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Đình Phù Thủy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Vấn đề lớn

Mặt trời dần ló dạng, ánh sáng ấm áp chiếu sáng cả khu rừng. Thiên San ngồi trong sân ăn điểm tâm, đôi mắt hạnh to tròn lâu lâu lại nhìn ngó xung quanh.

“Đang tìm gì vậy?”

Giọng nói ôn nhu như gió xuân vang lên, Thiên San theo thanh âm nhìn thấy

Ngân Diện vẫn một thân màu đen đi đến.

“Đang tìm huynh đó! Mới sáng sớm huynh đã đi đâu vậy?”

“Không có gì! Nàng tìm ta là có việc gì sao?”

Ngân Điện ngồi đối diện nàng hỏi, rất sẵn sàng mà rói cho nàng ly trà.

Thiên San tiếp nhận nhấp một ngụm cho thấm giọng rồi nói.

“Huynh muốn ta tự nghiên cứu, học tập ta đã làm theo. Mấy cái khác không vấn đề nhưng đối với việc chế phù thì đến nay ta vẫn chưa vẽ được một 1 lá nào. Đây! Không phải ta gấp gáp nhưng theo huynh nói thì với cấp bậc của ta hiện tại thì ta có thể chế phù mới đúng, chính là trong lúc chế phù ta luôn có cảm giác linh khí không đủ nên đến cuối cùng đều là thiếu hụt linh khí mà không vẽ xong. ...Phải rồi! khi luyện đan cũng xuất hiện tình trạng này làm ta không thể kết đan thành công”.

Nói xong, Thiên San trông mong nhìn Ngân Điện xin hần giúp đỡ.

Việc chế phù cũng như các thần côn dùng chu sa vẽ phù vẽ lên mấy tờ giấy màu vàng vậy. Khác biệt duy nhất là người ta dùng chu sa làm mực còn phù thủy là sử dụng linh khí để vẽ, hơn nữa phù thủy cấp cao thì ngoài vẽ trên giấy có thể vẽ lên bất kỳ vật nào khác giống như chuyện phong ấn pháp trận vào một vật vậy.

Ngân Điện trầm ngâm suy nghĩ một lát rồi nói: “Nàng chỉ sử dụng linh khí trong tự nhiên phải không?”

“Ân” Thiên San gật gù đầu. Trong sách viết vậy mà! Vận hành linh khí thành các sợi tơ rồi truyền vào vật chứa, điều khiển các sợi đó thành phù văn.

Ngân Điện thật sâu nhìn Thiên San, trong lòng tự trách: Hần thật sơ ý! Thực tế có rất nhiều việc trong sách không có nói rõ. Còn nữa, hần cũng nên đích thân dạy chiến kỹ công kích cho nàng, không thể để nàng chỉ biết né tránh.

Thiên San vẫn ngược đôi mắt cún con nhìn Ngân Điện hoàn toàn không biết tương lai nàng phải đối mặt với sự huấn luyện mà quý của ai đó hại nàng chết lên chết xuống. Dù hiện tại ngày ngày nàng cùng ma thú đối mặt nhưng nhờ có Ngân Điện trấn thủ nên bọn ma thú không dám ra tay quá nặng nếu không một oa nhi tay không tất sát như nàng làm sao sống sót dưới móng vuốt của lãnh thú hung tàn chứ!

Trò lại câu chuyện. Sau khi hiểu vấn đề, Ngân Điện kiên nhẫn giải thích:

“Linh khí mà các tu luyện giả hấp thu sau đó tinh lọc chuyển hoá thành lực lượng của bản thân gọi là linh lực để phân biệt với linh khí hỗn tạp bên ngoài. Bởi vì khác với các tu luyện giả khác, phù thủy không chỉ điều khiển linh lực bản thân mà còn có cả linh khí trong tự nhiên, so với linh lực bị giới hạn thì linh khí là vô hạn, là năng lượng chủ yếu mà phù thủy sử dụng hơn nữa linh lực cũng là linh khí, thế nên trong sách mới ghi là linh khí. Với cấp bậc của nàng điều khiển được linh khí đã rất giỏi rồi! Nhưng muốn sử dụng để chế phù luyện đan là không thể. Nàng chỉ có thể dùng linh lực mà thôi”.

“Nha. Ra vậy”. Thiên San bừng tỉnh đại ngộ, gật gù đầu nhỏ. Sau đó vô cùng nghiêm túc nhìn Ngân Điện nói: “Ta không có linh lực!”.

“Hử?!”

“Ta không có nguồn linh lực! Không thể tu luyện! Nên không có linh lực!”

Tĩnh!

Ngân Điện giống như bị đóng băng, nhìn nàng trân trân đến mức Thiên San cảm

giác như nàng đã gây ra đại tội vậy!

Ngân Điện hồi thần, hít sâu, bàn tay mang bao tay đen đặt lên tay nàng cẩn thận đưa linh lực vào người nàng, cẩn thận dò xét.

Mặc dù bị mặt nạ che khuất nhưng Thiên San vẫn từ ánh mắt hần nhìn ra được hần đầu tiên là kinh ngạc, khó tin, khiếp sợ cuối cùng là bình tĩnh. Ân! quả thật là bình tĩnh, nàng không nhìn sai a~.

“Đây! Có vấn đề gì sao?” Thiên San kéo kéo áo Ngân Điện dè dặt hỏi.

Có vấn đề? Dĩ nhiên là có! Một người không có nguồn linh lực thì không thể tu luyện, không thể cảm nhận được linh khí dao động vậy làm cách nào nàng điều khiển linh khí tạo thành ma trận khế ước??? Một người không có linh lực có thể trở thành phù thủy thì tiềm lực, thiên phú của nàng là yêu nghiệt cỡ nào a~. Điều này mà truyền ra ngoài sẽ có bao nhiêu thế lực muốn tranh đoạt nàng. Cũng may nàng là chuyển thể của “nàng”, có lẽ vì kiếp trước nàng là phù thủy nên dù trong người không có nguồn linh lực thì nhờ vào bản năng nàng vẫn có thể tạo được ma trận khế ước, chắc cũng vì vậy mà ma trận khác với trước.

(TM: Ma trận khế ước của mỗi phù thủy đều khác nhau không ai giống ai nha! Công dụng thì giống nhưng đồ văn thì khác vì nó là đặc trưng riêng của từng phù thủy).

“Ta nghĩ trước mắt nàng nên tập trung vào luyện tập kỹ năng chiến sư và bày trận. Đợi nàng đạt đến cấp bậc cao cấp cao giai có lẽ có thể điều động đủ linh khí để chế phù”.

“Ây. Hiện tại chỉ có thể như vậy. Nhưng mà... không có cách nào để ta có được nguồn linh lực sao?”

Sau khi buồn 5 giây Thiên San lại hi vọng hỏi. Thế giới này không phải rất huyền diệu sao? Năng lực của phù thủy không phải rất cường đại chẳng khác gì thần sao? Chắc là phải có cách chứ?!

“Nguồn linh lực là bẩm sinh ta chưa từng nghe có chuyện tạo ra nguồn linh lực nhưng thế giới rộng lớn có lẽ sẽ có vật có khả năng này!”

Nghe Ngân Diện nói vậy Thiên San lập tức cao hứng nhưng mà nghĩ kỹ lại liền yếu xìu như cọng bún thiêu. Thứ có tác dụng nghịch thiên như vậy, muốn có

được tuyệt đối không dễ dàng, năng vẫn nên từ bỏ thì hơn.

Ai~ Tại sao yêu cầu của phù thủy lại khó đến vậy chứ. Phù thủy dưới tử cấp bị xem là phù thủy tập sự, trên tử cấp mới chính thức là phù thủy. Mà muốn

cấp cần vượt qua tử kiếp và lôi kiếp.

Tử kiếp chính là phải ở thời khắc chỉ còn một hơi thở, lúc cận kề tử vong kích phát khát vọng muốn sống kêu gọi lôi kiếp. Nghe thì đơn giản nhưng khó khăn là ở tâm cảnh – mục đích sống của người. Phù thủy là tu tâm, tâm cảnh mở rộng thì thực lực mới tăng lên không thể nhờ ngoại vật như đan dược, linh quả,... Nếu như ý chí không đủ kiên định, mục đích bất chính thì xin lỗi người đời kiếp sau đi. Còn lôi kiếp là bị 9 đạo lôi điện oanh tạc. Tuy đạo đầu tiên có tác dụng tẩy kinh phạt tủy, chữa trị một nửa thương thế nhưng liệu người có đủ tự tin trong tình trạng nửa chết nửa sống chỉ dùng năng lực bản thân (pháp trận, phù chú, đan dược... tự luyện chế) không có bất kỳ ngoại lực (người ngoài giúp, đan dược do người khác luyện...) để vượt qua 8 đạo lôi điện còn lại?

Nhìn Thiên San buồn bã uể ải nằm bẹp trên bàn, Ngân Diện liền suy nghĩ chuyển chủ đề: “Nàng có thể điều khiển mộc nguyên tố?”

“Ân” Nàng có thể điều khiển được 4 loại nguyên tố mộc, hỏa, băng, phong.

“Mộc nguyên tố nơi này khá nồng đậm, nàng sẽ dễ điều khiển hơn, hiện nàng luyện tập cho thuần thục một loại nguyên tố trước, những cái khác thì để sau”.

“Ân! Đã biết”.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Đỉnh Phù Thủy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Gặp người La Sát Cung

Lạc Nhạn sâm lâm nằm ở biên giới Đông Lý quốc và Nam Dạ quốc. Nơi đây hung hiểm vô cùng nhưng đồng thời cũng chứa nhiều tài bảo quý giá. Hàng năm có vô số tu luyện giả vào đây tìm bảo cũng như lịch luyện. Ngoài ra, do diện tích rộng lớn và trải dài của Lạc Nhạn sâm lâm mà rất nhiều người không ngại nguy hiểm đi xuyên qua nó để rút ngắn thời gian qua lại giữa hai nước, dần dần một tuyến đường khá an toàn, ít ma thú qua lại được hình thành trong Lạc Nhạn sâm lâm.

Dưới sức nóng của ngày hè và ánh nắng chói chang của buổi trưa thì việc làm thích hợp nhất lúc này là ngồi trong nhà có máy lạnh ăn cà rem. Đáng tiếc đây là cổ đại mấy cái đó không tồn tại hơn nữa hiện tại trong tình trạng không ai muốn động này thì trên tuyến đường giao thông giữa hai nước trong Lạc Nhạn sâm lâm có hai đội ngũ đang không ngừng truy đuổi.

Đội chạy đằng trước là hai thiếu niên tầm 15, 16 tuổi có gương mặt thanh tú dễ nhìn, mày kiếm nhú chặt, trong mắt ló ra lệ quang, hận ý, sát khí dày đặc. Điều đáng chú ý là gương mặt hai người lại giống nhau như đúc. Hai người điều mặc hắc y rách nát, trên người có rất nhiều vết thương, nhiều vết còn đang chảy máu gương mặt tái nhợt không còn huyết sắc, nhưng dường như họ không cảm thấy đau mà liều mạng chạy về phía trước.

Theo sau họ là một nhóm 6 người. Dẫn trước là một nam tử trung niên có diện mạo bình thường mặc lam bào. Nam nhân nhìn qua không nổi bật nhưng không thể khinh thường sự âm hiểm tàn nhẫn trong mắt hắn. Hắn chính là Tân Tả hộ pháp của La Sát Cung – Bàng Sơn. 5 hắc y nhân bật mặt còn lại không nghi ngờ cũng là sát thủ La Sát Cung – tổ chức sát thủ đang làm mưa làm gió ở Đông Lý quốc.

Nghe nói nửa tháng trước, ở La Sát Cung đã diễn ra một cuộc chiến đoạt ngôi. Đồi nhi tử song sinh của Cung chủ La Sát Cung - La Thương đã ám sát phụ thân của mình để đoạt quyền. Hiện tại đang bị Tân nhậm Tả hộ pháp truy sát, còn La Sát Cung hiện do Tân Cung Chủ Mộ Sát là Phó Cung Chủ đồng thời là nghĩa đệ của La Thương cai quản.

“Các người quả là mầm tốt, đáng tiếc đến đây phải kết thúc rồi” Bàng Sơn âm hiểm cười nói rồi phóng ra mấy đạo ám khí bắn về phía hai thiếu niên.

Cảm nhận có nguy hiểm, hai thiếu niên nhanh nhẹn né tránh nhưng mà trường kỳ chạy trốn lại có thương tích trên người, một trong hai thiếu niên không cẩn thận bị trúng vào chân.

“Đại ca!”

Thiếu niên còn lại lập tức chấn trước người đại ca hần, dung kiếm ngăn chặn ám khí. Lúc ám khí ngừng thì hai thiếu niên cũng lọt vào vòng vây của hắc y nhân.

“Chắc chắn! Thật thâm a! Nhìn bộ dạng hai người lúc này ai sẽ cho rằng hai người là Song Sát nổi tiếng, nhi tử đáng tự hào của Cung Chủ La Sát Cung a!”

Bàng Sơn ở ngoài vòng vây cười chế giễu nhìn hai thiếu niên La Kỳ, La Thu.

Nghe vậy, La Thu nổi giận mắg: “Tiểu nhân như người đùng quá đắc trí. Ta nhất định sẽ giết sạch lũ phản đồ các ngươi báo thù cho phụ thân cùng các huynh đệ bị ngươi sát hại”

Khốn kiếp! Nếu không phải Mộ Sát cho người hạ độc phụ thân thì với thực lực của hần làm sao có thể giết được người. Các huynh đệ cũng không vì bảo vệ huynh đệ bọn họ mà thành oan hồn dưới đao của bọn tiểu nhân này.

“Báo thù? Hai ngươi cho rằng mình còn mạng mà rời khỏi đây sao? Động thủ! Nhớ phải từ từ “hầu hạ” bọn hần cho tốt không nên để chúng chết quá nhanh!”

Nhận được lệnh, 5 hắc y nhân liền theo lời Bàng Sơn, giống như mèo vờn chuột không ngừng tạo ra càng nhiều vết thương trên người hai thiếu niên. La Kỳ lúc này bị trúng ám khí mà trên đó lại có độc tuy không trí mạng nhưng cũng khiến hần gặp khó khăn phải cực lực đánh trả. La Thu bên cạnh thỉnh thoảng lại lấy thân đỡ kiếm cho đại ca.

Bàng Sơn bên cạnh nhìn tình cảnh này thì nhếch lên nụ cười thị huyết.

“Ây da! Thật tàn nhẫn!”

“Ai?”

Một giọng nói trẻ con ngọt ngào đột nhiên vang lên làm Bàng Sơn giật mình phóng ra ba cái ám tiễn về phía phát ra âm thanh. Trong lòng lại khiếp sợ không thôi. Thế nhưng có người tiếp cận mà hần không hay biết, người tới thực lực nhất định là trên hần, nếu người này ra tay cứu hai tên nhóc đó...

“A!” Một bóng người nhỏ nhắn nhẹ nhàng tránh ám tiễn rồi từ trên tàn cây nhẹ đáp xuống đất, làn váy màu xanh với những đóa hoa hồng đỏ nho nhỏ nổi bật như cánh bướm dập chồn xinh đẹp.

Người vừa xuất hiện là một tiểu cô nương chỉ mới 11, 12 tuổi. Nàng có gương mặt trẻ con ngây thơ đáng yêu khi cười lộ ra hai lún đồng tiền nho nhỏ, đôi mắt hạnh to tròn long lanh ánh nước, đôi mày liễu cong cong, dưới chiếc mũi xinh xắn, khéo léo là đôi môi anh đào phớt hồng. Dung mạo của nàng chỉ thuộc hàng mỹ nhân, không tới mức khuynh quốc khuynh thành nhưng trên người nàng lại tỏa ra làn khí thanh mát, thuần khiết như một tiểu tinh linh hồn nhiên, vô tư làm lòng người yêu thích muốn thân cận.

Khi nhìn thấy tiểu cô nương thì Bàng Sơn vút tắt cả suy nghĩ trước đó sau đầu, không cần biết người trước mắt là ai, thực lực thế nào. Bộ dáng của tiểu cô nương này chính là loại mà hần thích nhất, cái loại vừa non nớt lại vừa trong sáng này khiến hần chỉ muốn hung hăn mà chà đạp. Hiện tại trong tâm trí hần không ngừng nghĩ đến tình cảnh nàng ở dưới thân hần không ngừng kêu khóc rên rĩ. Càng nghĩ, tâm tà trong mắt hần càng đậm, liếm khước môi khô khốc, hần lúc này giống như sói đói gặp phải cừ non béo mập chỉ muốn xông vào cắn xé cho thỏa thích mà thôi.

Cảm nhận ánh mắt nóng bỏng không thiện ý của Bàng Sơn, tiểu cô nương buồn bực nhíu mày. Nàng chỉ là thấy thân pháp của mấy người này rất lợi hại, lại là lần đầu chính mắt nhìn thấy song bào thai nên tò mò đi theo xem chơi thôi, nàng đâu có ý định tham gia, tại thấy thủ pháp quá tàn nhẫn nên bật thốt lên, ai ngờ vì vậy mà bại lộ. Không cho xem thì nàng rời đi nhưng ánh mắt của tên này là sao? Cứ như muốn ăn thịt nàng vậy? Hần sẽ không phải bị động kinh đi? Tiểu cô nương khó hiểu nghĩ.

Cũng không thể trách nàng tại sao không hiểu ánh mắt của Bàng Sơn vì nàng chính là Thiên San đang rèn luyện trong Lạc Nhạn sâm lâm suốt 4 năm qua. Kiếp trước nàng luôn ru rú trong bệnh viện, ba năm ở Tĩnh Xuyên Thành thì toàn lo chuyện ăn uống sinh hoạt, bị Ngân Diện đưa đi sống trong Lạc Nhạn sâm lâm thì không thường xuyên tiếp xúc với người khác nữa. Nàng chưa từng gặp qua sắc lang thì làm sao biết hàm nghĩa của ánh mắt đó chứ!

Nhìn thấy dáng vẻ mơ hồ của Thiên San, Bàng Sơn chỉ cảm thấy huyết dịch sôi trào. Không suy nghĩ nhiều, hần liền xuất ra một trường tiên hướng bả vai Thiên San quát xuống. Trước khi đặt nàng dưới thân hần muốn hảo hảo “chăm sóc” nàng, muốn trên da thịt tuyết trắng lưu lại thật nhiều vết roi màu đỏ tiem điểm, tưởng tượng tình cảnh trên người nàng là chẳng chịt vết thương, máu đỏ không ngừng rỉ ra thấm ướt y phục rách nát là hần cảm thấy dị thường hưng phấn.

Thiên San nghiêng người né tránh công kích của Bàng Sơn, nhìn khuôn mặt cười đến quỷ dị điên cuồng của hần, trong lòng nàng liền phát lạnh, cảm thấy vô cùng chán ghét.

Bất ngờ khi thấy nàng dễ dàng né tránh, nếu là người khác nhất định sẽ cẩn thận suy xét thực lực của nàng nhưng với kẻ đang ngập trong dục vọng như Bàng Sơn thì hần lại thấy hứng thú dâng trào. Hần gia tăng lực đạo, huy trường tiên đánh vào mấy nơi non mềm như ngực, eo ... của nàng.

“Tiểu mỹ nhân ~ Ta khuyên nàng nên ngoan ngoãn một chút, lát nữa gia sẽ đối với nàng thật ôn nhu bằng không... nàng sẽ rất thống khổ đó! He he he”

Lúc trước nàng không hiểu nhưng nghe mấy lời này thì cũng đoán được một hai. Đây không phải là lời kịch mấy tên lưu manh trên phố hay nói sau. Khuôn mặt nhỏ nhắn của Thiên San lập tức đen thui. Shit! Nàng thế nhưng gặp phải sắc lang biến thái.

Không tiếp tục né tránh. Thiên San lấy ra mấy lá bùa phóng vào người Bàn Sơn, miệng đọc chú ngữ : “Trời”

Bàn Sơn thấy thế cho rằng nàng phóng ám khí nên né tránh nào ngờ từ các lá bùa lại xuất hiện ra dây mây quấn quanh người hắn, trời chặt tay chân không cho hắn động đậy.

Ngay khi Bàn Sơn bị trời Thiên San liền tiến lên không chút lưu tình dùng hết toàn lực đá vào bộ phận vô cùng yếu ớt nơi hạ thân hắn. Dám có ý xấu với nàng! Ta cho ngươi tuyệt tử tuyệt tôn luôn!

Một tiếng thét thảm thiết đầy đau đớn còn dư dội hơn heo bị chọc tiết vang vọng cả một mảnh rừng.

Nhóm người hắc y nhân và La Thụ, La Kỳ đang đánh nhau bên kia cũng bị tiếng kêu làm giật mình dừng động tác mà nhìn sang. Khi nhóm người nhìn thấy Bàn Sơn yếu ớt che hạ bộ, lăn lộn trên đất mà Thiên San ở bên cạnh không hao tổn gì lại còn thần nhiên cắn tảo ngon lành lập tức cuồng hân a ~. Mọi người không tự chủ kẹp chặt hai chân, trong lòng có chung ý nghĩ: Người này thật hung hãn. Thực lực của Bàn Sơn như thế nào bọn họ đều biết rõ, là trung cấp chiến sư cao giai gần tiến tới cao cấp đó. Nàng vậy mà lại một chiêu giải quyết mặc dù chiêu thức có chút... khụ. Nói thế nào thì nàng còn nhỏ tuổi lại có thực lực cao như vậy thật sự khiến người khác sợ hãi a.

Không khí trở nên ngưng trọng rơi vào thế giằng co. 5 hắc y nhân dần đo nhìn Bàn Sơn vì quá đau mà ngất đi, nhìn huynh đệ La gia bị bọn họ hành hạ đến thương tích đầy mình lẽ nào lại buông tha cho bọn hắn, nhưng nhìn Thiên San ở một bên ăn tảo, trong lòng hiểu rõ bọn họ không phải đối thủ của nàng.

“CÚT”

Lạnh lùng nhìn đám người hắc y nhân không ngừng loạn suy nghĩ, tâm trạng hiện tại của nàng rất xấu vậy nên nàng muốn phá đám bọn người này. Nàng không vui dĩ nhiên không thể để nguyên nhân khiến nàng không vui thoải mái được.

Hắc y nhân nhìn nhau sau đó quyết định rút lui, muốn giết hai người đó vẫn còn cơ hội nhưng mất mạng rồi thì coi như hết, quan trọng là bọn họ sợ có kết cục giống Bàn Sơn a ~.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Đình Phù Thủy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Thu thuộc hạ

Hắc y nhân rời đi, hai huynh đệ La gia lúc này đã thành huyết nhân.

Chắc! Thật thê thảm a~. Trong lòng Thiên San thâm cảm thán. Từ trong nhẫn trữ vật lấy ra hai viên cao cấp đan Hoàn Vân đan giúp họ trị thương.

Hai huynh đệ có chút chần chừ nhận đan được, họ không biết đây là được gì nhưng thiết nghĩ nàng sẽ không nhân rồi đến mức đi hạ độc hai người sắp chết như họ nên họ nhận lấy rồi ăn ngay.

Nuốt xong đan được, một cảm giác mát lạnh liền lan ra tứ chi bách hải, thân thể không còn thấy đau đớn, máu ngừng chảy, vết thương thì lấy tốc độ mắt thường có thể thấy mà khép lại.

Thấy vết thương trên người bọn họ đã lành, Thiên San xoay người rời đi.

Hai huynh đệ liếc mắt nhìn nhau, vô cùng ăn ý mà đứng dậy đi đến trước mặt

Thiên San quỳ xuống.

“Ân nhân, xin ngài nhận chúng tôi làm thuộc hạ”.

Chóp chóp mắt. Thế này là sao?

“Hai người đứng lên đi. Ta không cần thuộc hạ” Thiên San thành thật nói. Nàng có tay có chân không cần người hầu hạ, càng không muốn có người xen vào cuộc sống bình yên tốt đẹp của nàng.

“Thuộc hạ biết thực lực của bản thân quá yếu không đủ tư cách làm thuộc hạ của ngài nhưng thuộc hạ thật lòng muốn đi theo ngài, tuyệt đối sẽ không phản bội”.

La Kỳ kiên quyết nói. La Thụ bên cạnh cũng một dạng ‘ngài không đồng ý ta sẽ không đứng lên’.

Này là đang uy hiếp nàng đúng không? Là người hiện đại bị người quý lại cầu xin thế này nàng rất không quen. Hơn nữa tình cảnh này có tính là nàng đang ngược đãi trẻ vị thành niên không? Họ mới 15 tuổi mà! Bởi vì thấy họ đáng thương, nếu là hiện đại thì với độ tuổi này họ đang đi học, được sống hạnh phúc cùng gia đình bạn bè, làm gì có chuyện bị đuổi giết trọng thương thế này.

Nàng hiện tại là khóc không ra nước mắt a~. Nàng chỉ nghe nói bắt ép người làm thuộc hạ chưa nghe chuyện ép người làm chủ nhân. Không nghĩ tới nàng lại gặp phải còn xảy ra trên người nàng nữa chứ!

Nàng muốn rời đi bọn họ tuyệt không thể ngăn cản. Nhưng mà nàng lại có linh cảm rằng nàng nên nhận bọn họ. Ngân Diện từng nói cảm giác của phù thủy không chỉ linh mãnh hơn người mà độ chính xác cũng rất cao. Ày! Thôi thì cứ nhận họ vậy, xem như làm việc thiện đi.

Thiên San lúc này vẫn chưa biết trong giới phù thủy linh cảm có vai trò như kim chỉ nam giúp phù thủy cảm ứng được tương lai, quyết định mọi bước đi thành bại của các phù thủy. Tuy nhiên không phải phù thủy nào cũng có và lúc nào cũng cảm ứng được. Cũng nhờ quyết định hôm nay mà Thiên San bớt được rất nhiều phiền phức sau này.

“Được rồi, đứng lên đi! Ta đồng ý nhận hai người. Nhưng ta cũng nói trước. Ta không quan tâm hai người là ai, đã đang và sẽ làm gì. Đã theo ta thì phải tuyệt đối phục tùng không được phản bội, bằng không... hậu quả thế nào các người tự biết lấy”.

Nghe được Thiên San chần thuận, hai người cắt đầu ngón tay rồi đặt lên mi tâm tuyên thệ: “Ta La Kỳ (La Thụ) lấy huyết làm dẫn nguyện nhận người trước mắt làm chủ nhân, tuyệt đối trung thành thề không phản bội, nếu trái lời sẽ rơi vào địa ngục”.

Trên trán hai người xuất hiện ánh sáng pháp trận rồi biến mất. Bên trong không gian tinh thần của Thiên San cũng xuất hiện hai dấu ấn pháp trận đại diện cho La Kỳ và La Thụ. Đây là pháp trận khế ước của thiên địa dành cho các tu luyện giả không phải phù thủy. Trung tâm pháp trận là một vòng tròn, trong vòng tròn là tên của người lập ước. Chúng tộc khác nhau thì hình dạng trung tâm pháp trận cũng khác nhau.

.....

Thiên San dẫn hai người đến một sơn động bỏ hoang để họ tạm trú. Trước khi đi, nàng ở bên ngoài sơn động bố trí trận pháp phòng hộ và rải bột phấn Ma Tan thảo để ngăn ma thú đến gần.

“Đại ca, tiểu thư sẽ giúp chúng ta trả thù sao?” Hai huynh đệ đang ngồi điều tức, La Thụ không nhịn được hỏi đại ca hắn. (Tiểu thư là Thiên San yêu cầu gọi, nàng không thích bị gọi là chủ nhân).

“Sẽ không” La Kỳ chắc chắn nói.

“Hả? Vậy...”

“Trả thù là việc của chúng ta, phải do chính chúng ta đi làm. Ta muốn làm thuộc hạ của tiểu thư vì ta muốn cường đại, muốn có đủ năng lực trả thù. Nàng sẽ không giúp nhưng cũng sẽ không ngăn cản chúng ta”

“Huynh nói phải. Đại ca, huynh có nhìn ra thực lực của tiểu thư không? Đệ không cảm nhận được chiến khí hay linh lực dao động trên người nàng”.

“Ta cũng không cảm nhận được có lẽ nàng có bảo vật nào đó giúp nàng che dấu nhưng có thể đánh bại Bàng Sơn thì thực lực cũng phải đạt trung cấp cao giai”

“Còn nhỏ tuổi mà thực lực đã cao như vậy! Đệ thật muốn biết thế lực sau lưng nàng là ai lại bồi dưỡng ra người cường đại như vậy, công pháp cũng rất kỳ lạ. Đệ chưa từng nghe có thế lực nào như thế trên đại lục này”.

“Có thể nàng thật không phải người nơi đây”

“Thật sao?”

“Thiên hạ rộng lớn, không có gì là không thể. Dù thế nào thì hiện tại nàng đã là chủ nhân của chúng ta, cứ đi theo nàng thì sẽ có ngày biết được tất cả thôi. Không cần ở đây đoán già đoán non. Hiện tại chúng ta phải tranh thủ đề cao thực lực.

Chúng ta không bỏ qua cho chúng, chúng cũng không bỏ qua cho chúng ta đâu”.

“Đệ nhất định sẽ lấy mạng tên cầm thú, vong ơn phụ nghĩa đó để trả thù cho phụ thân và vong hồn của các huynh đệ, phải lấy lại La Sát Cung!”

“Chúng ta sẽ làm được!”.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Đỉnh Phù Thủy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Vị hôn thê của Ngân Điện

“Thành!”

Thiên San mở nắp đan lò lấy ra 4 viên đan dược màu trắng sáng bóng.

Ấy! Chỉ có 4 viên. Một lò đan có thể luyện chế ra 10 viên đan dược nhưng do thiếu hụt linh khí nên nàng chỉ có thể luyện ra nhiều nhất là 5 viên hơn nữa còn tiêu hao hết tinh thần lực nữa chứ! Nàng phải điều tức thật lâu mới khôi phục, mới luyện đan tiếp được.

Thế này phải làm sao a? Nàng cảm nhận được bản thân sắp thăng cấp phải tiếp nhận lời kiếp nhưng hiện tại nàng chỉ luyện được trung cấp đan số lượng lại không nhiều e rằng lúc gặp lời kiếp sẽ rất khó vượt qua. Từ kiếp của nàng không biết sẽ đến như thế nào nhỉ?

Ai ~ Thật là rầu rui ruột mà!

Tên đó không biết hiện tại hắn đang làm gì nhỉ? Trước đây hắn cũng thường xuyên rời đi nhưng không quá 1 tháng là trở về, lần này hắn đã đi được nửa năm mà chẳng thấy bóng dáng. Có khi nào vì nàng “tình tò” với hắn làm hắn sợ không dám về? Ha nếu là sợ còn không bằng nói hắn hiện tại đang đi tìm “người đó” thì đúng hơn vì nàng không phải “người đó” – người hắn luôn tâm tâm niệm niệm ở trong lòng.

Lắc lắc đầu xu đi mấy cảm xúc tiêu cực không vui đi. Bây giờ không phải lúc nghĩ mấy vấn đề đó nàng nên tập trung luyện thêm nhiều đan dược thì hơn.

Mặc dù không biết khi nào Ngân Điện mới trở về nhưng nàng tin nhất định sẽ gặp lại hắn bởi vì hắn đã nói lời nguyện của hắn chỉ có nàng mới giải được, không phải sao?

Thiên San ngồi xếp bằng bắt đầu quá trình điều tức.

Bên ngoài, trời đêm bao la không một vì sao, mây đen hội tụ ngày càng nhiều. Sự âm u lạnh lẽo như báo hiệu một cơn giông bão sắp tới.

.....

Thứ không phải của mình thì vĩnh viễn cũng không phải, cho dù cố cưỡng cầu không sẽ không đạt được ngược lại chỉ khiến bản thân thương tích đầy mình. Đây là một trong những quan điểm sống của nàng, luôn luôn kiềm chế dục vọng của bản thân. Kiếp trước nàng cảm thấy sống như vậy thật dễ dàng nhưng hiện tại lần đầu tiên nàng cảm thấy nó thật khó khăn thật đau.

Nếu đôi phương tệ hơn nàng nhất định sẽ có động lực mà tranh giành, đáng tiếc “người đó” không những hơn nàng về mọi mặt, quan trọng nhất là hắn yêu “người đó” hơn nàng, hơn rất nhiều.

Đêm qua trời mưa suốt đêm đến gần sáng mới tạnh, Thiên San cũng là một đêm không ngừng luyện đan, điều tức. Thiên San mở cửa ra ngoài muốn hít thở không khí trong lành, thử giãn gân cốt một chút nhưng mà chào đón nàng không phải là một bầu trời sáng trong sau cơn mưa mà là một mảng mây đen âm u nặng nề cùng với... một tiểu hồng y yêu tinh.

Dung mạo tuy non nớt nhưng lại kiều diễm khuynh thành, mắt phượng xinh đẹp câu hồn, lam mâu trong suốt nhưng sâu tựa biển mà dưới mắt phải nàng là một nốt ruồi son đỏ tươi ướt át. Một thân hồng y như hỏa diễm làm tôn lên màu da trắng nõn như bạch ngọc thượng hạng, mặc phát mềm mại một nửa thì búi cao đơn giản chỉ cố định bằng một cây trâm phượng hoàng vô cùng tinh xảo.

Người này là ai? Nhìn qua chỉ khoảng mười tuổi nhưng sao lại ở đây? Trong khuôn viên 100m Ngân Điện đã đặt cấm chế nhằm ngăn cản ma thú và người ngoài xâm nhập. Làm thế nào nàng vào được và hình như mục đích nàng vào đây là... mình.

“Người chính là Quân Thiên Mạn?” Mặc dù là câu hỏi nhưng mang đầy tính khẳng định nói rõ nàng biết mình.

“Còn người là ai?”

“Ta sao?” Tiểu cô nương hồng y chỉ bản thân, nở ra một nụ cười ngọt ngào, mắt phượng liếc nhìn nàng leo lên một tia trào phúng.

“Ta tên Tinh Tuyết là hôn thê của Dạ. A.. ta quên mất, người không biết Dạ là ai mà! Dạ của ta chính là người mặc áo choàng đen mang mặt nạ bạc, là Ngân Điện trong lòng người đó. Sẵn tiện nói luôn ta và chàng thật ra đã có một bảo bối chỉ là có nhiều chuyện xảy ra nên vẫn chưa tổ chức một hôn lễ hoành tráng thôi”

Khiêu khích! Đây là trần trụi khiêu khích mà nhiều hơn chính là cô ý ra oai phủ đầu nàng. Thiên San nắm chặt tay đến mức chảy máu cố gắng ức chế sự khó chịu trong lòng, trên mặt vẫn tỏ ra thật bình tĩnh lạnh nhạt. Xem độ tuổi và khả năng đến được nơi này, Tinh Tuyết có lẽ thật là người trong lòng Ngân Điện. Hôm nay nàng tìm đến cửa như vậy bọn họ đã gặp nhau rồi đúng không?

“Người có bệnh hả?”

“Gi?” Tinh Tuyết hơi khó hiểu. Sao tự dưng lại nói nàng có bệnh? Qua lời của Dạ nàng biết tiểu nha đầu này không đơn giản, có thể cũng giống như nàng là tá thi hoàn hồn, tính tình cũng rất giống nàng nếu không Dạ cũng không nhầm lẫn. Nàng biết nàng ấy sẽ không dễ đối phó chỉ nhìn năng lực kiềm chế của nàng ấy là biết, ý chí thật mạnh.

“Người nói người không có bệnh thể người có xem lại bản thân chưa. Trước sau không có, con nít còn hồi sửa lại nói bản thân đã sinh con. Ngươi ngốc, thiếu hiểu biết”. Dù đã xác định thân phận đối phương, dù nàng sẽ không cùng nàng ta tranh giành Ngân Điện nhưng đối phương dám đến cửa khiếu khích, nàng đây sẽ phụng bồi đến cùng. Tục ngữ có câu thua người không thua trận huống chi đối phương còn là tình địch nữa chứ.

Bình tĩnh! Bình tĩnh nào! Trong lòng Tinh Tuyết không ngừng mặc niệm. Chỉ bị nói một câu đã mất bình tĩnh vậy không phải nàng không bằng nàng ta rồi sao? Chết tiệt! Nếu không phải tại mụ yêu bà đó thì nàng cũng không rơi vào tình trạng ngày hôm nay. Gia đình li tán, con trai mất tích, Dạ phải chịu lời nguyên không thể tiếp xúc với ánh mặt trời, thân xác của nàng bị hủy phải nhập vào thân xác khác nhưng do tác dụng phụ của cấm pháp mà thân thể này sẽ phát triển nữa.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Đình Phù Thủy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Hoàn thành giao dịch, tử kiếp

“Tuyệt Nhi!”

Một tiếng gọi vang lên thu hút sự chú ý của Thiên San cũng thức tỉnh Tinh Tuyết ra khỏi suy nghĩ.

Ngân Điện vẫn là một thân áo choàng đen từ xa nhanh chóng tiến tới, dường như cảm nhận được tam trạng Tinh Tuyết không tốt, vừa đến gần đã ôm chặt nàng vào lòng như an ủi nàng.

“Dạ, sao chàng đến đây?”

Kiểm nén u thương trong lòng, Tinh tuyết ngược mắt nhìn Ngân Điện, mắt phượng thật sâu nhìn vào mắt hắn, chú ý từng tia cảm xúc của hắn. Không phải nàng không tự tin vào bản thân nhưng trải qua một hồi kịch biến nàng đã trở nên nhạy cảm, yếu ớt hơn trước đây.

Nàng tin Dạ yêu nàng sẽ không rời xa nàng nhưng nàng cũng biết hắn có tình với Thiên San. Bởi vì xuất phát điểm là Dạ cho rằng nàng ta là nàng nên nàng ta cũng dễ dàng đi vào lòng Dạ hơn những nữ nhân khác. Huống chi trước đó Dạ đã có ý không trở lại lấy “vật đó”, hắn thề rằng chịu lời nguyên tra tấn cũng không muốn lấy đi “vật đó”. Nàng rất không thích trong lòng hắn có hình bóng nữ nhân khác nhưng nàng càng không muốn chờ đợi không muốn hắn tiếp tục bị tra tấn nữa. Dù sau này Dạ luôn nhớ nàng ta thì sao, chỉ cần hôm nay nàng lấy đi “vật đó” sẽ không có chuyện nàng ta đến tranh Dạ với nàng nữa.

“Huynh về rồi?”

Chỉ có ba chữ nhưng Thiên San gần như là lấy hết sức để thốt lên. Hình ảnh trước mắt làm đau mắt nàng, tâm lại càng đau hơn như có ngàn vạn mũi tên xuyên qua tim nàng vậy. Thiên San có tỏ ra bình thân nhưng trong đôi mắt hạnh dâng lên ánh nước đã bán đứng nàng.

“Ân”

Nhẹ giọng ứng thanh, Ngân Điện nhìn Thiên San kiên cường đứng trước mặt, trong mắt hắn là một mảnh lạnh nhạt như nhìn người xa lạ không còn sự dịu dàng, nhu tình như trước kia. Hắn không muốn tổn thương nàng nhưng hắn lại càng không muốn Tuyệt Nhi bị tổn thương.

“Nàng chắc là còn nhớ giao dịch bốn năm trước đúng không?” Ngân Điện hỏi Thiên San. Khi ấy hắn đặt ra giao dịch chỉ vì muốn giữ chân nàng ở cạnh hắn, sau đó sẽ đi tìm người có thể giải lời nguyên không nghĩ tới hôm nay hắn lại dùng nó đến ép nàng.

“Nhớ!” Nàng dĩ nhiên là nhớ rõ. Bởi vì khi giao dịch hoàn thành cũng là lúc nàng rời xa hắn, cả hai sẽ không còn bất kỳ quan hệ nào.

“Người có biết tâm tình không?” Tinh Tuyết đột nhiên lên tiếng hỏi.

“Đó là gì?” Thiên San lục lọi kiến thức trong đầu, nàng không biết cái này.

“Tâm tình được hiểu là kết tinh tình cảm của con người. Yêu, ghét, hận, vui, buồn, ... những cung bậc cảm xúc của con người có thể ngưng tụ thành tinh thể, phù thủy chúng ta gọi nó là tâm tình”.

Tinh Tuyết ngừng một lúc lại nói tiếp.

“Phương pháp giải lời nguyên của Dạ là cần có một viên tâm tình tinh yêu của một phù thủy dành cho hắn”.

Thiên San sững sốt, vô thức lùi về sau một bước. Thiên San thật sâu nhìn Ngân Điện, nhắm mắt, hít một hơi thật sâu ổn định lại cảm giác bất an thống khổ trong lòng nhìn Tinh Tuyết hỏi.

“Chẳng lẽ ngươi không yêu hắn sao? Nếu đã biết phương pháp hóa giải sao ngươi không giúp hắn?”

“Ta tất nhiên là yêu Dạ, nhưng tâm tình của ta không dùng được. Cái cảm giác để nữ nhân khác yêu nam nhân của mình, dùng tình yêu của nữ nhân khác để cứu nam nhân của mình. Người cho rằng ta sẽ dễ chịu sao?” Nói đến đây giọng Tinh Tuyết đã nghẹn ngào, ánh mắt cũng hồng hồng. Ngân Diện ở phía sau nàng không tiếng động siết chặt vòng tay như nói: ta vẫn ở bên nàng.

Quả thật không dễ chịu a ~. Trong lòng Thiên San đầy chua xót. Trên đời này có mấy ai có thể hi sinh tình yêu của bản thân thành toàn cho người khác. Nàng không phải thánh mẫu, nhưng cũng không phải kẻ ngu cố chấp với người không yêu mình. Chỉ có thể nói Ngân Diện rất may mắn vì nàng chưa từng nghĩ hấn là của nàng.

“Có mấy điều ta muốn biết. Thứ nhất tâm tình có tác dụng gì? Thứ hai người sau khi bị lấy mất tâm tình sẽ ra sao?” Nàng không cho rằng nó chỉ có một tác dụng giải lời nguyện như vậy.

Tinh Tuyết suy nghĩ một chút vẫn là nói cho Thiên San biết, dù sao nàng ta đã cùng Dạ đặt ra giao dịch không thể không giao ra tâm tình.

“Người cũng biết phù thủy chúng ta chủ yếu là tu tâm. Càng nếm trải nhiều loại tình cảm, cảm xúc càng giúp chúng ta nhanh chóng tăng cấp. Nhưng trải nghiệm của một phù thủy dù nhiều thế nào cũng có giới hạn. Tâm tình lại là vật lưu trữ những cảm xúc của con người, mỗi người lại có mỗi hoàn cảnh khác nhau, suy nghĩ, hành động, tâm tình cũng khác nhau. Phù thủy hấp thu tâm tình đồng nghĩa với việc tiếp nhận từng cảm xúc có trong tâm tình giúp nâng cao kinh nghiệm và tâm cảnh. Ngoài ra còn có thể dùng trong luyện được, phù chú, pháp trận, đặc biệt có tác dụng rất lớn đối với pháp thuật ảo cảnh.

Tâm tình nói chung là lưu trữ cả ký ức và tình cảm của một người, ngoài ra còn có tâm tình ký ức chỉ lưu trữ ký ức và tâm tình tình cảm chỉ lưu trữ tình cảm. Tâm tình có nhiều dạng theo từng loại cảm xúc và tình cảm đối với từng người.

Chỉ có phù thủy có thể tùy ý lấy loại và dạng tâm tình của người khác, cũng chỉ có phù thủy mới có khả năng cưỡng chế lấy đi tâm tình của họ và dĩ nhiên việc cưỡng chế này là có cái giá nhất định chứ nếu tự do thì thế giới sẽ hỗn loạn mất.

Tu luyện giả cũng có thể lấy tâm tình của chính bản thân ra nhưng tâm tình này bao gồm tất cả ký ức tình cảm của hấn từ khi mới sinh.

Tâm tình khi bị lấy ra thì phần bị lấy sẽ không còn trong thân nguyên chủ. Đối với tâm tình tình cảm thì không chỉ tình cảm không còn mà những cảm xúc bị mất sẽ rất khó có lại. Điều này giống như một mảnh đất bị rút hết chất dinh dưỡng cần rất nhiều thời gian và công sức mới có thể khôi phục thậm chí có khả năng không khôi phục được”.

“Nói vậy.. nếu hôm nay ta giao ra tâm tình tình yêu của mình thì có khả năng sau này ta sẽ không thể yêu bất kỳ ai”. Sau khi nghe Tinh Tuyết giải thích Thiên San kết luận, giọng nói mang theo ý châm chọc.

Tinh Tuyết im lặng xem như chấp nhận.

ẦM! Một tiếng sấm vang vọng giữa bầu không khí ngột ngạt, yên tĩnh.

Lách tách! Những hạt mưa li ti nhẹ rơi, chỉ là mưa phùn lại đặc biệt rõ ràng.

“Tinh Tuyết đúng không? Người có nhiều điểm hơn ta nhưng không phải vì vậy mà ta từ bỏ. Ta yêu hấn, tình yêu ấy chưa chắc không bằng người. Đáng tiếc, người hấn yêu là người, quan trọng hơn là ta biết hấn không thuộc về ta. Không thể yêu cũng không sao, ta vẫn sống mà, thế giới này vẫn còn nhiều thứ quý giá hơn”.

Thiên San vừa nói vừa đặt tay lên vị trí trái tim mình dung ý niệm lấy tâm tình.

“Phải rồi! Có một việc người nên cẩn thận... Nhân Diện hấn có luyện đồng hay không a ~. Chuyện này rất quan trọng đó”

“Không có!”

Tinh Tuyết khẳng định nói, chính là vẫn không tự chủ liếc nhìn Ngân Diện. Nếu không tìm được phương pháp thì đời này nàng sẽ không phát triển, sẽ mang dáng vẻ oa nhi mười tuổi. Không được nàng phải tìm cách lớn lên.

Ngân Diện có chút bất đắc dĩ nhìn dáng vẻ như lâm đại địch của Tinh Tuyết. Lúc nhìn Thiên San, huyết mâu ánh lên tia phức tạp.

Một viên thủy tinh màu đỏ tươi hình ngôi sao lớn bằng ngón tay cái từ ngực Thiên San bay ra. Một tầng hồng quang dịu nhẹ bao quanh viên thủy tinh.

Khi viên thủy tinh vừa rời khỏi thân thể, Thiên San cảm thấy ngực như trống rỗng, cảm xúc như đình trệ, cơ thể như rỗng rỗng không cảm giác. Qua một lúc mới lấy lại ý thức, nhớ đến bản thân cần đưa tâm tình cho hai người trước mặt mình.

Thiên San tiến lên giao tâm tình cho Tinh Tuyết.

Tinh Tuyết tiếp nhận. Nàng nhìn tâm tình trong tay lại nhìn Thiên San. Nàng xoay người bước đi chỉ lạnh lùng để lại một câu.

“Dạ. Giết nàng!”

Ngân Diện hơi do dự nhưng vẫn ra tay. Hấn tin tưởng quyết định của Tuyết Nhi.

Một thanh ngân kiếm xuất hiện trong tay Ngân Diện.

Nhanh. Chuẩn. Đâm vào ngực Thiên San.

Mưa. Càng lúc càng nặng hạt.

Máu. Càng lúc càng chảy nhiều hơn.

Nhìn hai bóng người dần biến mất, ngực nàng đau quá, rất đau.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Đình Phù Thủy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Vượt lời kiếp, thăng cấp

Thiên San nằm sấp trên đất, cả người ướt đầm, hơi thở yếu ớt lúc có lúc không, máu từ miệng vết thương chảy ra hòa vào nước mưa tạo thành một vũng máu loãng.

Vì lấy ra tâm tình nên thần trí Thiên San có chút trì trệ, hỗn độn, ngay cả cảm nhận đến vết thương trên ngực không ngực chảy máu cũng chẳng ý thức cần phải cầm máu chữa trị.

Đến lúc ý thức thanh tỉnh, Thiên San chỉ cảm thấy ...nàng chết chắc rồi!

Khung cảnh trước mắt nàng đã trở nên mơ hồ không rõ, nhiệt độ thân thể nàng đang từng chút hạ thấp, toàn thân không còn sức lực, máu chảy ra như sinh mệnh đang dần cạn kiệt. Đây là cảm giác cận kề tử vong!

Nàng không phải đã chết rồi sao?

Phải. Nàng đã chết, đã trọng sinh ở dị thế, làm một tiểu thư phế vật không người yêu thương. Không thể tu luyện nhưng nàng vẫn sống, nàng vốn muốn làm một thôn cô, ngày ngày an nhàn trôi qua.

Nhưng mà, có một người đã đưa nàng đi, thoát khỏi cái gia tộc không tình người đó, hẳn cho nàng rất nhiều thứ, dạy nàng rất nhiều điều về thế giới này.

Hắn là ai? Nàng không biết, trong ký ức chỉ nhìn thấy một bóng dáng màu đen mờ ảo.

Đúng rồi!

Hắn đâm nàng, vết thương trên ngực nàng là hắn gây ra. Nhưng mà vì sao? Nàng không biết, cũng không quan trọng vì hiện tại ...nàng “ngủ” rồi.

Bóng tối bao trùm, mí mắt không cách nào mở ra, hơi thở cũng không còn, chỉ có chút ý thức đang mất dần. Nàng biết nàng chết rồi. Theo y học, nàng hiện tại là chết lâm sàng, chỉ một lát nữa thôi, khi ý thức nàng không còn nữa, não chết, nàng cũng không còn sống được.

Trùng sinh? Nàng không cho rằng bản thân may mắn đến mức trọng sinh lần nữa. Cái này so với trùng giải độc đặc còn thấp hơn cả ngàn lần.

Nàng sẽ chết sao? Cứ như vậy mà gặp Diêm ca ca hả? Đùa kiểu gì vậy?

Nàng chết lại cho nàng trọng sinh, cho nàng cơ thể khỏe mạnh lại là phế vật ở nơi cường giả vi tôn, cho nàng cơ hội đổi đời tu luyện, nàng còn chưa ra ngoài xem thế giới này ra sao thì cho nàng đi đời nhà ma.

Hi vọng rồi lại thất vọng.

Cho nàng là quả hồng mềm có thể tùy ý nhào nặn, đùa bỡn sao?

Nàng muốn sống!

Nàng muốn thực hiện giấc mộng hai đời!

Cho dù là nghịch thiên hành sự, dù bất kỳ ai ngăn cản. Nàng gặp thần giết thần gặp phật giết phật tuyệt không không khoan nhượng.

Xoẹt! Xoẹt!

Mưa đột nhiên ngừng rơi, mây đen cuộn thành vòng xoắn ốc phía trên Thiên San, những luồng quang điện chọi lóe trong tầng mây. Một vòng kết giới vô hình được thành lập với bán kính một trăm mét ngăn cản người ngoài xâm nhập và trong khuôn viên kết giới tất cả sinh vật đều không thể di chuyển.

Đây là vòng thiên đạo pháp tắc buông xuống để bảo vệ các tu luyện giả trong quá trình thăng cấp.

Bỗng từ trung tâm đám mây một tia lôi điện (xét) rơi xuống người Thiên San.

Lôi điện vào người Thiên San sau đó chạy tán loạn khắp cơ thể nàng, kích thích từng tế bào gần như chết lặng. Thân thể vốn không còn sinh mệnh khẽ nhút nhích. Vết thương trên ngực thể nhưng thần kỳ khép miệng.

Thiên San hơi cử động, lập tức một trận đau đớn, tê buốt truyền đến từ tứ chi bách hài khiến nàng phải cắn răng rên rỉ.

A ~ điện cao thế thật mạnh!

Thiên San còn chưa cảm than xong thì một tia lôi điện so với lúc này còn mạnh hơn hung hãn đánh lên người nàng.

A.....

Thiên San thét thảm một tiếng, miệng phun máu tươi, phần lưng tiếp xúc với lôi điện là một mảnh da thịt cháy khét. Trong không khí dấy lên mùi thịt nướng. Đau đớn kích thích thần kinh Thiên San, nàng lập tức phân tích hoàn cảnh hiện tại của mình.

Là Lôi kiếp! Muốn thăng cấp!

Cảm nhận lại có một tia lôi điện đánh xuống. Thiên San nhin đau xoay người, từ không gian giới chỉ lấy ra hơn chục lá bùa phóng về phía lôi điện, vận dụng tinh thần lực phát động các lá bùa.

Ầm vang! Hai phương va chạm phát ra tiếng nổ lớn.

Thiên San tranh thủ thời gian lấy ra mấy bình đan dược sơ cấp do bản thân luyện chế, một hơi nuốt hết.

Mất thấy tia lôi điện thứ tư sắp đánh tới, Thiên San lại phóng hơn hai mươi lá bùa về phía lôi điện. Nhưng lần này chỉ ngăn cản phần lớn công kích một phần lôi điện vẫn đánh lên người nàng.

Thiên San cắn chặt răng kiềm nén đau đớn và cảm giác tanh ngọt dâng lên trong cổ họng. Nàng lại nuốt vào thật nhiều đan dược sơ cấp.

Tác dụng của đan dược sơ cấp không bằng một nửa trung cấp, tác dụng đan dược trung cấp lại không bằng một nửa trung cấp. Nàng nuốt nhiều đan dược sơ cấp chỉ để giảm đau, đan dược trung cấp nàng luyện được rất ít phải đợi đến lôi điện thứ tá mới dùng. Bởi vì... chín tia lôi điện, tia sau so với tia trước uy lực ngày càng mạnh, tia cuối cùng bằng mười tia đầu tiên. Mai mắn khoảng cách giữa các tia lôi điện ngày càng dài để nàng có chút thời gian chuẩn bị.

Thiên San từ không gian giới chỉ lấy ra trận pháp phòng ngự cấp một đã được bày sẵn từ ma tinh của ma thú.

Tia lôi điện thứ năm đánh xuống bị mấy lá bùa giảm một phần uy lực, tiếp tục đánh xuống phá tan trận pháp còn lại một phần đánh lên người Thiên San.

Tia lôi điện thứ sáu đánh xuống.

Tia thứ bảy.

Tia thứ tám.

Thiên San thương tích đầy mình, áo quần tả tơi, da thịt bị cháy khét vô cùng nghiêm trọng. Nàng khó khăn lấy ra toàn bộ đan dược trung cấp nuốt vào, lại lấy ra trận pháp phòng ngự cấp hai.

Thiên San nằm trên đất thờ dốc, khuôn mặt lem luot trắng bệch không còn chút máu, lẳng lẳng nằm đó chờ tia lôi điện cuối cùng buông xuống. Nàng đã lấy hết tiền vốn ra rồi, giờ chỉ có thể trông cậy vào nghị lực bản thân để vượt qua. Chỉ cần tia cuối cùng kết thúc là nàng sẽ lập tức thăng cấp, vết thương cũng theo đó mà khôi phục.

Xoàn xoẹt! Mây cuộn càng mãnh liệt, lôi điện chớp nhá càng dữ dội. Lôi điện như lấy hết lực lượng, như du long gào thét, mạnh mẽ, ngoan tuyệt đánh vào thân thể tàn tạ của Thiên San.

.....

Mây đen tan đi, theo sau là một tầng hào quang trắng cấp xuất hiện dưới cơ thể như than củi của Thiên San. Một nguồn năng lượng dồi dào chạy khắp người nàng rồi tụ hội ở đan điền. Thiên San cảm giác thân thể không còn đau thấu xương mà trở nên thanh tân thoải mái, khỏe công khỏe mỗi. Nàng thành công rồi!

Trong đầu truyền đến rất nhiều thông tin liên quan đến phù thủy và thiên đạo pháp tắc. Phù thủy có rất nhiều loại chuyên về một lĩnh vực nhất định như phù thủy đan dược (luyện đan, y dược), phù thủy pháp trận (các loại trận pháp), phù thủy pháp sư (giống pháp sư) lại phân biệt chuyên về một hoặc nhiều hệ nguyên tố,... Tùy theo sở nguyện mà hình thành loại phù thủy mình thích. Sau này, mỗi khi tăng một cấp đều phải chịu lôi điện đánh đồng thời sẽ ngẫu nhiên nhận được truyền thừa công pháp thuộc lĩnh vực mình theo đuổi, số lượng công pháp từ không đến ba.

Lĩnh vực mà nàng muốn, giấc mơ nàng ấp ủ suốt hai đời. Nàng muốn đi du lịch, tham quan từng vùng đất trên thế giới. Ân, dường như không quá rõ. Phải rồi! Đi du lịch thì phải mang quà lưu niệm về, thế giới này lại rất huyền bí có rất nhiều thiên tài địa bảo quý giá nha! Quyết định rồi! Nàng sẽ làm nhà tầm bảo, chuyên tìm kiếm bảo vật thu vào túi.

Sau khi Thiên San quyết định xong, trong đầu nàng lại xuất hiện hai bộ công pháp Linh Thần Quyết và Phiêu Ảnh thân pháp.

.....

Thiên San đứng dậy, phần da thịt bị cháy dần tróc ra để lộ làn da trắng hồng mịn màng. Nàng đi xuống suối tắm rửa thay y phục. Nhìn địa phương nàng sinh song bốn năm, nhìn tiểu viện nàng từng ở nay đã biến mất không dấu vết. Trong lòng có nhiều nghi vấn lại không muốn tìm đáp án.

Bóng người sống cùng nàng là ai? Tại sao nàng lại không nhớ rõ mặt? Sao cả tên hắc là gì cũng chẳng nhớ?

Mơ mơ hồ hồ như một giấc mộng. Khi thức tỉnh chỉ còn lại những ký ức mờ ảo.

Hết phần 1

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Đình Phù Thủy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Náo động Lạc Nhạn sâm lâm

PHẦN 2: TIỂU NGẠO TIÊU DIỄN

Chương 15: Náo động Lạc Nhạn sâm lâm

Ở một nơi thuộc ngoại vi Lạc Nhạn sâm lâm, một nhóm lính đánh thuê đang ra sức chiến đấu cùng ma thú Tê Giác cấp năm. Nhóm lính đánh thuê này có tám người gồm ba nữ năm nam.

Một nam tử có gương mặt chữ điền, biểu tình nghiêm túc cương nghị đang một mình đối chiến với một con Tê Giác mà bảy người còn lại thì chia ra vây công hai con khác.

Ầm!

Nam tử bỏ một đao vào cổ một con Tê Giác cắt đứt sinh mệnh của nó, còn chưa kịp đến giúp các đồng đội thì thấy một thân mình mảnh mai bị một con Tê Giác hút vào người bay ra ngoài. Nam tử vội vàng đến xem thương thế của nàng.

“Tiểu Thanh, muội có sao không?” Nam tử nâng thiếu nữ dậy, lo lắng hỏi.

Tô Thanh vừa muốn trả lời thì lại phun ra một ngụm máu rồi ngất đi.

“Á! Thanh tỷ!?”

Nhạc Sương vừa chạy ra khỏi vòng chiến nhìn thấy Lam Thanh học máu thì kinh hoàng kêu lên, nước mắt như mưa rơi xuống ngồi xuống cạnh nàng. Đây là lần đầu nàng vào Lạc Nhạn sâm lâm đánh ma thú, mấy ngày qua tuy đã quen chuyện bị thương, nhưng nhìn thấy Lam Thanh bị thương nặng như vậy vẫn khiến nàng hoảng sợ lo lắng. Huống chi vừa rồi nếu không phải Lam Thanh đẩy nàng ra thì người bị thương nằm đây là nàng rồi.

“Thanh tỷ! Tỷ tỉnh lại đi đừng làm muội sợ! Khang ca ca, Thanh tỷ sẽ không sao

chứ?” Nhạc Sương trông mong nhìn nam tử.

“Tiểu Thanh sẽ không có chuyện gì đâu, muội không cần lo lắng, yên tâm đi” Tân Khang vừa an ủi Ngô Sương vừa lấy ra hai viên sơ cấp Tê Thương đan phẩm chất trung phẩm cho Lam Thanh nuốt vào.

“Muội ở lại chăm sóc cho Tiểu Thanh” Tân Khang giao Lam Thanh cho Ngô Sương rồi vào vòng chiến. Hắn phải nhanh hạ hai con ma thú này rồi tranh thủ sớm trở về Lạc Thành trị thương cho Lam Thanh.

Có Tân Khanh gia nhập, hai con Tê Giác liền nhanh chóng bị giết.

Kết thúc cuộc chiến mọi người liền vây lại xem thương thế của Lam Thanh.

“Tiểu Thanh sao rồi?” Mọi người đồng thanh hỏi.

“Tỷ ấy còn chưa tỉnh lại?” Nhạc Surong ghen ngào nói.

“Mọi người nhanh chóng đi thu thập bọn Tê Giác, chúng ta trở về Lạc Thành” Tần Khang bế Tô Thanh lên, nói với những người khác.

Mọi người không ý kiến, bọn họ cũng rất lo cho Tô Thanh. Nhưng khi họ định thu thập thì một tiếng kêu vui mừng vang lên cùng một đoàn hơn mười người xuất hiện. Dẫn đầu là một nam tử mập mạp khoảng hai mươi và một lão già hơn năm mươi.

“Đội trưởng nhìn xem ở đây có ba con Tê Giác bị chết này!”

“Ân! Đã thấy. Các người mau đi thu thập đi” Nam tử mập ửng tiếng nói, hoàn toàn xem nhẹ sự hiện hữu của nhóm Tần Khang. Nam tử mập tên Ngô Bảo là đội trưởng của đoàn người. Lão già cạnh hắn gọi Bình lão là một trung cấp chiến sư cao giai được gia chủ Ngô gia mời đến bảo vệ Ngô Bảo.

Mất thấy có người chen ngang muốn cướp thành quả của mọi người, Nhạc Surong liền tiếng lên ngăn cản.

“Mấy người dừng tay! Đám ma thú này là chúng tôi giết, ai cho mấy người lấy đi”

“Cái gì? Các người giết? Các người có thấy bọn họ giết chúng sao?” Ngô Bảo bộ dáng giật mình rồi hướng tay của hắn hỏi.

“Không thấy!” Hơn mười người liền kêu to không thấy.

“Nha ~ Ta cũng không thấy, thế này làm sao nói là các người giết được. Không phải do các người giết thì chúng ta được quyền lấy. Các huynh đệ, ta nói có phải không?” Ngô Bảo cười bỉ ổi nói.

“Phải! Phải! Đội trưởng nói đúng!”

“Người...” Nhạc Surong tức giận muốn xông lên lại bị một người nắm tay cản lại.

“Ngọc tỷ?! Sao tỷ ngăn muội?”

“Chúng ta không đầu lại chúng” Lâm Ngọc trừng mắt nhìn đám người Ngô Bảo. Bị cướp thành quả trong lòng mọi người ai cũng khó chịu, tức giận nhưng vậy thì sao? Ngô Bảo là thiếu chủ Ngô gia- gia tộc đứng đầu ở Lạc Thành, chuyện cướp đoạt thế này không phải lần đầu cũng không phải chỉ có nhóm người bọn họ mới bị như vậy. Bối cảnh, thực lực không bằng người thì chỉ có thể nhẫn nhịn đợi đến lúc có đủ năng lực thì một lần hoàn trả cả vốn lẫn lãi cho bọn chúng.

“Này! Các người còn không mau đi thu thập đi!” Ngô Bảo khinh khỉnh nhìn nhóm Tần Khang, ra lệnh cho tay sai làm việc.

Nhóm người Tần Khang tức đến đỏ mắt nhưng lại không thể làm gì. Tần Khang cắn răng nói: “Chúng ta đi”

Không cam tâm. Nàng không cam tâm. Vì đánh ba con ma thú này mà mọi người đều bị thương, Thanh tỷ còn trọng thương hôn mê nữa. Nhạc Surong cắn môi, giãy tay ra khỏi tay Lâm Ngọc chạy trở lại muốn quyết sống mái với đám Ngô Bảo.

Lâm An đi bên cạnh thấy vậy liền ngăn nàng.

“An ca buông muội ra. Muội phải đánh cái bọn lưu manh vô sỉ này” Nhạc Surong cố gắng vùng vẫy

Đúng lúc này một tiếng sấm vang trời thu hút sự chú ý của mọi người, Nhạc Surong cũng theo đó dừng động tác.

Lại một tiếng sấm vang lên. Mọi người đa phần cho rằng là trời sắp mưa cũng không để ý tiếp tục đi. Lâm An muốn kéo Nhạc Surong đi thì nghe nàng lắp bắp nói.

“An...An...ca...nơi...nơi...đó...”

Lâm An nhìn theo hướng Nhạc Surong chỉ, lập tức mở to mắt thất thanh kêu: “Khang ca mau nhìn bên đó!”

Hai nhóm người khó hiểu, theo lời Lâm An nhìn lại. Không nhìn thì thôi vừa nhìn liền hoảng sợ.

Chỉ thấy cách đó khá xa, trên bầu trời là một mảnh mây đen cuộn tròn theo hình xoắn ốc, lõi điện không ngừng chớp nhá. Có một tia lõi điện từ trung tâm xoắn ốc đánh thẳng xuống đất.

“Chuyện...chuyện...gì thế này?” Ngô Bảo khó khăn nói nhưng không ai đáp lời hắn,

mọi người đều bị cảnh trước mắt dọa ngây người.

Bình lão nói thế nào cũng là lão nhân kiến thức cũng có chút rộng rãi. Sững ngẩn một lúc liền nghĩ đến có thể là có kỳ bảo xuất thế mới dẫn phát dị tượng. Nghĩ vậy, Bình lão không kiềm được vui sướng và kích động trong lòng, vội vã chạy về hướng

lõi điện đang bùng xuống.

Ngô Bảo thấy Bình lão chạy đi cũng chạy theo mặc dù hần chẳng hiểu ắt giáp gì.

“Thịnh, đệ cùng mọi người về trước đi, ta đi xem thử là có chuyện gì” Tần Khang giao Tô Thanh cho Tần Thịnh.

“Khang ca, đệ đi cùng huynh” Lâm An tỏ ý muốn đi cùng.

“Được” Tần Khang nghĩ một chút rồi đồng ý. Hai người nhanh chóng đuổi theo nhóm Ngô Bảo.

Lúc này, ở những nơi khác trong Lạc Nhạn sâm lâm, phạm là tu luyện giả nhìn thấy dị tượng đều hiểu kỳ lục tục chạy đến. Trong đó không thể thiếu hai huynh đệ La Thụ, La Kỳ.

“Ca, huynh nói dị tượng này là sao a? Còn có, tiểu thư cũng sẽ giống chúng ta chạy đến đó sao?” La Kỳ vừa chạy vừa hướng La Thụ hỏi.

“Đến nơi thì biết” La Thụ chỉ đáp lại bốn chữ rồi tăng nhanh tốc độ. Hần phát hiện vị đệ đệ này gần đây có rất nhiều câu hỏi.

.....

Tại một nơi thuộc nội vi Lạc Nhạn sâm lâm, một lão giả tóc bạc lẳng không mà đứng. Thân ảnh lão giả mờ ảo như một ảo ảnh tùy thời tan biến. Lão giả sừng sờ, không thể tin nhìn từng tia lôi điện buông xuống, cho đến khi tia thứ chín kết thúc, hào quang thăng cấp ần ần tỏa ra mới hồi thần.

“Lôi kiếp! Là lôi kiếp! Ha ha ha. Trời không diệt gia tộc ta! Không diệt!” Lão giả cực độ vui sướng cười to rồi tan biến như một làn khói.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Đình Phù Thủy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Lão giả thần bí

Lúc Thiên San định rồi đi thì cảm thấy có rất nhiều người từ nhiều phương hướng khác nhau đang tiến về phía này. Suy nghĩ một chút, nhất định là do năng thăng cấp gây ra động tĩnh quá lớn thu hút sự chú ý của các tu luyện giả quanh đây.

Thiên San phi người lên một thân cây gần đó, thu liễm hơi thở chờ người đến.

Bình lão là người đầu tiên đến nơi. Vừa đến Bình lão liền cẩn thận quan sát xung quanh, sau cùng lực chú ý của lão đặt lên thác nước. Nơi này rất trống trải liếc mắt một cái là thấy hết, chỉ còn cái thác nước kia là có thể ẩn chứa huyền cơ. Bình lão định tiến lên dò xét thì nghe thấy tiếng bước chân dồn dập, lần lượt từng tốp người xuất hiện. Khi bọn họ nhìn thấy Bình lão thì tâm tư mỗi người đều xoay chuyển trăm mối.

Có người nảy sinh dị ý vì cho rằng Bình lão đến trước đã lấy đi bảo vật. Có người thì dè dặt cẩn trọng cho rằng động tĩnh vừa rồi là do Bình lão gây ra,... Bình lão sống lâu dĩ nhiên nhìn ra tâm tư bọn họ. Mặc dù thực lực lão hơn chúng nhưng xem tình hình này sẽ lại có rất nhiều người đến đây. Nếu hiện tại lão ra tay chẳng khác nào chuốc phiền phức vào thân, là cái đích cho mọi người chỉ trích. Vì thế, Bình lão điềm nhiên xem bọn họ như người vô hình lại tiếp tục quan sát xung quanh xem có thêm manh mối gì không.

Mỗi người một suy nghĩ nhưng đều thống nhất không ra tay, cho dù là người nhận định Bình lão đã lấy bảo vật cũng biết tự mình hiểu mình, biết bản thân không phải đối thủ Bình lão hiện tại đi lên chẳng khác nào chịu chết, chỉ bằng đội lạt nữa người đến càng nhiều lúc đó cũng dễ làm việc hơn.

Cứ như vậy người đến này càng nhiều, vây kín cả khu đất tiếng người thảo luận tuy nhỏ nhưng vẫn ồn ào vang vọng.

Lúc này, nhóm người Ngô Bảo cũng đến nơi, thấy Bình lão đứng một mình chung quanh không có ai như đang bị cách ly. Ngô Bảo cũng chẳng nghĩ ngợi nhiều, tách ra đám người đi đến bên cạnh Bình lão chất vấn.

“Bình lão. Ai cho phép ông tự ý rời đi? Nếu có ma thú tấn công ta thì sao? Còn có chuyện vừa rồi là thế nào?”

Câu hỏi của Ngô Bảo thành công phá vỡ tình trạng khó xử hiện tại, cũng thu hút sự chú ý của mọi người lại đây.

“Ta chạy đến là để xem thử vì sao lại có dị tượng xuất hiện. Dị tượng xảy ra trong Lạc Nhạn sâm lâm, ngài lại ở chỗ này, nếu ngài có chuyện gì thì ta làm sao gánh nổi”.

Bình lão bộ dáng cung kính, chính nghĩa nói nhưng trong mắt là toàn là ý tứ kính nhường. Hừ! Chỉ là một tên ngu ngốc nếu không phải Ngô gia cho tiền hậu hĩnh, đãi ngộ không tệ, ông làm sao lại phải theo chân tên phế vật này. Đợi ông tìm được bảo vật ở đây thì không cần ở nơi này dựa vào Ngô gia nữa.

“Tốt! Tốt! Vậy kết quả thế nào? Vì sao có dị tượng?” Ngô Bảo vô cùng hưởng thụ thái độ cung kính của Bình lão liên tục nói tốt nhưng cũng không quen chuyện dị tượng.

Mọi người ở đây phần lớn là người Lạc Thành, dĩ nhiên nhận ra Ngô Bảo, đối với đức hạnh của hắn cũng rõ ràng. Trong lòng hiểu rõ sợ là hôm nay

không chiếm được chỗ tốt gì. Thế nhưng vẫn muốn biết nguyên nhân dị tượng vừa rồi.

“Lúc ta đến đây thì dị tượng đã kết thúc, xung quanh cũng không có gì cả. Theo ta đoán dị tượng này chín phần mười là có cường giả thăng cấp mà gây ra” Bình lão nghiêm mặt nói. Ông sẽ không ngu mà nói vì có bảo vật xuất thế. Bảo vật có thể gây ra động tĩnh lớn như vậy tuyệt đối không phải phạm vật nếu các đại gia tộc biết chắc chắn sẽ không từ thủ đoạn mà giành lấy. Mà một người không thể lực, thực lực hạng trung như ông làm sao đấu lại. Nhưng nếu là có cường giả thăng cấp thì khác, các gia tộc cùng lắm là tra xét thâm dò, cũng không dám làm quá sợ chọc giận cường giả chuốc họa vào thân.

“Thật sao? Thăng cấp cũng có thể dẫn phát lôi điện sao?” Có người nghi vấn hỏi.

“Phải a ~ Ta còn tưởng là có bảo vật xuất thế chứ?” Nghe thế mọi người liền nhao nhao cả lên, bắt đầu nghi ngờ lời Bình lão.

“Các vị bình tĩnh! Mọi người có lẽ không biết, bảo vật xuất thế có thể sinh ra dị tượng nhưng không chỉ vậy. Bên cạnh bảo vật thường còn có huyền thú thủ hộ.

Mọi người xem nơi này làm gì có huyền thú nào, nếu có chúng ta chưa đến đây đã bị nó giết chết rồi”. Bình lão cất lực lí giải hướng mọi người nghĩ là có người thăng cấp để trục lợi lại không biết điều lão nói hoàn toàn chính xác, chỉ có lão đỉnh ninh cho rằng là có bảo vật.

“Nói thế cũng phải a~”

“Người nói phải là cấp nào thì khi thăng cấp lại đáng sợ như vậy nha!”

“Không biết, nhưng có lẽ thực lực người này nhất định hơn cả viện trưởng học viện

a”

“Có thể lắm! Nhưng cường giả bậc này sao xuất hiện ở đây?”

Chớp mắt cả đám người đều suy nghĩ theo đúng mong muốn của Bình lão. Trong lòng Bình lão cười thầm, hiện tại lão chỉ mong đám người này nhanh chóng rời đi để lão còn tra xét thác nước nữa.

“Ca, huynh thấy thế nào?” La Thu nhìn trăng diện trước mắt hỏi La Kỳ.

“Tiểu thư không có ở đây” La Kỳ nhàn nhạt trả lời. Thật hư chuyện dị tượng thế nào hắn không mấy quan tâm. Điều quan trọng hiện tại là hắn phải nhanh tăng thực lực để trả thù. Tiểu thư không đến lẽ nào người đã rời đi?

Nghe đại ca không để ý câu hỏi của mình, La Thu có chút sinh khí nhưng nhắc đến tiểu thư hắn cũng thắc mắc, động tĩnh lớn như vậy lẽ nào nàng không tò mò đến xem thử?

“Ta ở đây a ~”

Giọng nữ ngọt ngào đột nhiên vang lên ở sau lưng khiến hai người cả kinh. Hai người động tác liền mạch xoay người, rút kiếm, nhảy ra xa sẵn sàng đón địch. Trong lòng thì sợ hãi: người đến từ khi nào tại sao bọn họ không phát hiện. Nếu đối phương muốn giết họ không phải dễ như trở bàn tay sao?

“Ây?! Làm gì phản ứng mạnh vậy? Ta có ăn thịt hai người đâu a ~” Thiên San mỉm môi bất mãn nói.

“Tiểu thư?! Là người?”

Thấy người đến là Thiên San, hai người thở phào, tra kiếm vào vỏ. Trong lòng lại than phục thực lực của Thiên San thật lợi hại, động thời cũng tự nhủ với bản thân cần phải rèn luyện nhiều hơn.

“Đi thôi. Nơi này cũng chẳng còn gì để ở lại” Thiên San xoay người rời đi. La Kỳ, La Thu không nói gì đi theo nàng. Tuy trong lòng La Thu vẫn tò mò về chuyện dị tượng nhưng hắn vẫn nhớ rõ thân phận và nghĩa vụ của một thuộc hạ.

.....

Ba người đi được một lúc thì Thiên San đột nhiên dừng lại. Trước mặt nàng xuất hiện một ông lão tóc bạc, trường bào màu trắng, bóng dáng mờ ảo không rõ. Lão giả này chính là người nhận ra dị tượng vừa xảy ra là do Thiên San thăng cấp mà có.

“Tiểu thư, có chuyện gì sao?” La Thu khó hiểu hỏi. Thiên San tự nhiên dừng lại làm hai huynh đệ cũng cảnh giác nhìn xung quanh lo sợ có người mai phục hay gì đó.

Thiên San chớp chớp mắt nhìn hai người. Bộ không thấy có người chặn đường sao? Đối phương lại rất thần bí nữa, cứ như ảo ảnh vậy.

“Bọn họ không nhìn thấy ta” Đột nhiên một âm thanh trầm khàn già nua vang lên giải đáp thắc mắc của nàng.

“Tiểu phu thủy, ta là hồn thể không phải ai cũng nhìn thấy ta đâu”

Hồn thể? Đó là gì? Thiên San nhìn lão giả, không muốn dây dưa lòng vòng cùng lão, trực tiếp hỏi. Trong lòng thì buồn bực người ta cũng biết thân phận

của nàng rồi không thể giả nai a.

“Ông muốn gì?”

Hai huynh đệ họ La thấy Thiên San hướng trước mắt hỏi thì hoảng hốt. Sao tiểu thư lại nói chuyện với không khí.

“Đi theo ta. Ta có vài chuyện muốn trao đổi với ngươi. Dĩ nhiên việc này đối ngươi chỉ có lợi không hại” Lão giả tự tin nói như khẳng định nàng sẽ tin lão rồi đi theo.

Đi hay không? Nhìn bộ dáng tự tin của lão nàng thực sự muốn từ chối co lão tức chơi. Nhưng mà nàng cần phải đi. Không tin trên người lão không có một tia ác ý, chỉ riêng linh cảm nói cho nàng biết lão... có thể giúp nàng duy trì sinh mạng khó khăn lắm mới lại có được.

“Hai người trở về trước, ta có việc phải đi một chút” Thiên San hướng La Kỳ, La Thư nói rồi đuổi theo bóng dáng của lão giả.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Đỉnh Phù Thủy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Vạn Độc Niên Xà

Thiên San đi theo lão giả một đường không trở ngại đến nội vi Lạc Nhận sâm lâm, chỉ ngẫu nhiên gặp được vài con ma thú nhưng nàng đều ảo diệu né tránh, thiết nghĩ bọn huyễn thú có lẽ đều bị trận lôi kiếp của nàng dọa sợ cả rồi.

Thiên San dừng bước trước một vách đá dựng đứng. Nàng lấy ra một viên đan dược nuốt vào, chạy cả buổi mệt chết đi được

(Mạn: Đan dược này là cao cấp đan Ngân Diện cho Thiên San, đan dược nàng luyện đã xài hết khi vượt lôi kiếp rồi. San tỷ thật xa xỉ a)

“Đến rồi sao?” Thiên San nhìn lão giả hỏi.

Lão giả không trả lời chỉ là thật sâu nhìn Thiên San, lâu đến mức nàng muốn ngủ mới lên tiếng.

“Ngươi là ai?”

“Ta là ta a” Sao tự nhiên hỏi vấn đề vô bổ vậy.

“Không cần gạt ta. Ta là hồn thể. Mà hồn thể là linh hồn của người sau khi chết không đến Minh giới lại miễn cưỡng ở lại nhân gian. Thế nên ta có thể nhận thấy ngươi không phải chủ nhân thân thể này”. Lão giả khẳng định nói.

“Tiếp” Thiên San thu lại dáng vẻ ngây thơ, lạnh nhạt chờ lão giả nói tiếp.

“Tá thi hoàn hồn là bí pháp chỉ có phù thủy Vong Linh và hoàng tộc Minh giới là có thể thực hiện. Mà ngươi không giống như là được bọn họ thi pháp sống lại. Bởi vì... Hồn và xác của ngươi đã xuất hiện khe hở, nếu ta đoán không lầm thì ngươi đây là đoạt xác và chỉ còn sống được khoảng nửa năm thôi”.

“Ân”

Lúc dò xét thân thể sau thăng cấp nàng cũng phát linh hồn nàng có dấu hiệu muốn tách khỏi thể xác. Thế nên dù trong lòng không tình nguyện nàng vẫn là đi theo lão “ma” này vì đều là hồn nên chắc lão có thể giúp nàng, cộng thêm linh cảm nàng càng chắc chắn hơn.

“Ta rất tò mò kiếp trước ngươi là ai a. Linh hồn ngươi có thể đoạt xác thì thôi lại còn phá cấm chế để thăng cấp nữa”.

“Kiếp trước là ai...ta sẽ không cho ngươi biết. Nhưng ngươi nói cấm chế là sao?”

“Ta cũng không biết là nguyên nhân gì, trước khi ta đến thì đại lục này đã bị đặt cấm chế khiến cho phù thủy tập sự (dưới từ cấp) không thể thăng cấp”.

“Gi?”

Sao lại có cấm chế quý quái như thế. Trong luật phù thủy có nói phù thủy tập sự phải ở nơi (đại lục, không gian) bản thân sinh ra đón nhận lôi kiếp, bởi vì lên từ cấp cũng như được sinh ra lần nữa, thăng cấp ở quê hương như là sự tôn trọng đối với vùng đất đã sinh ra mình vậy. Phù thủy tập sự không thể thăng cấp thì còn làm nên trò gì chứ.

“Vậy sao ta thăng cấp được?”

“Ta cũng rất muốn biết a” Lão giả than thở. Lúc đầu nhìn thấy lôi kiếp rồi hào quang thăng cấp làm lão vui đến hồ đồ. Hiện tại lão càng nghĩ lại càng

thấy... nha đầu này là cái đại phiền phức a. Lão có nên giao “nó” cho nàng ta hay không? Thật rối rắm

Mà thôi, cứ thuận theo tự nhiên đi. Thời gian của lão cũng không còn nhiều, đến khi lão không còn thì “nó” có mà thành mồi cho đám huyễn thú ở đây.

“Nha đầu, theo ta”

Thiên San đối với việc đại lục này có cảm chế cũng không nghĩ nhiều, nàng cũng đã lên cấp rồi còn gì, cần gì quán quýt chuyện này cho hại não.

Thiên San đi đến một bụi cỏ cao rậm rạp bên vách đá, lại theo lời lão giả vạch đám cỏ ra thì nhìn thấy một hang động cao nữa mét.

Thật bí mật nha! Nếu không có người chỉ làm sao biết trong này có bảo, cho dù có người phát hiện hang động cũng chỉ nghĩ là hang tiểu huyễn thú cũng sẽ không vào tra xét.

Thiên San bò vào trong, phát hiện chỉ có cái cửa là nhỏ chứ bên trong rất rộng a. Nàng theo lão giả đến giữa hang thì thấy có một quả trứng màu trắng lớn cỡ trứng ngỗng đang nằm trên ổ rom.

“Đây là hải tử duy nhất còn sống của tộc ta. Chúng ta là Vạn Độc Niên Xà, không chỉ am hiểu độc dược, còn biết cách giải độc, đặc biệt là túi mật có thể giải vạn độc. Tuy chúng ta có bản lĩnh hơn người nhưng con cháu ít ỏi, tốc độ tu luyện cũng chậm chạp. Thế nên, cuối cùng gần như là diệt tộc, chỉ còn lại một mình nó.

Ta vì không yên lòng nên miến cưỡng ở lại nơi đây thủ hộ, chỉ mong giữ lại một tia huyết mạch. Đáng tiếc linh khí ở đại lục này quá ít khiến cho nó đến nay vẫn không thể nở ra” Lão giả khan giọng nói, trong mắt tràn ngập bi thương cùng thống khổ, phẫn hận.

“Vậy ý ông là...”

“Ngươi cùng nó khế ước. Năng lực của chúng ta rất có ít với ngươi, hơn nữa sau khi cùng ngươi khế ước nó sẽ nhanh nở ra thôi”.

“Khế ước cũng được, nhưng ngươi đừng quên ta chỉ còn sống nửa năm thôi” Cuối cùng cũng vào đề chính rồi.

“Ta có thể dùng hồn thể của mình bỏ khuyết vào khe hở giữa hồn và xác ngươi. Nhưng cũng chỉ duy trì được ba năm. Trong ba năm này ngươi phải tìm được phù thủy Vong Linh để nàng chỉ ngươi cách bỏ hồn”.

“Không còn cách khác sao? Muốn tìm một phù thủy Vong Linh không phải dễ a. Nếu sau ba năm ta không tìm được không phải sẽ chết sao?”

“Ngươi sẽ không chết... Loại đoạt hồn như ngươi sẽ bị hồn phi phách tán” Lão giả thành thật nói. Chính bản thân ông cũng sẽ chịu cảnh như vậy, không thể luân hồi chuyển thế. Đây là cái giá của việc miến cưỡng ở lại nhân thế

Lão Thiên! Có cần tuyệt tình như vậy không a ~. Nàng chỉ muốn sống thôi mà cũng khó đến mức đó sao? Trong mắt Thiên San xẹt qua một tia hận ý rất nhanh thì biến mất, cả lão giả cũng không phát hiện. Phẫn hận ý này cũng là nguyên nhân mở đầu cho bao nhiêu chuyện nghịch thiên mà về sau nàng gây ra.

“Ta nghe nói có một vật gọi là Hồn Ngọc rất có tác dụng bỏ hồn. Nếu ngươi có nó không biết chừng có thể sống thêm vài năm, nhưng cũng không biết nó có thật không”.

“Thật giả đều được, có thêm hi vọng là tốt rồi. Vậy lão có biết hình dáng nó thế nào không?”

“Ta không biết. Ta nghĩ nếu nó có tác dụng với linh hồn thì khi ngươi tiếp xúc với nó chắc có thể cảm ứng được”

“Còn có một việc ta phải nói với ngươi” Lão giả có chút ngập ngừng nói

“Ta giúp ngươi sống thêm ba năm chính là cái mệnh... Vì thế ngươi phải từ bỏ năng lực tiên tri của mình”

“Năng lực tiên tri?”

“Là cái mà các ngươi nói là linh cảm đó. Năng lực phù thủy là không có giới hạn, dù không chuyên nhưng nếu có phương pháp thì phù thủy có linh cảm cũng có thể làm chủ linh cảm của mình để tiên tri đoán mệnh”

Có thể biết trước tương lai số mệnh là miếng mồi béo bở với bất kỳ ai. Không chỉ dừng lại ở việc biết trước mà còn có thể thay đổi số phận, đặc biệt là phù thủy có ma trận khế ước có thể trao đổi cùng thiên địa lại càng dễ dàng. Kỳ duyên của nha đầu này rất sâu, cho dù hôm nay ông không gia mạng cho nàng ta thì nàng cũng có thể sống tiếp.

Sự thật chứng minh điều lão gia nghĩ là đúng. Rất lâu về sau, mỗi lần Thiên San nhớ đến chuyện hôm nay đều rầu thú vị ruột, không phải vì mất đi năng lực mà vì nàng phải nuôi một con rắn ham ăn, ham ngủ còn có vô số tật xấu a.

“Mất thì mất. Mạng vẫn quan trọng hơn mà!” Thiên San không sao cả nói. Thế giới muôn màu muôn vẻ nếu cứ biết trước tất cả thì còn gì thú vị, phẫn khích nữa.

Sau khi hai bên bàn bạc xong, Thiên San đến chỗ quả trứng cắn ngón tay, nhiều một giọt máu lên quả trứng. Sau đó, dưới chân nàng và quả trứng đều

xuất hiện ma trận khế ước đặc hữu của nàng. Đến khi ánh sáng ma trận không còn thì trên quả trứng và cánh tay nàng là ấn ký ma trận khế ước có thêm hình một con rắn ở trung tâm trận.

Khế ước giữa Thiên San và quả trứng là khế ước bình đẳng giữa người và thú. Vì thông thường nếu không có yêu cầu đặc biệt thì ma trận khế ước sẽ tự động thực hiện loại khế ước bình đẳng này.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Đình Phù Thủy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Hai bộ công pháp

Khế ước đã xong, tiếp theo là gia tăng liên kết giữa hồn và xác.

Lão già đi đến trước mặt Thiên San cách nàng ba bước thì dừng lại.

Thiên San nhìn đau cắt vỡ động mạch cổ tay, máu tươi liên phun ra. Hai tay Thiên San bắt đầu kết ấn, từng động tác vô cùng cẩn thận, chậm rãi, từng câu từng chữ chú ngữ phức tạp khó hiểu phát ra từ miệng nàng. Theo đó, máu huyết nơi cổ tay sau khi rơi xuống đất thì như vật sống chậm rãi lan thành các đường, các hình kỳ quái, tạo thành một đồ án ma trận phức tạp.

Đến khi đồ án hoàn thành thì sắc mặt Thiên San đã trắng bệch như giấy, thân hình có chút lung lay. Máu ở cổ tay nàng đột ngột ngừng chảy, vết thương cũng thần kỳ lành hẳn như chưa từng bị thương.

“Ta - Quân Thiên San là phù thủy tầm bảo chấp nhận từ bỏ năng lực tiên tri để thực hiện nghi thức hiến tế. Dùng hồn thể của Vạn Độc Niên Xà để gia tăng liên kết linh hồn”.

Nàng vừa dứt lời, một tầng quang mang xuất hiện, bao bọc lấy toàn thân nàng. Tầng ánh sáng dần tụ tập đến mi tâm Thiên San tạo thành một quang cầu nhiều màu xinh đẹp. Quang cầu bay vào trung tâm ma trận, ma trận sáng lên màu đỏ yêu mị, hình thành một kết giới màu đỏ như máu bao phủ hai người lại.

Hồn thể của lão già gọn sống dần dần mờ nhạt, hóa thành một làn khói bay vào mi tâm Thiên San.

Sau khi hồn thể của lão già tiến vào mi tâm Thiên San thì đi đến khe hở giữa hồn và xác, hóa thành nhiều mảnh quang cầu dẻo dầy tạo dựng các dây liên kết. Cả quá trình, Thiên San luôn cố gắng ức chế bản năng tự vệ của linh hồn muốn tiêu diệt hồn thể lão già.

Từng phút từng giây trôi qua, sắc đỏ của kết giới dần nhạt đi. Đến khi kết giới trở nên trong suốt thì ma trận dưới chân Thiên San biến mất. Thiên San rất không có hình tượng ngồi bẹp xuống đất.

“Oa ~ Xong rồi. Thật là đôi cũng không biết qua bao lâu rồi” Thiên San xoa cái bụng lép xẹp. Giống như đồng ý lời nàng mà có vài tiếng “ục... ục...” vang lên.

Thiên San lấy trái cây từ nhẫn trữ vật ra ăn đồng thời quét một lần xem “tài sản” của nàng. Ma tinh, phù chú và đan dược nàng luyện đã xài hết. Bên trong có một ít trái cây và thịt ma thú đủ để nàng ăn trong ba ngày, hai bình đan dược cao cấp thượng phẩm là Hồi Thương đan (còn năm viên) và Hồi Thể đan (còn tám viên), hai mươi bảy lá nguyên phù (phù chưa vẽ còn trống), hai bao Ma Tán thảo, mấy cuốn sách về thảo dược, đan phương cùng một thanh đoản kiếm.

Nghĩ lại cảm thấy may mà lúc trước nàng luyện chế nhiều lá nguyên phù để trong nhẫn trữ vật nếu không với thực lực hiện giờ làm thế nào nàng rời khỏi nơi đây a ~.

Mà... thực lực hiện tại của nàng là như thế nào vậy? Từ lúc thăng cấp đến giờ ngoài việc phát hiện khe hở (hồn và xác) đó ra thì nàng chưa kiểm tra kỹ càng thực lực sau khi thăng cấp cũng như nội dung hai bộ công pháp.

Thiên San thúc giục linh thức chạy một vòng thân thể.

Nàng kinh hi phát hiện chỗ đan điền của nàng thế nhưng xuất hiện nguồn linh lực. Nàng đã có thể tu luyện linh khí rồi. Hiện tại cường độ thân thể của nàng tương đương với chiến sĩ sơ giai nhưng nàng chỉ có thể phát huy ở mức cao cấp chiến sĩ sơ giai, tuộc một cấp luôn. Thể lực và độ linh hoạt của nàng thế nhưng không tăng, quan trọng là sau này mỗi ngày nàng đều phải ngủ đủ mười hai tiếng.

Những điều này... có lẽ do khe hở đó gây ra đi. Dù sao hồn thể của lão già chỉ giúp kéo dài thời gian linh hồn nàng thoát li thân thể cũng không phải trị khỏi cho nàng, chỉ có phù thủy vong linh mới có cách trị tận gốc.

Thật ra, người Minh giới cũng có thể giúp nhưng nàng là linh hồn đến từ dị giới vốn không thuộc về thế giới này. Người Minh giới lại cai quản linh hồn, nếu họ biết nàng tồn tại nhất định sẽ đánh tan hồn phách của nàng.

Về nguyên nhân xuất hiện khe hở theo năng đoán nhất định là do quá trình Tử kiếp rồi.

.....

Xem xong thân thể, Thiên San lại xem hai bộ công pháp.

Bộ thứ nhất Linh Thần Quyết công dụng đương nhiên là liên quan đến việc tầm

bảo rồi. Bộ sách gồm hai phần có thể song song tu luyện.

Phần một: Linh Nhãn gồm năm tầng.

Tu luyện đến tầng một sẽ nhìn thấy loại nguyên tố và mật độ của chúng. Thông thường tu luyện giả chỉ có thể cảm nhận linh khí dày đặc, phù thủy thì hẳn cảm hơn với loại linh khí mình điều khiển được chứ không thể biết linh khí nơi đó chứa những loại năng lượng nguyên tố nào.

Tầng hai là nhìn xuyên qua vật thể, rất có tác dụng trong việc tìm khoáng thạch.

Tầng ba là nhìn xuyên qua sinh vật, biết được cấp bậc cùng hệ tu luyện của đối phương.

Tầng bốn sẽ nhìn ra ảo ảnh, trận pháp.

Tầng năm thì nhìn ra mắt trận.

Phần hai: Thần thức là dạng cao cấp của linh thức. Linh thức chỉ có thể nhìn xa nhưng thần thức còn có thể nghe thấy tiếng, đặc biệt là bí pháp theo dõi như máy quay lên vậy.

Linh Nhãn kết hợp với Thần Thức thì chẳng khác nào ra đa chuyên dò tìm bảo vật. Thậm chí là trong một khoảng nhất định ngoài phạm vi thần thức vẫn có thể cảm ứng có bảo vật tồn tại.

Phiêu Ảnh Thân Pháp là công pháp tu luyện tốc độ và sự nhanh nhẹn.

Muốn tu luyện hai bộ công pháp này bước đầu tiên là phải dùng linh lực đã thông một trăm lẻ tám đường kinh mạch.

Riêng bộ Phiêu Ảnh có thể thay linh lực bằng chiến khí, pháp sư hay chiến sư đều

có thể tu luyện công pháp này.

Thật may là năng đã có nguồn linh lực nếu không... hai công pháp này sẽ thành đồ bỏ rồi.

Nhân lúc ở trong huyết động này, linh khí dồi dào hơn bên ngoài năng phải tranh thủ tu luyện để nâng cao thực lực mới được.

Thiên San ngồi xếp bằng trên đất, nhắm mắt tu luyện. Từng dòng linh khí màu trắng được năng hấp thu vào cơ thể sau đó thanh lọc ra bốn loại nguyên tố mộc, hỏa, băng, phong tiến đến đan điền của năng. Bốn loại nguyên tố lại phân tách đứng ở bốn góc trong nguồn linh lực. Khi linh lực hệ nguyên tố hấp thu được khá khá thì Thiên San lại áp xúc chúng thành tiểu cầu. Áp xúc linh lực sẽ làm chậm tốc độ tiến giai nhưng căn cơ vững chắc, linh lực phát ra có uy lực mạnh hơn linh lực thông thường.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Đình Phù Thủy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Tử Nhãn Phong Báo

“A...A...A... Đừng đuổi theo nữa ~”

Thiên San liêu mạng chạy về phía trước xuyên qua tầng tầng cây cối rậm rạp. Ở phía sau năng, một đầu hắc báo cao hơn một mét đang gầm gú đuổi theo năng.

Năng cực kỳ bi phẫn a. Tại sao “hàng xóm” lại là loài thú ăn thịt, còn là một con Tử Nhãn Phong Báo ma thú cấp mười, loài báo có tốc độ nhất nhì trong các loài báo chứ? Đã vậy lãnh địa của nó còn nằm ở hướng đi đến sơn động năng hẹn với Kỳ, Thư nữa?

Thật là, năng chỉ “mượn” lương thực của nó thôi mà! Có cần đuổi tận giết tuyệt như thế không a?.

Mọi chuyện bắt đầu từ một tháng trước.

Hôm đó, nàng ra ngoài tìm thức ăn sẵn điều tra hoàn cảnh quanh đây. Ở nơi thuộc nội vì thế này nàng vốn không nghĩ sẽ tìm được ma thú cấp thấp có thể mần thịt. Nàng đi một lúc thì thấy có một con lợn rừng chết trước cửa một sơn động, nhìn bộ dáng là bị thú dữ cắn chết. Con lợn này cũng phải gần trăm ký chứ không vừa, đủ để nàng ăn mười bữa nữa tháng. Thế nên nàng liền thu nó vào nhả trữ vật. Vừa xoay người thì nàng đứng hình.

Một con Tử Nhân Phong Báo đen như mực đứng cách nàng hai mươi mét. Trong miệng nó đang ngậm một con lợn rừng còn to hơn con vừa rồi, hình như là vừa đi săn trở về. Đôi mắt màu tím dấy lên hai ngọn lửa, cực độ tức giận trừng nàng.

Huyền thú đối với việc phân chia lãnh địa rất rõ ràng, huyền thú cấp thấp tuyệt không dám xâm phạm lãnh địa của huyền thú cấp cao. Nó ở nơi đây cũng xem như vương giả không ai dám khiêu khích. Vậy mà hôm nay, nó cực khổ ra ngoài làm một chuyến săn mồi tha về hang để dành, chưa từng nghĩ tới khi về sẽ nhìn thấy có kẻ không biết sống chết tìm đến hang của nó còn lấy cấp lương thực của nó. Đây tuyệt đối là sỉ nhục lớn.

“Grào ~”

Tử Nhân Phong Báo hùng hực lửa giận, thả con lợn trong miệng ra, gầm một tiếng lấy tư thế vỗ mồi lao về phía nàng. Nàng hoảng thần lập tức co giò chạy.

Chạy được một lúc, nàng lấy ra mộc phù ném về phía Tử Nhân Phong Báo. Nó né tránh nhưng mộc phù hóa thành dây leo vẫn là quấn lấy người nó, ngăn trở bước chân của nó. Nhân cơ hội, nàng vọt lẹ, nàng cũng không quên ném một nắm Ma Tan Thảo vào mũi nó để nó không lần theo mùi của nàng. Khi Tử Nhân Phong Báo thoát khỏi trói buộc thì người đã chạy mất, trong mũi toàn là hương vị Ma Tan Thảo khiến nó vô cùng khó chịu.

Tử Nhân Phong Báo giận dữ rống lớn một tiếng vô cùng đinh tai nhức óc. Nhân loại khốn kiếp! Nó nhất định phải phanh thây xé xác nàng, sẽ nuốt nàng vào bụng.

Thiên San đang chạy thì bị tiếng rống này dọa trượt chân suýt té. Nàng vỗ vỗ ngực, tiếp tục chạy về huyệt động.

Từ ngày đó, mỗi lần thấy nàng là nó cứ như gặp kẻ thù giết cha đoạt vợ liều mạng đuổi theo nàng.

Ai ~ Nàng khi ấy cũng đâu phải có ý lấy lương thực của nó đâu. Nàng chỉ vô tình thôi mà. Có trách thì trách nó tại sao đã mang về hang thì đem vào trong luôn đi

sao lại để bên ngoài cho nàng thấy, cho nàng lấy chứ.

Nàng lại đang tuổi ăn tuổi lớn cần bổ sung nhiều dưỡng chất. Mà nơi đây là lãnh địa của Tử Nhân Phong Báo không dễ tìm được thịt, hơn nữa nó cứ gặp mặt là rượt. Suy tới nghĩ lui, dù gì cũng bị rượt chỉ bằng khi nàng hết thức ăn thì sẽ đi “mượn” lương thực của nó. Còn có, nàng phải thu nó làm thú cưỡi, bắt nó đi săn thú cho nàng. Ai bảo nó cứ rượt nàng hoài. Lần nào cũng bị rượt làm nàng mệt đứt hơi, áp lực tinh thần, stress trầm trọng luôn.

.....

Thiên San ở một con suối nhỏ gần huyệt động, lấy một con bò con khoảng sáu mươi ký ra dùng đoản kiếm cắt thịt, xử lý xong thì nhóm lửa nướng.

Khu vực này lúc trước có hồn thể lão giả tọa trấn. Mặc dù chỉ là hồn thể nhưng huyền thú có thể hóa hình thì ít nhất cũng là Thánh Linh Thú, lực chấn nhiếp không thể khinh thường. Tuy giờ lão giả không còn nhưng khí tức còn lưu lại vẫn có chút tác dụng, nếu không nàng cũng chẳng dám ngang nhiên nướng thịt ở chỗ này.

Ăn uống no đủ, Thiên San trở vào huyệt động để tu luyện. Nàng điều khiển linh lực từ đan điền chạy vào kinh mạch đi khai thông đường kinh mạch thứ một trăm linh một. Một tháng qua nàng đã khai thông hết một trăm đường chỉ còn tám đường nữa. Khai thông kinh mạch càng về sau lại càng khó, thời gian khai thông cũng càng lâu nhưng điều này không thể làm khó nàng được vấn đề chỉ là thời gian mà thôi.

Đội nàng khai thông kinh mạch xong là có thể tu luyện Phiêu Ảnh Thân Pháp. Đến lúc đó nàng sẽ không còn bị Báo Báo(tên San tỷ đặt cho Tử Nhân Phong Báo)rượt sít xao nữa cũng có thể thu nó vào túi rồi.

.....

Thiên San mệt mỏi ngã người lên chiếc giường lá nàng tự làm. Đôi mắt lim dim nhắm mắt ngủ lướt qua quả trứng Vạn Độc Niên Xà bên cạnh. Tính toán thời gian cũng phải hơn bốn tháng(ba tháng là San tỷ tiến hành liên kết hồn, xác)rồi. Tại sao vẫn chưa nở chứ? Có khi nào là trứng chết hay không?

Thiên San cũng không xoắn xít vấn đề này nhiều, ngáp một cái rồi nhắm mắt ngủ. Thiên San vừa ngủ, quả trứng đột nhiên lai động vài cái rồi dừng lại.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Đình Phù Thủy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Lục Thương trong trứng

Nói thật, không phải nàng kênh kiệu không biết điều nhưng mà ngày ngày ăn thịt nướng, bữa bữa ăn thịt nướng thì cho dù là người cuồng ăn thịt cũng muốn điên.

Bí ai thay, nàng chỉ biết làm bốn món chiên, xào, nấu, nướng mà hiện trong người nàng làm gì có dụng cụ nhà bếp chỉ có thể nhai thịt như nhai cao su.

Thiên San cắn một miếng thịt. Thịt này là nàng nướng hôm qua. Cách ba ngày nàng sẽ nướng thịt một lần, số lượng dĩ nhiên là có thể ăn trong ba ngày. Dù sao cũng là nội vi Lạc Nhạ sâm lâm, nếu nàng ngày nào cũng nướng thịt nhất định sẽ hấp dẫn bọn huyễn thú nơi đây sinh nghi tiến đến nơi này. Đặc biệt là vị “hàng xóm” mà nàng “mượn” lương thực.

Thiên San nhàm chán ăn, nhìn huyết động trông trái, ánh mắt luôn phiêu đảng dừng ở trên quả trứng màu trắng.

Thiên San cầm quả trứng lên khẽ búng vài cái. Vỏ trứng có vẻ rất cứng rắn. Nàng lại đưa bên tai lắng lắng mấy cái. Không có âm thanh. Đây! Lẽ nào thật là trứng chết?

Thiên San chớp chớp mắt, khéo môi hơi nhếch lên. Nếu là trứng chết...nàng có thể ăn không? Không biết trứng nướng có mùi vị thế nào ta? Nàng nuốt nước miếng một cái, tham lam nhìn quả trứng.

Không được! Không được!

Thiên San lắc lắc đầu. Nếu nó không phải trứng chết, nàng mà nướng lên thì chết trứng rồi. Vậy chẳng phải là nàng giết nó sao?

Thiên San nhìn chằm chằm quả trứng, trong lòng đưa ra một suy đoán. Có khi nào... vỏ trứng quá dày, quá cứng nên nó phá không ra? Nàng nghĩ đi nghĩ lại càng cảm thấy nhất định là vậy.

Thế này chắc cũng giống nữ nhân sinh con, gặp khó sinh cần mổ bụng nếu không đứa bé sẽ bị chết ngạt trong bụng mẹ.

A... Nghĩ như vậy Thiên San liền hoảng sợ. Nó lâu vậy còn không nở lẽ nào thật thành trứng chết, là bị chết ngạt.

Ấy! Nàng có lẽ nên đập quả trứng này ra nhưng lỡ nàng đoán sai thì...

A! Có cách rồi! Nàng chỉ cần chọc thủng một lỗ trên quả trứng rồi thông qua đó nhìn xem tình hình bên trong là được. Có lỗ thông gió nó sẽ không bị chết ngạt, quả trứng không hao tổn nhiều vẫn có thể đợi nó từ từ nở ra.

Thiên San càng nghĩ càng thấy nàng thật thông minh.

Giờ làm sao chọc thủng một lỗ đây?

Đá? Không được.

Đoán kiếm? Không nổi.

Phải rồi! Sao nàng lại quên nàng có thể dùng lực lượng thân thể mà.

Thiên San tụ lực lên đầu ngón tay trở rồi chọc vào quả trứng, lực độ tăng dần.

Ta chọc. Ta chọc. Ta chọc....

Rắc! Thủng rồi!

“Méeeoooo....”

Còn không đợi nàng rút tay ra thì trên đầu ngón tay đột ngột truyền đến cảm giác đau xót. Thiên San kêu lên một tiếng, theo bản năng liền quăng quả trứng ra xa.

Thiên San nhìn ngón tay lập tức nước mắt lưng tròng như vỡ đê mà ra. Khuôn mặt miếu máo hoảng loạn.

Trên đầu ngón tay nàng nhiều hơn một đoạn dây màu lục. “Đoạn dây” lúc này còn đang ngoa ngoe vụn vụn.

Nó xoay chuyển vài lần rồi quấn lên cổ tay Thiên San. Xúc cảm lạnh lạnh nham nhám kết hợp với hiệu ứng thị giác khiến Thiên San gần như hồng mắt, mắt tròn to, toàn thân lạnh buốt, cứng cứng.

“Xú nha đầu sợ sao? Chỉ bị cắn một cái đã sợ đến thế này rồi. Hừ! Thật vô dụng”.

Trong đầu đột nhiên vang lên tiếng nói giễu cợt của một thiếu niên, thanh âm thanh lãnh mang theo ba phần ngái ngủ bảy phần chế nhạo. Thiên San hơi hơi hồi thần còn chưa phản ứng thì giọng thiếu niên lại vang lên khiến nàng tức giận.

“Đây! Bộ bị dọa đến ngu luôn rồi hả?”

“Ai ngu hả?” Thiên San hất tay ném thứ trên tay xuống.

“Đoạn dây” văng ra, uyển chuyển rơi xuống đất. Đó là một con rắn màu lục, mắt

đỏ dài cỡ hai mươi xenti, to cỡ ngón tay nàng, cái đầu tam giác ngược cao trùng nàng.

Thiên San hít một hơi, nhìn lại đầu ngón tay bị cắn. May mắn, máu chảy ra có màu đỏ vậy là không có độc. Nhưng, không phải rắn có đầu tam giác là rắn độc sao?

“Xứ nha đầu. Ai cho ngươi chọc lũng trứng của ta?”

“Này!? Là ngươi đang nói sao?”

Thiên San nhìn lục xà trước mặt, e dè nói.

“Không phải ta lẽ nào là không khí?”

“Ách..”

Thiên San hít sâu nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, nghiêm túc nhìn lục xà hỏi.

“Ngươi... là Linh thú?... là kẻ ước thú của ta?”

“Hừ!” Lục xà hừ lạnh một tiếng quay mặt đi không thèm trả lời.

Huyền thú đến cấp Linh thú thì sẽ mở ra linh trí. Nó là kẻ ước thú của nàng nên

có thể thông qua thú chủ câu thông để nói chuyện. Nhưng mà...

“Tại sao cắn ta?” Còn dọa nàng sợ chết khiếp nữa.

“Là ngươi phá trứng ta trước”. Lục xà tức giận nói.

“Ta là có ý tốt giúp ngươi phá trứng ra ngoài” Thiên San cãi lại.

“Ai bảo ngươi hả? Ta đang ngủ ngon lại bị ngươi lắc tới lắc lui hại ta chóng mặt muốn chết. Phá giấc ngủ của ta thì thôi còn phá luôn trứng của ta”.

“Ngủ? Ngươi ở trong đó ngủ bao lâu rồi?”

“Cũng hơn bốn tháng a” Lục xà lơ đãng trả lời.

“Tại sao là bốn tháng?” Nàng nhớ lão giả nói họ ở nơi này rất lâu rồi mà. Bốn tháng trước hình như là thời điểm nàng cùng nó kẻ ước thì phải?

Nghe Thiên San hỏi lại, thân rắn liền cứng đờ. Nó lơ lờ rồi.

“Đừng nói với ta là từ lúc kẻ ước ngươi đã có thể nở ra mà ngươi không ra lại nằm trong đó ngủ nha?” Thiên San tức giận chất vấn.

“Ta... Vậy thì sao? Ta ngủ trong trứng thì có vấn đề gì? Bên trong đông ấm hè mát, ngủ rất thoải mái” Lục xà ngẩng cao đầu, mở to mắt trừng nàng, cố cãi lại.

Thiên San híp mắt không cùng lục xà nhiều lời mà đọc chú ngữ. Lục xà vừa thấy liền cả kinh.

Một chiếc lồng giam màu lục xuất hiện giam lục xà ở bên trong. Bởi vì là kẻ ước bình đẳng nên lục xà có quyền không nghe lệnh nàng, muốn đánh nhưng nó là

Linh thú nàng đánh không lại. Tuy nhiên nàng vẫn có thể giam cầm nó.

“Á..Xứ nha đầu, thả ta ra. Sao lại giam ta hả?”

“Tại sao?” Thiên San mắt lạnh nhìn lục xà trong lồng. “Xà Xà có ba tội lớn. Thứ nhất là lười biếng ngủ nướng trong trứng hại ta lo lắng. Thứ hai là cắn ta. Thứ ba là dọa ta”

Thiên San cầm cái lồng đi đến hồ nước nhỏ trong huyết động. Hồ nước này thông với con suối bên ngoài, rộng chưa tới nửa mét, bình thường nàng đều uống nước ở đây. Hôm nay nàng liền nhện đau đẻ “dìm” con rắn đáng ghét này.

“Này! Cái đó cũng gọi là tội hả? Còn có, ngươi gọi ai là Xà Xà? Ta có tên có họ rõ ràng là Lục Thương nha. Uy? Ngươi làm gì?”

“Ngươi ngủ nhiều như vậy nên ta cho ngươi đi bơi, vừa có thể tỉnh người vừa vận động”

Thiên San đặt cái lồng vào nước. Nước hồ rất trong cũng khá cạn, nước chỉ ngập đến bốn phần năm cái lồng. Lục Thương nổi trên mặt nước kêu gào.

“Tha ta ra”

“Còn ồn ào ta cho ngươi học lận” Thiên San cảnh cáo xong thì mặc kệ Lục Thương đi tu luyện.

Kháng cự không có hiệu quả, Lục Thương cũng không tiếp tục dây dưa. Nó là đại nhân không chấp nhất tiểu nữ nhân (tiểu nhân + nữ nhân).

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Đỉnh Phù Thủy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: Đi bắt Tử Nhãn Phong Báo

“Cái gì? Ngươi nói thật?”

Thiên San mày liễu nhíu chặt, trừng mắt nhìn mõ rắn nào đó đáng về biểng nhác cuộn tròn trên đất, hoàn toàn không cảm thấy lời nói của nó kinh người đến mức nào.

Mắt Lục Thương lim dim, cái đầu tam giác gật gù giống như ngủ gật hơn là đang trả lời nàng.

Cái này, Thiên San nổi giận nha ~. Nàng tóm lấy Lục Thương đưa nó đến gần mặt nàng hỏi.

“Ngươi không phải Linh thú sao? Tại sao uy áp của ngươi không có tác dụng?”

Thông thường huyền thú có cấp bậc cao có thể chấn nhiếp huyền thú có cấp bậc thấp hơn thậm chí là buộc chúng nghe lệnh mà.

Bị nắm, Lục Thương khó chịu vặn vẹo, nghe nàng chắc chắn như vậy thì tức giận.

“Ta nói, chủ nhân như ngươi thật quá ngốc, thiếu hiểu biết. Ngươi đã cùng ta khế ước tại sao không chịu đi tìm hiểu thông tin của ta hả? Ta là Linh thú nhưng thuộc Dị thú không phải Huyền thú”

“Dị thú?”

“Thật là, xem bộ dáng ngu ngốc của ngươi kia. Nể tình ngươi là chủ nhân của ta, ta đây liền mở lòng từ bi mà phổ cập thêm kiến thức cho ngươi. Mặc công ra đường bị người chê bai”.

“Ngươi...”

Không cho Thiên San phát biểu, Lục Thương nhanh chóng mở miệng cắt ngang.

“Dị thú là những thú tộc có năng lực đặc thù bổn mạng chỉ loài đó mới có...”

“Huyền thú cũng có mà”

“Không giống!!”

Lục Thương quát lớn, cực độ khinh bỉ nhìn nàng.

Ôôô Thiên San cắn cắn môi. Làm gì hung dữ vậy, nàng đâu nói sai.

“Hừ! Dị thú sống ẩn cư, tạo thành một tộc độc lập. Mỗi tộc có một phương thức tu luyện riêng. Như tộc Vạn Độc Niên Xà ta có năng lực bổn mạng liên quan đến được-độc. Chúng ta tu luyện là được tu, chuyên hấp thu được lực trong các được vật, có thiên phú luyện được, độc thuật độc nhất vô nhị. Cũng bởi vì những năng lực đặc biệt này mà rất nhiều loài Dị thú gặp phải nguy hiểm, thậm chí là diệt tộc” Nói đến đây giọng Lục Thương đã mang theo nặng nề thương nhưng nhớ. Nó dừng một chút lại nói tiếp.

“Mỗi tộc Dị thú đều có vài loại công pháp độc môn, truyền thừa ký ức. Chúng ta vừa sinh ra đã là Linh thú, đến Thánh thú là có thể hóa thành người nhưng cũng từ lúc đó mỗi lần thăng cấp đều phải chịu nỗi đau đánh tã toi. Rất nhiều Dị thú không chịu nổi mà trong quá trình thăng cấp liền chết oan chết uổng. Có lẽ vì có quá nhiều lợi thế nên trong giới Dị thú không bị quản chế bởi uy áp cấp bậc cũng không có tác dụng đối với Huyền thú. Như ta hiện tại mặc dù là cấp Linh thú nhưng lại không có năng lực chiến đấu. Bọn Huyền thú ở đây có thể từ xa âm thầm cảm thấy sợ hãi khí tức Linh thú trên người ta nhưng nếu trực diện đối mặt, bọn chúng tuyệt đối có thể nhào lên ăn sống nuốt tươi ta mà không phải là sợ hãi rút lui”

“Nói vậy, lý do bọn Huyền thú không bén mảng đến đây là vì ngươi chứ không phải do khí tức còn lưu lại của lão già sao?”

“Đĩ nhiên”

“VẬY, HIỆN TẠI NGƯỜI THẬT KHÔNG CÓ NĂNG LỰC GÌ SAO?”

“KHÔNG CÓ. TA CHƯA TU LUYỆN THÌ LẤY GÌ CÓ LỰC LƯỢNG”

“Vô dụng”

“Ặc”

Thiên San phán một câu xanh rờn làm Lục Thương cứng họng.

Thôi không nói chuyện với nàng nữa hấn phải đi tu luyện.

“Xà Xà, người đi đâu vậy?”

Thấy Lục Thương bỏ ra ngoài, Thiên San tò mò hỏi.

Nghe Thiên San gọi “Xà Xà” Lục Thương liền thấy tức tối.

“Ta đi tìm được thảo để tu luyện. Hừ!”

Lục Thương đi rồi để lại một mình Thiên San ở trong huyết động than ngắn thở dài. Kế hoạch lợi dụng uy áp Linh thú của Xà Xà để bắt Báo Báo cứ như vậy mà chết từ trong nôi.

Ai ~ Xà Xà không dùng được. Nàng cùng Báo Báo đánh nhau thì phần thắng không lớn. Báo Báo không chỉ chuyên tốc độ, thể lực và lực lượng thân thể cũng không thể xem thường. Trong tay nàng chỉ có mỗi thanh đoản kiếm, thể lực lại không tốt, phù chú chỉ còn vài tấm mộc phù (những tấm khác đã bị nàng dùng trong lúc đi “mượn” trong thực rồi).

Oa ~ Nên làm sao đây?

.....

Lục Thương lợi dụng thân hình nhỏ bé màu xanh ẩn nấp trong tầng tầng lá cây do thám động tĩnh của Tử Nhân Phong Báo. Nhìn nó lười biếng liếm móng vuốt, nằm phơi nắng, trong lòng Lục Thương muốn nằng to. Tại sao nó lại phải nhận nhiệm vụ làm môi quyến rũ dụ Tử Nhân Phong Báo đến chỗ Thiên San chứ?

Ai ~ Số nó sao lại khổ như vậy? Sao lại có một chủ nhân vừa ngốc vừa không tìm không phổi như vậy? Ai~ ai~. Trong lòng Lục Thương thầm ca thán than trời trách đất không thôi. Đến khi nó than đủ, làm xong chuẩn bị, định xong ra dụ địch thì địch đã đi đâu mất rồi.

Lục Thương hoảng a ~ Thú đi mất nó làm sao báo cáo đây?

Mà lúc này Thiên San đang ở một nơi khác chăm chú nướng thịt. Dù gì cũng là hàng sớm không có Xà Xà nàng cũng biết cách nhanh nhất dụ Báo Báo đến. Không chỉ Báo Báo mà bất kì loài thú nào biết có người ngang nhiên ở trong lãnh địa của nó nướng thịt cũng sẽ vô cùng giận dữ, lập tức xông đến nơi đó cắn xé đối phương không còn manh giáp. Nàng bảo Xà Xà đi làm mồi đơn giản là đây nó một chút thôi. Hừ! Ai bảo nó hay mắng nàng ngốc, biết đâu lần này nàng còn có thể mượn cớ mà phạt nó. He he.

(Mạn: Tỷ thật xấu. San: muội muốn thay nó làm mồi?. Mạn: *lắc lắc đầu*)

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Đình Phù Thủy* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Tranh giành Tử Nhân Phong Báo (1)

Có ba bóng người đang đứng cách Thiên San không xa quan sát hành vi lớn mật của nàng. Ba người này đều là nam nhân ước chừng hai mươi tuổi.

Một nam nhân một thân hòa hồng. Gương mặt anh tuấn vô cùng tuyệt sắc, tuyệt đại phong tao, ngay cả nữ nhân cũng phải ghen tỵ không bằng. Một đôi mắt hoa đào mị hoặc câu nhân, môi mỏng hơi nhếch như cười như không. Nam nhân lười biếng dựa và thân cây có chút nghiền ngẫm nghiền cứu Thiên San.

Hai nam nhân còn lại đứng cạnh hấn nhưng thấp hơn một bước chân, thể hiện thân phận thuộc hạ. Lôi khê huých Phong nhỏ giọng nói.

“Người nhìn ra cấp bậc nha đầu đó không?”

Phong nhìn Thiên San một chút, rồi trả lời: “Nếu không lầm thì chính là Trung cấp Pháp sư sơ giai đi!”

“Chỉ là Trung cấp sơ giai mà dám trong lãnh địa huyện thú nướng thịt? Nha đầu này không biết là có lá bài tẩy hay là ngu ngốc không hiểu chuyện?”

“Cũng có thể là đi cùng cao thủ mà chúng ta không phát hiện. Nhưng...” Phong ngó ngó nam nhân hồng y, kéo Lôi ra xa một chút, tiếng nói như muỗi kêu bàn luận “...Có phải chủ nhân vừa mất nàng hay không? Tại sao lại dừng lại nhìn?”

“Cũng có thể” Lôi gật gù cho ý kiến “Theo độ tuổi của nàng, có thể đến cấp bậc đó đã là thiên tài rồi. Bộ đáng lớn lên cũng không tệ”

“Nhưng mà... tốt nhất là không như chúng ta nghĩ”

Lôi hơi sùng sốt sau đó như nhớ ra chuyện gì, giọng nói cũng có chút bí ẩn.

“Phải a ~ Nếu nàng cũng giống đám nữ nhân kia thì thảm”

“Nói xong chưa” Giọng nói nhàn nhạt du dương tà tử như tiếng đàn violon của nam nhân hồng y cất lên. Phong và Lôi rung mình, lập tức đứng nghiêm trang, sóng lưng thẳng tắp.

“Xong rồi thì đi bắt ma thú đó lại”

Hai người lúc này mới để ý, trong lúc hai người bát quái, Từ Nhân Phong Báo đã đánh hơi được mùi và chạy thật nhanh đến đây. Không nhiều lời dư thừa, Phong và Lôi liền nhảy ra ngăn Từ Nhân Phong Báo. Trong chớp mắt, hai người một thú quán thành một đoàn.

Khóe miệng Thiên San giật giật, mở to mắt nhìn hai vị khách không mời đánh thú cười của nàng, phá hoại kế hoạch nàng dày công chuẩn bị.

Thiên San tức giận, quăng xâu thịt nướng, thờ phỉ phỉ trừng mắt nhìn nam nhân hồng y ra lệnh.

“Kêu người của ngươi trở lại ngay! Báo Báo là của ta!”

Từ lúc ba người này đến gần thì nàng đã phát hiện. Chính xác là nàng phát hiện hai người Phong, Lôi, còn tên nhân yêu (nam nhân hồng y) kia thì nàng không biết, thực lực của hắn nàng nhìn không ra. Bởi vì thấy bọn họ đến đây cũng chẳng làm gì chỉ đứng xem cây cỏ, bàn chuyện không đầu nên nàng mới không thêm để ý. Ấy vậy mà, họ lại giám ngang nhiên hớ tay trên chặn Báo Báo của nàng. Thật quá đáng ghét mà!

Nam nhân làm như không nghe thấy mà nhìn trận chiến trước mắt. Trong lòng suy nghĩ: Báo Báo trong miệng nàng có lẽ là con Từ Nhân Phong Báo kia đi. Cách

đặt tên thật đủ đặc biệt, vô cùng trực tiếp, đầy tính hình tượng!

Oaaaa ~ Nhân yêu xấu xa! Hấn thế nhưng phốt lò lời nàng!

Chết tiệt! Người tưởng người không làm thì ta không có cách bảo Báo Báo đến đây sao? Hừ! Nếu không phải toàn bộ số phù chú còn lại nàng dùng để bài trận pháp

Bách Đằng Vây thì nàng đã xông lên đánh cho hắn một trận rồi.

(Mạn: “dù phù chú còn thì chị cũng đánh không lại huynh ấy đâu”. San tỷ tức tối phóng ánh mắt hình viên đạn, đồng dạt nói: “Không thử sao biết”. Mạn: “Ta dĩ nhiên là biết. Ta là tg mà!” nói xong, vọt lẹ)

Bách Đằng Vây là trận pháp cấp hai. Người xông vào trận sẽ bị một trăm sợi dây mây trói buộc, cắt mãi không hết, làm tiêu hao linh lực, chiến khí. Tất nhiên, nếu linh lực trong trận pháp không cạn thì dây mây sẽ tự biến mất, trận pháp bị phá. Dù sao cũng chỉ là trận pháp cấp hai chỉ có thể đối phó người cấp thấp có linh lực hay chiến khí thấp hơn linh lực có trong trận.

Nói trở lại, phương pháp Thiên San dụ Từ Nhân Phong Báo bỏ chiến mà đến chỗ nàng rất đơn giản.

“Này! Báo Báo, mấy ngày không gặp, ngươi vẫn sinh long hoạt hổ như ngày nào a ~. Hôm nay ngươi có đi săn không? Ta đang định đến chỗ ngươi lấy thêm thịt đây a!”

Thiên San nâng cao âm lượng, lời nói vô cùng thân thiết như bạn thân nói khổ.

Nhưng nghe vào tai ba người một thú là một trận lạnh run.

Trên mặt nam nhân hồng y vẫn giữ nét bình tĩnh, biếng nhác, chỉ có khóe miệng hơi động vài cái.

Phong thì hiềm hiềm tránh khỏi móng vuốt Từ Nhân Phong Báo. Lôi bị kích thích đến ngã nhào xuống đất. Trong lòng hai người sợ hãi kêu gào: “Đầu óc nàng có bình thường hay không lại đòi đi lấy thịt của ma thú ăn? Nghe giọng điệu thì giống như nàng đã làm chuyện này rồi, còn không chỉ một hai lần. Tiều muội, muội thật ngu a.

Lòng thì ca thần nhưng hai người không quên họ đang cùng Tử Nhân Phong Báo đánh nhau. Vốn hai bên cũng xem như ngang sức nhưng bị nàng một câu làm kinh hách khiến cho họ rơi vào hạ phong, hơn nữa lúc này Tử Nhân Phong Báo bị chọc giận đến cực độ. Hai người họ e rằng sẽ bị nó nhân cơ hội cho một trào không chết cũng trọng thương.

Thế nhưng, không như những gì hai người nghĩ. Tử Nhân Phong Báo không những không thừa cơ ra tay mà còn bỏ mặc hai người, giống như phát điên lao đến chỗ Thiên San.

So với hai người không biết từ đâu chui ra thì Thiên San – kẻ thù cướp thịt, năm lần bảy lượt nhục nhã nó còn quan trọng gấp trăm, gấp ngàn lần.

Bạn đang đọc truyện *Tuyết Đình Phù Thủy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Tranh giành Tử Nhân Phong Báo (2)

Tử Nhân Phong Báo dùng tốc độ sét đánh không kịp bưng tay phóng về phía Thiên San. Kết quả, hiển nhiên là lọt vào trận pháp Bách Đằng Vây, bị một trăm dây mây cuốn lấy. Tử Nhân Phong Báo không ngừng vùng vẫy, ra sức đào thoát, móng vuốt liên tục vùng lên cắt đứt dây leo. Thế nhưng, dây này vừa đứt thì dây khác lại mọc lên, tiếp tục giam cầm nó. Thực ra, sức sát thương của dây mây không lớn nhưng dưới sự giày dụa kịch liệt của Tử Nhân Phong Báo khiến cho thân thể nó cùng dây mây mà sát sinh ra rất nhiều vết thương.

Thiên San đứng đối diện cách Tử Nhân Phong Báo hai mươi bước chân. Nhìn nó như mắc bệnh dại tự làm thương chính mình mà đau lòng.

Nàng sao lại quên từ lần đầu tiên nàng sử dụng mộc phù đến sau này lần nào nó cũng bị dây leo ngăn cản, trói buộc. Nó sớm đã đối với chuyện này sinh ra căm ghét, phản hận. Hôm nay, nàng lại dùng trận Bách Đằng Vây vây khốn nó. Cái này...chẳng khác nào là sát muối lên vết thương.

Ai ~ Nàng hình như dùng sai hệ nguyên tố rồi. Nhưng trong các hệ nàng có thì đây là hệ có sức sát thương thấp nhất. Mà tuy rằng Báo Báo thương tích đầy mình, máu chảy đầm đìa thể chứ toàn là vết ngưng ngoài da. Không nguy hiểm tính mạng. Sau này dưỡng tốt là được rồi.

Nghĩ vậy, Thiên San tiếp tục đứng đó chờ đến lúc Tử Nhân Phong Báo hao hết sức lực mà đầu hàng.

Hoàn toàn không biết nguyên nhân chủ yếu Tử Nhân Phong Báo có dáng vẻ điên dại như vậy là do nàng cứ đứng ngay trước mặt nó. Thử hỏi thấy kẻ thù hận thấu xương “không sức chống cự” (Mạn: Là Báo Báo nghĩ vậy thôi á!) đứng trước mặt mình tất nhiên là muốn nhào qua giết chết, cắn xé hán không còn manh giáp rồi.

Lôi ngồi trên đất há hốc mồm nhìn tình cảnh trước mắt. Nuốt ực một cái hỏi Phong ở bên cạnh: “Đó là chiêu gì? Hệ mộc có thể lợi hại đến thế sao?”

“Không biết. Ta cũng là lần đầu nhìn thấy” Phong chau mày, mắt lóe tinh quang nhìn chăm chú, cố gắng tìm hiểu đây là chiêu thức gì. Điều khiến hắn khó giải là sao một Trung cấp Pháp sư sơ giai lại có nhiều linh lực để tạo ra một trăm dây mây?

Nam nhân hồng y nhìn Thiên San lại nhìn Tử Nhân Phong Báo trong trận pháp. Trong lòng đưa ra quyết định.

Chỉ thấy, lòng bàn tay nam nhân dần hình thành một tiểu cầu màu đỏ tía. Nam nhân ném quả cầu về phía pháp trận. Không biết là vô tình hay cố ý mà quả cầu rơi đúng vào vị trí mắt trận. Trận pháp liền phá. Tử Nhân Phong Báo liền theo đà vọt về phía Thiên San.

Mọi chuyện xảy ra quá nhanh, Thiên San không nghĩ đến nam nhân hồng y sẽ công kích trận pháp của nàng, càng không nghĩ tới một chiêu liền trúng ngay mắt trận khiến trận pháp bị phá.

Khoảng cách giữa nàng và Tử Nhân Phong Báo rất gần. Mắt thấy Tử Nhân Phong Báo ngày càng ép sát, cho dù là hết sức né tránh cũng phải chịu một thân thương tổn. Lúc này, một cánh tay thon dài, hữu lực vòng qua eo nhỏ của nàng, kéo nàng vào một lòng ngực chắc khỏe. Một đạo hồng quang xẹt qua, Tử Nhân Phong Báo đã bị đánh bay ra ngoài, nện thật mạnh vào thân cây khiến thân cây bị gãy đổ xuống. Tử Nhân Phong Báo học máu, nằm trên đất bất động.

“Ồ... A... Người...” Thiên San hồi thần, tức giận trừng nam nhân hồng y. Nhưng không đợi nàng cất lời thì giọng nói tà mị, dụ hoặc của hắn đã vang lên khiến nàng ngu ngơ.

“Không cần cảm ơn”

“Ai..ai... muốn cảm ơn người. Người đánh chết Báo Báo của ta”

“Nó còn chưa chết”

“Thật?!”

“Ân” Chưa chết nhưng cũng tuyệt không sống nổi.

“Nha đầu, ta vừa cứu nàng nên nàng nợ ta ơn cứu mạng”. Nam nhân nào đó vô sỉ nói.

“Ừ...” Cô nàng nào đó bất giác gật đầu thừa nhận.

Nam nhân khề cong khoe môi, đứng lý hợp tình nói: “Ta cứu nàng. Nàng phải lấy thân đền đáp, làm nữ nhân của ta”.

“Ồ...” Thiên San chớp chớp mắt không kịp tiêu hóa lời của hắn.

Nam nhân cúi người nhẹ nhàng in lên trán Thiên San một nụ hôn, dịu dàng nói:

“Nhớ! Ta tên Hiên Viên Ly Nguyệt” rồi phi người đi mất.

Chủ nhân đi rồi. Hai người Phong, Lôi cũng nhanh chân chuẩn êm. Trước khi đi cũng không quên nhìn Thiên San thêm vài lần. Trong lòng thầm nhận định: chủ nhân bọn họ nhất định là nhìn trúng tiểu nha đầu này rồi! Nếu không cũng không

giờ trở lại mạnh, trêu chọc con gái người ta như vậy a ~.

Đến lúc Thiên San lí giải xong tình huống vừa rồi thì nộ khí xung thiên. Lục Thương chẳng biết đã đến đây từ lúc nào vui sướng khi người gặp họa còn ném một câu “Thật ngu ngốc” chế nhạo nàng.

Thiên San tức giận dậm chân, chỉ có thể trừng Lục Thương xem như phát tiết một chút oán khí. Trong thâm tâm thì vô cùng ảo não, tự trách bản thân quá ngốc bị người dắt mũi dẫn đi. Cái gì ơn cứu mạng? Rõ ràng là hắn phá trận pháp của nàng, hại nàng suýt bị Báo Báo chụp chết. Đã thế còn bắt nàng lấy thân trả ân làm nữ nhân của hắn. Thật là tức chết mà!

Nhưng chuyện khiến Thiên San càng tức giận hơn còn ở phía sau.

Khi Thiên San đến kiểm tra Tử Nhân Phong Báo thì phát hiện nó đi gặp Diêm ca ca rồi. Thiên San nghiêng răng nghiêng lợi hỏi Lục Thương.

“Sao nó chết rồi?”

“Lục phủ ngũ tạng đều bị đập nát, nó không chết mới lạ đó”

“Tên đó...Hắn gạt ta”

“Hắn không gạt ngươi. Lúc đó nó vẫn còn thở thoi hóp, chưa chết a~” Trong giọng nói của Lục Thương mang theo một chút sùng bái. Nam nhân đó thật lợi hại, thực lực sâu không lường được, công phu võ lại cũng không kém. Có cơ hội nó phải lĩnh giáo một phen.

“AAAAA..... Yêu nhân đáng chết!!!” Thiên San thật tức đến muốn học máu, hét lớn một tiếng.

Mà Hiên Viên Nguyệt Ly rời đi cũng không xa, nghe Thiên San la to thì trong mắt nổi lên ý cười ôn nhu, mày kiếm hơi nhíu. Yêu nhân?! Là nói hắn sao? Xem ra không chỉ hình tượng của hắn trong mắt nàng bị tuột đến đáy cốc mà cả sức quyến rũ cũng mất tác dụng.

(Mạn: Huynh muốn dùng chiêu mỹ nam kế bắt San tỷ là không có tác dụng đâu. Nguyệt: Vậy sao? Đa tạ nhắc nhở! Mạn: Ha ha, không có chi)

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Đình Phù Thủy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24: Gặp lại huynh đệ La gia

Thiên San nắm chặt đoạn kiếm trong tay. Trước mắt nàng là một con Cự Mãng đang học ra cái lưỡi chẻ đôi. Cự Mãng há ra cái to miệng lộ ra cặp răng màu trắng mang sắc xanh phóng lên muốn một ngụm nuốt chửng Thiên San.

Thiên San bình tĩnh chờ Cự Mãng đến gần thì nghiêng người né tránh, nàng vận chuyển linh lực hệ lôi lên đoán kiếm, thanh càn trở nên sắc bén đâm vào vị trí bầy tạt của Cự Mãng. Thiên San di chuyển thân mình hợp với thế tiến công của Cự

Mãng mà vạch một đường dài trên thân nó.

Cự Mãng chỉ kịp rống lên một tiếng đau đớn. Nó hận a ~. Nha đầu này thoát nhìn rất ngốc, rất yếu, rất dễ khi dễ hại nó khinh địch kết quả là bị một kích chí mạng, cả cô hội bỏ trốn cũng không có.

Thiên San khó chịu, nhíu mày nhìn y phục đã bị máu nhuộm đỏ. Nàng phải tìm nơi thay y phục mới được.

Sau khi Tử Nhân Phong Báo chết, nàng thu xác nó vào không gian, dù gì cũng là ma thú cấp mười chắc cũng rất có giá. Thời gian bốn năm ở trong Lạc Nhạn sâm lâm, nàng cũng không ít lần gặp các đội lính đánh thuê vào đây săn ma thú như một công việc kiếm sống. Giờ nàng rời khỏi đây còn muốn thực thi kế hoạch nên cần kiếm rất rất nhiều chi phí a.

Mặt khác, cái tên yêu nhân đáng ghét đó, nàng một ngụm khí này nuốt không trôi. Thế nên nàng vừa đi vừa tìm ma thú tàn sát.

“Tiểu San, phía bên kia có mấy gốc cây thảo dược”

Lục Thương từ trong thân Cự Mãng chui ra nói.

Trên đoạn đường này, tuy Lục Thương không tham gia chiến đấu mà sự thực nó cũng không đánh được nhưng cảm giác của nó đối với các loại dược thảo này đó vẫn có ích, giúp Thiên San thu không ít dược thảo.

Vì cảm thấy Lục Thương cũng có chút năng lực nên Thiên San cũng ra chút sức, mạo hiểm đấu với vài ma thú có độc tính cho Lục Thương hấp thu tủy độc cùng tủy mật của chúng nhằm nhanh chóng tăng thực lực.

Thiên San thu xác Cự Mãng vào nhẫn trữ vật rồi theo lời Lục Thương đi hái thảo dược sau đó tiếp tục lên đường.

.....

“Này! Khi nào thì đến nơi hả?” Lục Thương bám trên cổ tay Thiên San vương đầu rần hỏi.

“Không biết”

“Hả?” Lục Thương chớp mắt không hiểu.

“Chúng ta lạc đường rồi” Thiên San rất bình tĩnh giải thích.

“Này! Người có thể dừng dùng cái vẻ mặt như đây là chuyện hiển nhiên để nói việc bị lạc đường hay không hả?” Chữ “hả” cuối cùng được Lục Thương nâng cao âm lượng cho thấy nó rất tức giận.

“Đây vốn là sự thật mà!” Thiên San vô tội trả lời.

Lúc nàng vào khu vực nội vi thì có gia gia Lục Thương dẫn đường lại không có ma thú ngăn trở nên chỉ bốn năm ngày là đến nơi. Nhưng hiện tại không giống lúc đó. Nàng vừa đi vừa đánh ma thú, tìm thảo dược, buổi tối thì tìm chỗ nghỉ ngơi, chuyển tới queo lui. Cứ như vậy một người một thú đi hơn mười ngày vẫn không biết mình đã đi đến chỗ nào chỉ có thể xác định là đã ra khỏi phạm vi nội vi Lạc Nhạn Sâm Lâm.

Mấy ngày qua, Thiên San thu dược không thiếu thứ tốt, sử dụng linh lực cùng

Phiêu Ảnh Thân Pháp cũng thuần thục hơn. Có lẽ nói hiện tại không có ma thú

nào ở vùng ngoại vi này là đối thủ của nàng.

Tuy nhiên nàng cũng đã dùng hết số đan dược còn lại trong nhẫn trữ vật vì dù sao thể lực của nàng vẫn kém, liên tục chiến đấu hay gặp bày đàn công kích vẫn phải dùng đan dược để nhanh chóng hồi phục.

....

“Dì?!”

Thiên San đang đi thì ngửi thấy mùi thịt nướng thơm ngon. Hít sâu một hơi, nàng phát hiện thịt nướng này khác với thịt nàng nướng, mùi vị rất ngon, vừa ngửi đã muốn ăn rồi, nhất định là được tẩm ướp gia vị rồi mới nướng. Hơn nữa là có thịt nướng thì sẽ có người nướng thịt, nàng có thể đến đó ăn ké cùng hỏi đường.

Thiên San lần theo mùi thơm, còn cách nơi phát ra mùi thịt một khoảng thì dùng linh thức tra xét nơi đó.

Đoàn người có tám người, ba nữ hai nam. Trong đó, có hai người quen của nàng.

Tuy không biết họ ở đây nhưng có người quen thì dễ nói chuyện rồi. Nàng cũng không cần vất vả tìm đường đến sơn động nữa. Thiên San tung tăng chạy đi.

Thịt nướng! Ta đến đây!

....

Nhạc Sương thấy thịt đã chín, đang định đưa cho La kỳ thì một bóng người xẹt qua cướp đi xâu thịt.

Một người hoảng hốt, lập tức nắm chặt vũ khí tùy thời chiến đấu. Thế nhưng khi gặp kẻ cướp đó là một tiểu cô nương khả ái thì hơi bất ngờ. Đặc biệt là hai người La Kỳ, La Thư càng là kinh hi khi thấy tiểu cô nương.

“Tiểu thư” La Thư mừng rỡ chạy đến gần Thiên San, quan sát nàng từ trên xuống dưới một lượt. Cảm thấy nàng dường như không có bị thương thì hơi thở phào nhẹ nhõm.

La Kỳ không tỏ ra kích động như La Thư nhưng trong đôi mắt vẫn hiện lên sự quan tâm, lo lắng dành cho nàng.

Tuy hai người đã nhận Thiên San làm chủ nhưng tiếp xúc không có bao nhiêu. Bộ dáng Thiên San lại rất đáng yêu, ngây ngốc không có cảm giác của người làm chủ. Thế nên bọn họ đối với nàng nhiều hơn vẫn là cảm giác huynh trưởng đối với tiểu muội muội.

Nhìn thấy hành động của hai người, ý cười trong mắt Thiên San càng sâu.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Đình Phù Thủy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Thành lập Dong binh đoàn Thiên Phong

Nói đến hơn bốn tháng trước, sau khi Thiên San rời đi. Huynh đệ La gia theo lời nàng trở về sơn động đợi nhưng đợi suốt một tháng đều không có tin tức. Hai người lo lắng không thôi.

“Không được. Đệ phải đi tìm tiểu thư” La thư đứng dậy muốn ra ngoài.

“Đứng lại” La Kỳ lập tức ngăn cản.

“Đại ca. Mặc dù thực lực tiểu thư rất lợi hại nhưng nàng cũng chỉ là một tiểu cô nương mười hai tuổi. Lúc ấy huynh cũng thấy là tiểu thư hướng về phía nội vi đi mà. Lâu như vậy mà nàng còn chưa trở về, nhất định là đã gặp nguy hiểm” La Thư lo lắng nói.

“Đệ cũng biết là tiểu thư đi vào vùng nội vi. Đệ nghĩ với thực lực hiện tại của đệ có thể đi vào rồi trở ra sao?”

“Này...” La Thư đuối lý. Qua thực với thực lực trung cấp chiến sư sơ giai như hấn xông vào vùng nội vi chỉ có nước làm mồi cho huyền thú trong đó.

“Nhưng lẽ nào chúng ta cứ đợi mãi ở đây sao?” La Thư sầu sã ngồi xuống, buồn bực nói.

“Chúng ta đã nhận nàng làm chủ, dĩ nhiên phải tuân thủ đội nàng trở về. Nhưng không phải chỉ ngồi yên chờ đợi”

La Thư chong mong nhìn La Kỳ đưa ra giải pháp. La Kỳ nhìn La Thư liếc mắt một cái chỉ tiếc rèn sắt không thành thép. Rõ ràng thiên phú của vị đệ đệ này hơn hấn, nhưng ‘hấn’ lại có tính thích bát quái lại lười biếng không thích dùng đầu óc suy nghĩ, luôn dựa vào hấn bảo gì làm nấy. Thật là, đến khi nào thì hấn mới chịu trưởng thành đây.

“Hiện tại, điều thứ nhất chúng ta cần làm là nhanh chóng tăng lên thực lực. Thứ hai là bồi dưỡng một thể lực. Mà thể lực này về sau chính là trợ lực để chúng ta đối đầu với La Sát Cung” La Kỳ sâu xa nói, trong giọng nói ẩn tàng hận ý cùng sát khí.

“Chúng ta tự bồi dưỡng thể lực sẽ không sao chứ?” Thuộc hạ tự tạo thể lực riêng chính là hành động phản bội.

“Đệ quên lúc nhận chúng ta tiểu thư đã nói thế nào sao?”

“Ta không quan tâm hai người là ai, đã đang và sẽ làm gì. Đã theo ta thì phải tuyệt đối phục tùng không được phản bội.” La Thư lập lại lời Thiên San nói lúc trước.

“Nơi này là Lạc Nhạn Sâm Lâm, cách tạo dựng thể lực tốt nhất là thành lập một chi đội Dong binh đoàn. Chỉ với hai người chúng ta thì không có cách vào vùng nội vi

nhưng nếu là một đoàn Dong binh thì lại khác...”

“Àn. Huynh nói đúng”. La Thư gật đầu tán thưởng ca ca mình thật thông minh.

“Hơn nữa, theo ta thấy thực lực, thiên phú của tiểu thư rất cao nhưng kinh nghiệm sống thì không có bao nhiêu. Bằng chứng là khi ấy nàng đã dễ dàng người Bàn Sơn rời đi mà không đuổi tận giết tuyệt”

Nghe La Kỳ nói vậy La Thư cũng ngẫm lại. Đối với hành động khi ấy của Thiên San, bọn họ không có quyền yêu cầu nàng phải giết tất cả bọn người đó. Cũng không phải là trách nàng không giết bọn chúng giải tỏa một phần oán hận trong lòng họ. Vấn đề là, nàng cứu họ còn hủy mệnh căn của Bàn Sơn người La Sát Cung sẽ không bỏ qua cho nàng. Tuy đến nay đám người đó vẫn chưa ra tay nhưng không có nghĩa sao này sẽ không. Bọn họ chỉ đang

kiêng kị một thế lực khác ở Nam Dạ quốc mà thôi.

Sau khi phân tích, Thiên San trong mắt hai người đã trở thành một tiểu thư ngây thơ trong sáng, từ nhỏ đã được gia tộc cưng chiều, đối với thế giới bên ngoài nàng chính là một trang giấy trắng.

Hai người họ từ nhỏ đã ở trong La Sát Cung ngày ngày luyện tập thủ pháp giết người, vượt qua những cuộc thí luyện huyết tinh, vốn không có tuổi thơ vui vẻ. Hiện tại tiếp xúc với Thiên San, họ muốn bảo vệ nàng, bảo vệ phần tốt đẹp trong sáng của nàng

Và thế là “mẫu tính” trong hai người đột phát. Hai người quyết định nàng là chủ nhân cũng là muội muội quý giá của họ.

Trở về chính sự, hai người đều nhất trí cho rằng với tính cách như vậy Thiên San không có khả năng thành lập cũng như chống đỡ một thế lực ngang ngửa với La Sát Cung. Hơn nữa những công việc cần để tạo dựng một tổ chức không chỉ khó khăn vất vả mà còn rất nguy hiểm. Vì vậy, hai người sẽ đứng ra gánh vác tất cả, Thiên San chỉ cần ngồi đợi tổ chức hoàn thành rồi chỉ tay năm ngón là được. Nàng sẽ là chủ nhân sau màn của tổ chức.

Đã có quyết định, hai người lập tức bắt tay tiến hành.

.....

Sau đó, hai người thường xuyên quanh quẩn ở ngoại vi Lạc Nhạn Sâm lâm vừa để rèn luyện vừa làm quen vài chi đội lính đánh thuê xem xét có thể lôi kéo hay không. Đến một ngày, hai người tình cờ giúp sáu người Tần Khang đánh một con ma thú cấp bảy rồi gia nhập đoàn người. Thật ra đội ngũ Tần Khang có tám người nhưng vì Tô Thanh bị thương nặng, mọi người bàn bạc giao ra toàn bộ tài sản đi mua đan dược cho Lam Thanh thì có hai người phản đối. Dù sao, mọi người cũng là bè nước gặp nhau không cần phải vì một người mà bỏ ra tất cả tài sản như vậy. Đoàn người tranh chấp cãi vã, cuối cùng hai người đó rời đội lại đầu quân cho bọn Ngô Bảo.

Một chi đội có ba Trung cấp Chiến sư sơ giai nhanh chóng thu hút nhiều người muốn gia nhập. Vì đều là những người trọng tình trọng nghĩa cũng không muốn gặp tình trạng như hai đồng đội cũ thế nên một cuộc tuyển chọn chi trọng nhân phẩm không trong thực lực xảy ra. Cuộc tuyển chọn này cũng không mất nhiều thời gian, dù sao tu luyện giả vào Lạc Nhạn Sâm Lâm đa phần đều trú ngụ trong Lạc Thành, không thân quen thì cũng có lúc gặp mặt nói chuyện vài câu. Thành viên gia tăng hơn hai mươi người thì họ đến Công hội Dong binh đoàn đăng ký thành lập Dong binh đoàn Thiên Phong.

Mấy tháng ở chung, huynh đệ La gia đối với tính cách, nhân phẩm của đám người

Tần Khang càng là vô cùng yên tâm, tin tưởng nên nói việc tiểu thư (Thiên San) đang ở trong nội vi Lạc Nhạn Sâm Lâm không biết sống chết ra sao, hai người rất lo lắng.

Nghe thế Tần Khang với cương vị là đội trưởng Dong binh đoàn liền đề nghị mạo hiểm vào nội vi Lạc Nhạn Sâm Lâm để thử tìm kiếm. Nhưng vùng nội vi rất hung hiểm lại rộng lớn, thực lực tổng thể của Dong binh đoàn Thiên Phong vẫn rất yếu tùy tiện xông vào là chết như chơi. Sau khi bàn bạc kỹ càng tám người La Kỳ, La Thư, Tần Khang, Tần Thịnh, Lâm An, Lâm Ngọc, Tô Thanh cùng Nhạc Sương sẽ đi tra xét khu vực gần nội vi trước rồi tính tiếp.

Không nghĩ tới lại gặp được Thiên San ở nơi này.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Đình Phù Thủy* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26: Gặp bầy Kim Mao Vượn

Thiên San vui tươi hơn hờ hờ cắn thịt ăn. Mùi vị này thật sự quá tuyệt vời!

Tuy thực lực Nhạc Sương không cao nhưng tay nghề bếp núc thì rất lợi hại. Vị giác của mọi người cũng bị nàng luyện đến kén chọn.

Đoàn người ăn uống cười nói vui vẻ, không khí rất hòa thuận thân thiết.

Thiên San cắn sâu thịt vừa nướng định cắn xuống thì có một vật màu xanh đã nhanh tay hơn nàng.

“Oa ~ Thật ngon” Lục Thương vô cùng thỏa mãn than.

“A... Rắn... Tiểu San mau hắt nó ra” Lâm Ngọc ở cạnh nàng nhìn thấy Lục Thương bám trên tay nàng thì kinh hô. Những người khác nghe thấy vậy nhìn sang thì đều tỏ ra căng thẳng, lo lắng.

“Không sao. Mọi người không cần lo lắng. Nó là thú cưng của ta. Không nguy hiểm đâu” Thiên San cười cười trấn an bọn họ.

“Nó thật không nguy hiểm sao?” Nhạc Sương nghi ngờ hỏi. Nó là rắn đó còn là đầu tam giác nữa nha!

Lục Thương bò đến gần Nhạc Sương làm nàng hoảng sợ hơi lùi về sau.

“Khụ.. Tiểu Sương không cần sợ. Nó chỉ muốn thân cận với người mà thôi” Thiên San làm người thay Lục Thương bày tỏ tâm ý.

Nhạc Sương không còn tránh né, Lục Thương liền bò lên tay nàng, khẽ cọ cọ cổ ý nịnh nọt lấy lòng.

Xem ra thật chỉ là một sùng vật, mọi người cũng thấy yên tâm hơn.

Thiên San ngồi nhìn Lục Thương làm trò dỗi cho Nhạc Sương vui vẻ rồi nàng ta tỉ mỉ xé thịt đút nó ăn. Cái này... thật là... đồ Xà Xà tham ăn không có tiết tháo!”

“Phải rồi nó tên là gì vậy?” Nhạc Sương đút một miếng thịt cho Lục Thương, đột nhiên nhớ tới vẫn chưa biết tên nó.

Lục Thương không hé miệng ăn bởi vì nó mà ăn vào nhất định sẽ bị mắc nghẹn.

Quả nhiên Thiên San thờ ơ phun ra hai chữ “Xà Xà”.

Mọi người “...”

“Ta nói tên ta là Lục Thương” Lục Thương gào thét. Nhưng Thiên San không thèm để ý nó, tiếp tục gặm thịt của nàng.

Lục Thương tức tối.

“À, đúng rồi. Tiếp theo chúng ta nên làm gì? Là trở về hay đi tiếp?” Lâm An nhìn Tần Khang hỏi.

“Dù sao cũng vào đi rồi chúng ta nên có chút thu hoạch mới được” Tô Thanh đề nghị.

“Tiểu thư ý người thế nào?” La Thư hỏi ý kiến Thiên San.

“Nha ~ Ở lại cũng được nhưng buổi tối hai người phụ trách an toàn của ta”

“Vậy cứ quyết định như thế đi. Chúng ta sẽ ở thêm vài ngày rồi trở về”. Thấy mọi người không có ý phản đối, Tần Khang hạ quyết định cuối cùng.

Đoàn người lựa một phương hướng rồi lên đường. Đi được một lúc thì đoàn người gặp bảy hơn chục Kim Mao Vượn cấp bốn. Mọi người nhanh tay rút vũ khí ra tạo thành vòng tròn cùng chúng chiến đấu.

Ngay khi bảy Kim Mao Vượn vừa xông ra thì Thiên San đã rời khỏi đội, ngồi lên một cành cây làm người quan sát. Thiên San rời khỏi vòng chiến, La Thư, La Kỳ là người phát hiện đầu tiên, tiếp đến những người khác cũng phát hiện. Thiên San không ra tay bọn họ cũng không nói gì. Tuy nghe Kỳ, Thư nói thực lực của nàng hơn cả hai người họ nhưng nhìn dáng vẻ của của nàng thực không cảm thấy có sức thuyết phục. Với lại không có nàng bọn họ cũng giải quyết được đám ma thú này.

Tâm tư trong lòng đám người Tần Khang, Thiên San vốn hăng thêm đề ý. Nàng tránh lên đây là có hai lý do. Thứ nhất là xem thực lực của mọi người trong đoàn.

Tần Khang, La Kỳ, La Thư đều là Trung cấp Chiến Sư Sơ giai.

Tần Thịnh, Lâm An, Lâm Ngọc, Tô Thanh là đồng cấp Sơ cấp Chiến Sư Cao giai.

Trong đó, thực lực Tần Thịnh và Lâm An cao hơn hai người còn lại một chút.

Còn Nhạc Sương có thực lực thấp nhất là Sơ cấp Chiến Sư Trung giai.

Ây da! Tám người này không có ai là Pháp Sư hết sao? Lát phải hỏi kỹ bọn họ mới được.

A ~ Nó chịu xuất hiện rồi!

Thiên San phi người đến chỗ Nhạc Sương. Cùng lúc đó, khi Nhạc Sương đang đấu với một con Kim Mao Vượn thì một con Kim Mao Vượn có thể hình to hơn những con khác tấn công nàng. Nhạc Sương sợ hãi trừng lớn mắt cứ cho là mình sẽ chết.

“Gràooo...”

Nghe tiếng thú gầm thét thì nhìn lại đây. Khi nhìn thấy một con Kim Mao Vượn cấp sáu một bàn tay đang chảy máu mà Nhạc Sương vì quá sợ hãi đã đứng không vững trực tiếp ngã ngồi trên đất, sắc mặt trắng bệch. Còn Thiên San, người ngay từ đầu đã đến trên cây ngồi giờ lại đứng trước người Nhạc Sương trên tay cầm một thanh đoản kiếm dính máu.

Kim Mao Vượn Đầu đàn bị thương những con khác liền ngừng chiến mà bắt đầu bao vây đoàn người. Bọn họ lúc này mới để ý không biết từ khi nào mà đã tách ra riêng lẻ. Mọi người lập tức tụ lại chỗ Thiên San.

Lâm Ngọc và Tô Thanh đỡ Nhạc Sương đứng lên hỏi han ân cần.

“Tiểu San...”

“Giờ không phải lúc nói chuyện” Thiên San cắt lời Tô Thanh.” Kim Mao Vượn thân thể linh hoạt, sống thành bầy đàn. Mỗi đàn đều có một con Kim Mao Vượn Vương có thực lực hơn hai cấp so với các con trong bầy. Các con cấp thấp sẽ nhận việc phân tán đối thủ cùng sự chú ý của họ còn con Vương sẽ ẩn nấp chờ thời cơ ra tay, một kích chí mạng”.

Nghe Thiên San giải thích mọi người hít một hơi khí lạnh.

“Mọi người giải quyết mấy con khác, ta sẽ đấu với nó” Thiên San chỉ Kim Mao Vượn Vương.

“Được không?” La Thụ hơi lo lắng hỏi. Nó dù sao cũng là ma thú cấp sáu.

“Tin ta” Bỏ lại hai chữ Thiên San liền chạy đến chỗ Kim Mao Vượn Vương. Một vòng chiến đấu lại bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Đình Phù Thủy* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Đàn sói tập kích

Kim Mao Vượn Vương thấy Thiên San tấn công thì gầm lên một tiếng, nhảy lên, ẩn mình sau những tán cây. Mấy con Kim Mao Vượn khác thì tấn công mọi người.

Cái bọn vượn này thật quá xảo quyệt, xông lên đánh một cái rồi chạy, bất kể có đánh trúng đối thủ hay không. Năm lần bảy lượt thật khiến cho người ta phát điên. May là có kinh nghiệm vừa rồi nên mới không bị chúng dụ rồi khỏi đội. Chỉ cần tụ lại một chỗ thì dù Kim Mao Vượn Vương có đánh lên cũng chống đỡ được một hai. Đây là tình hình chiến đấu của nhóm La Kỳ.

Còn Thiên San á? Kim Mao Vượn linh hoạt giỏi tránh né cũng không nhanh hơn nàng được. Một con tiến lên nàng liền cho một kiếm cắt cổ nó. Qua mấy lần, không còn con nào dám tiến gần nàng. Mà con Kim Mao Vượn Vương vẫn ẩn trong tối cuối cùng cũng bị chọc tức.

Bọn nó ở nơi này xưng bá nhiều năm, mấy con kia có nhiều trận bị thương mà nó thì không. Lần này, nó vừa ra trận đã bị thương còn bị chết ba con. Thật sự là đáng giận mà.

Kim Mao Vượn Vương tức giận, máu dồn lên não cũng không ẩn nấp nữa mà phóng ra muốn đánh nàng thành thịt vụng.

Kim Mao Vượn Vương tấn công, Thiên San cũng không đứng yên. Khi nó vung tay đập nàng, Thiên San liền né tránh. Thân thể Kim Mao Vượn Vương linh hoạt, thân thể nàng càng linh hoạt hơn, liên tục né tránh công kích của nó. Kim Mao Vượn Vương cực kỳ tức giận, thấy tốc độ nàng dần chậm lại hiểm hiểm né qua. Trong lòng nó liền vui vẻ, dồn hết sức vào hai tay đánh lên người Thiên San.

Rầm!!!

Mặt đất bị đánh lõm xuống một lỗ nhưng Thiên San thì chẳng thấy đau. Một cảm giác đau đón từ phía sau truyền đến, trên ngực nó, một mũi kiếm xuyên qua tim mang theo máu tươi thấm ướt bộ lông màu vàng của nó.

Kim Mao Vượn Vương ngã xuống là mấy con khác hoảng loạn. Đám người La Kỳ liền nhân đó giết không ít con, số khác thì cuống cuồng chạy trốn.

“Oa~ Không ngờ bọn vượn này khó chơi như vậy” Nhạc Sương kiệt sức ngồi xuống đất.

“Ân” Mấy người khác cũng gật đầu đồng ý lời của Nhạc Sương.

“Tiểu thư không sao chứ?” La Thụ tiến lên quan tâm hỏi.

“Không sao” Thiên San cười cười nói.

“Mọi người cũng mệt rồi. Chúng ta nhanh thu thập rồi tìm chỗ nghỉ chân đêm nay” Tần Khang đưa ra quyết định.

“Ta nhớ trên bảng nhiệm vụ có một mục là da của Kim Mao Vượn, tiền thưởng khá cao đó”. Lâm An nói.

Năm nam nhân chia ra đi thu thập vật phẩm. Các cô nương thì tụ lại một chỗ ngồi nghỉ.

“Tiểu San vừa rồi thật cảm ơn mọi người. Không có mọi người ta chắc chết rồi” Nhạc Sương hướng Thiên San chân thành cảm tạ.

“Lúc trước, La Thụ có nói thực lực Tiểu San rất cao, ta còn không tin. Không nghĩ tới mọi người thật sự rất lợi hại” Lâm Ngọc cảm than nói.

“Nhìn người không nên chỉ nhìn bề ngoài” Tô Thanh cười nhạt nói.

.....

Um~ Thật thơm

Thiên San chuyển mình thức dậy, là bị mùi thức ăn làm tỉnh.

“Tiểu San chịu tỉnh rồi sau?” Lâm Ngọc thấy Thiên San tỉnh dậy thì cười nói.

“Tiểu San ngủ thật say, ta gọi mấy lần cũng không chịu tỉnh” Nhạc Sương có chút giận dỗi nói.

“Cũng không thể trách muội ấy được. Hôm qua muội ấy nhất định là rất mệt, vừa nằm xuống là ngủ ngay” Lâm An giảng hòa.

Ai ~ Nàng cũng muốn thức khuya dậy sớm lắm chứ!

Tối qua không tìm thấy sơn động nên mọi người đóng trại ở bên một dòng suối. Thiên San đi rửa mặt, chải đầu rồi trở về dùng bữa sáng.

Dùng xong. Đoàn người lại lên đường. Đồng da Kim Mao Vượn hôm qua được gói thành một gói to do Tần Thịnh cầm.

Trên đường đi, đoàn người gặp mấy con ma thú từ cấp năm trở xuống, vì chúng đều là đánh lè nên nhanh chóng bị mọi người vây công giết chết. Qua vài ngày, chiếm lợi phẩm ngày càng nhiều.

Đêm nay, ánh trăng sáng tỏ, rất to rất tròn. Đáng tiếc không phải một đêm an bình.

Khi mọi người đang yên giấc, chỉ có Lâm An là thức trực đêm. Không gian vô cùng yên lặng. Lâm An cảm giác không đúng lập tức gọi mọi người dậy.

Nương theo ánh trăng, từng đôi mắt màu lục mang theo tham lam, giết chóc lần lượt lóe lên. Một con sói cấp năm cao to dẫn theo đàn sói hơn ba mươi con đều là ma thú cấp ba, cấp bốn đã lặng yên không tiếng động bao vây đoàn người.

Mọi người rất nhanh thoát khỏi sự kinh hoàng mà nắm chắc vũ khí, vây thành vòng tròn sẵn sàng đối địch.

Thiên San khó chịu xoa xoa mắt, tâm trạng cực kỳ tệ nhìn về một phương hướng.

Thật phiền!

Trước ánh mắt kinh ngạc của mọi người, Thiên San thu tất cả bao đựng vật phẩm vào không gian.

“Phá vòng vây. Chạy về hướng đó” Thiên San chỉ hướng nàng vừa nhìn.

Mà ngay sau đó, Sói Vương tru lên một tiếng phát động tấn công.

Thiên San có không gian trữ vật thật khiến sáu người Tần Khang sợ hãi than, thật muốn biết Thiên San rốt cuộc có thân phận gì, tuổi nhỏ mà thực lực đã cao như vậy còn có không gian trữ vật. Nhưng mọi người cũng biết giờ không phải lúc suy nghĩ nhiều. Liền theo lời Thiên San cố phá vòng vây chạy đi.

Đàn sói là loại huyễn thú mà bất kỳ tu luyện giả nào cũng không muốn gặp phải. Bọn chúng sống thành đàn lại rất khó dây dưa. Bọn Kim Mao Vượn là loại đánh rồi chạy nhưng bọn này là liều chết xông lên, không chết không ngừng.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Đỉnh Phù Thủy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Trả họa cho người

Thiên San, La Kỳ ở phía trước mở đường, Tần Khang, La Thư thì ngăn mặt sau.

Thiên San, La Kỳ nhanh chóng mở ra một con đường. Năm người Tô Thanh liền thoát trước, bốn người Thiên San cũng liền đuổi theo.

Lang Vương thấy bọn Thiên San di chuyển ngày càng xa cuối cùng là phá vòng vây chạy đi thì lập tức chạy nhanh hướng Thiên San mà tấn công.

Lang Vương tấn công, Thiên San nhảy ra xa tránh né, đồng thời ngưng tụ một tiểu hỏa cầu đánh lên người Lang Vương.

Vết thương do tiểu cầu gây ra không nặng, vì thế Thiên San tặng thêm cho Lang Vương một nụ cười khiêu khích làm nó tức giận đuổi theo công kích

nàng. Đạt được hiệu quả như ý muốn, Thiên San lập tức chạy đi về hướng đám người phiền phức đó.

Từ ngày hôm kia này đã phát hiện có một nhóm hơn mười người đi theo nhóm bọn họ. Đối với đám người này nàng vốn vô tâm không thèm để ý. Không ngờ, bọn người này lại thật đáng giận! Thế nhưng lại thả ra Mễ Huyền Thảo dụ đàn sói đến tấn công bọn họ. Cũng may hôm nay nàng có ngủ một chút nếu không làm gì còn tỉnh táo mà đối phó với bọn người này. Hừ! Các người đã dụ chúng tới thì cũng nên cùng chúng chơi đùa đi.

.....

“Nguy rồi! Thiếu gia không tốt!”

“Cái gì không tốt? Bản thiếu gia vẫn rất khỏe mạnh!”

Một nam nhân hồi hả chạy trở về cấp báo. Ngô Bảo nghe hắn nói thì tức giận bước tới đá hắn một cú.

“Thiếu gia bình tính Nhất định là tình hình bên đó có biến” Bình Lão trấn an Ngô Bảo rồi quay sang hỏi người mới đến: “Chuyện là thế nào? Người mau nói rõ”.

Người đó từ trên đất bò dậy nói: “Thiếu gia, trong đám người đó có một người có không gian trữ vật...”

“Thật sự! Vậy là chuyện tốt. Người này lại dám nói không tốt?” Ngô Bảo lại muốn đá hắn thì Bình Lão ngăn lại. Nghe có không gian trữ vật lòng lão cũng cảm thấy kích động nhưng lão không phải loại người vọng động như Ngô Bảo. Người có không gian trữ vật thân phận nhất định không tầm thường, chuyện lần này nếu không xử lý tốt sẽ có rất rối lớn.

Tránh khỏi bị đánh, nam nhân có chút cảm kích nhìn Ngô Lão, cũng không dám chần chừ lập tức nói: “...Đám người đó đã phá vòng vây của lũ sói, đang tiến về hướng này!”

“Cái gì? Cái tên vô dụng này sao không nói sớm” Lần này không có người ngăn cản Ngô Bảo hành hung. Đánh đủ rồi hắn mới nhớ tới phải nhanh chóng rời khỏi chỗ này.

Đáng tiếc đã chậm.

Thiên San dẫn theo Lang vương đã nhanh chân xuất hiện trong tầm mắt của họ.

Mây Bình Lão nhăn chặt, sắc mặt khó coi nhìn một người một thú vừa đến, xem ra hôm nay không tránh khỏi một hồi ác chiến.

Những người khác thì có chút sợ hãi nhìn Lang Vương, không dám vọng động.

Lang Vương khi thấy đám người Ngô Bảo thì dừng lại. Mắt sói hung tàn nhìn chằm chằm mấy người ở đây. Nó cho rằng những người này là cứu binh của Thiên San. Đặc biệt là Bình lão, thực thực của người này hơn nó.

Lang Vương hú lên một tiếng triệu tập bày đàn ở xa.

Thấy hành động của Lang Vương, Bình lão nắm lấy Ngô Bảo mang hắn lên một cành cây. Nhiệm vụ của ông là đảm bảo an toàn cho một mình Ngô Bảo, còn những người khác sống hay chết không phải chuyện của ông.

Lang Vương không có ý ngăn Bình lão chỉ là một đôi mắt sói vẫn theo dõi lão, toàn thân cảnh giác phòng ngừa lão đánh lén. Giờ phút này, trong mắt Lang Vương chỉ còn hình bóng của Bình lão, người có thực lực hơn nó, hoàn toàn quên mất sự tồn tại của Thiên San.

Mà ở một đầu khác, đám người Tần Khang vẫn bị đàn sói quẩn lấy, trên người đã có không ít vết thương.

Bỗng một tiếng sói hú vang lên làm đàn sói ngừng công kích. Sau đó, đàn sói chia ra một nửa chạy đến hướng phát ra tiếng hú, số còn lại tiếp tục tấn công.

Bọn sói giã một nửa giúp cho mọi người giảm bớt áp lực. Nhưng họ cũng không dám thả lỏng mà càng tăng thêm lực muốn nhanh chóng tiêu diệt nhóm sói này rồi đi trước nhóm kia trở lại.

“Này! Thời gian qua, người tu luyện cũng phải có chút tiến triển rồi chứ! Ra giúp bọn họ đi”

Sau khi Thiên San dẫn Lang Vương đến chỗ Bình Lão thì trở về giúp những người khác. Nàng đưa Lục Thương từ không gian thú sủng ra ngoài rồi lên một cành cây nghỉ một chút.

Chạy tới chạy lui thật là mệt a ~. Thật buồn ngủ quá đi!

Lục Thương nhảy một phát lên người một con sói, cắn nó một cái, nọc độc từ răng chảy ra khiến con sói đó lập tức bị độc chết. Con này chết rồi, Lục Thương lại nhảy đến người một con khác, tiếp tục cắn chết nó.

Lũ sói nhanh chóng phát hiện sự có mặt của Lục Thương. Tuy không bị cấp bậc áp chế nhưng tốc độ Lục Thương vẫn hơn xa chúng, không có cánh nào làm bị thương Lục Thương mà những con sói đến gần lại thuận lợi cho Lục Thương cắn chết chúng nhanh hơn.

Chẳng mấy chốc con sói cuối cùng cũng chết. Mùi huyết tinh nồng nặc phiêu đảng trong không khí. Lục Thương nhân lúc mọi người không chú ý đi đến chỗ Thiên San đang nằm.

“Mọi người không sao cả chứ?” Tần Khang lau vết máu trên mặt hỏi.

Trên người họ dính đầy máu, có máu của bản thân cũng có máu của đàn sói.

“Không sao” Mọi người đồng loạt trả lời. Vết thương trên người tuy nhiều nhưng không đáng ngại.

“Tiểu San vẫn chưa trở về?” Lòi Lâm Ngọc làm mọi người cả kinh nhìn lại, phát hiện Thiên San không có ở đây. Mọi người vừa định đi tìm thì thấy Thiên San nhảy từ trên cây xuống, bộ dáng uể oải thiếu ngủ. Nhìn trên người nàng có vết máu nhưng không thấy vết thương đều cảm thấy yên tâm, nhiều hơn là khâm phục bản lĩnh của nàng. Đàn sói tách ra có lẽ là do nàng làm, mặc dù không biết là nàng làm cách nào nhưng nhất định không phải dễ.

Đủ người rồi. Đoàn người liền nhanh chóng rời đi thật xa rồi tìm một chỗ nghỉ chân tẩy rửa.

Nhưng trước đó, Thiên San quét một vòng nhận thấy La Thư là người bị thương ít nhất liền leo lên người hắn, bắt hắn cõng đi, còn bản thân thì nằm trên lưng hắn ngủ say.

Sáng sớm hôm sau, mọi người liền lên đường trở về Lạc Thành.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Đỉnh Phù Thủy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Thuộc hạ của Phù Thủy

Thiên San theo chân nhóm Tần Khang đến Thiên Phong Hiên ở ngoại thành Lạc Thành. Thiên Phong Hiên là nơi ở của các thành viên Dong binh đoàn Thiên Phong. Phù đệ này do người của Công hội Dong binh giới thiệu, khá rộng rãi, có khoảng sân lớn để mọi người luyện tập.

Khi thấy đoàn người Tần Khang trở về, mọi người liền hướng lại đây chào hỏi, thái độ rất nhiệt tình chỉ hỏi chuyến đi thế nào, có bị thương hay không, không hề hỏi tới chuyến đi có thu hoạch ít nhiều.

Thiên San nhìn một vòng, có khoảng mười lăm người cấp bậc thì có ba người là Sơ cấp Chiến sư cao giai, cổ còn lại là trung giai, sơ giai.

Đám Tần Khang cười nói với mọi người, giới thiệu Thiên San cho bọn họ rồi bảo họ tiếp tục rèn luyện.

Nghị Sự đường, giống như tên của nó là nơi chuyên nghị sự của Dong binh đoàn Thiên Phong. Trước đó Thiên San đã nói có vài việc cần bàn với tám người họ thế nên sau khi trở về Tần Khang liền dẫn Thiên San đến đây.

Thiên San ngồi vào ghế, tỏ ra linh thức quan sát chung quanh Nghị Sự Đường thấy không có ai ở gần thì yên tâm.

Tần Khang thân là đội trưởng nên tiến đến chủ vị ngồi, những người khác cũng tìm chỗ ngồi xuống chờ Thiên San lên tiếng.

Không để mọi người đợi lâu, thần sắc Thiên San trở nên nghiêm túc, khí chất cao quý ngạo nghễ của Phù Thủy tỏa ra làm mọi người hơi hoảng hốt: “Ta muốn mọi người làm thuộc hạ của ta”

Chuyện này... Mọi người hơi bất ngờ trước câu nói của Thiên San, không nghĩ tới chuyện nàng muốn nói là muốn bọn họ làm thuộc hạ của nàng.

“Ừm... Mặc dù dường như ta không có tài năng đặc biệt gì nhưng ta có thể giúp các ngươi tăng lên thực lực và thực hiện một yêu cầu của mỗi người trong khả năng của ta. Các ngươi đồng ý sao?”

“Khụ...” La Thư ho khan một tiếng. Tiểu thư của ta ơi! Thực lực của ngươi như vậy mà cho rằng không có tài năng vậy mấy người chúng ta phải làm sao a~

Mấy ngày qua, mọi người đều khâm phục thực lực, năng lực của nàng, cũng rất tò mò thân phận của nàng. Không hỏi không có nghĩa là họ không muốn biết mà là mỗi người ở đây cũng đều có bí mật riêng không tiện nói ra vì thế nếu đối phương không chủ động nói ra họ cũng không hỏi tới. Bọn họ là dựa vào nhân phẩm để kết giao không phải thân phận và địa vị.

La Kỳ, La Thư tiến đến trước mặt nàng quỳ xuống, không nhiều lời nhưng ý tứ rất rõ ràng. Hai người họ vốn đã là thuộc hạ của nàng rồi.

Tiếp đó, là Tô Thanh. Nàng muốn thử đánh cuộc một lần lên người tiểu cô nương này.

“Nhận thì nhận, xem như có một tiểu muội khó tính đi” Tần Khang hào sảng cười nói, đi xuống vị trí chủ vị, quỳ xuống trước mặt Thiên San.

Những người khác nghe lời nói của Tần Khang thấy cũng phải, vì thế cũng lần lượt quỳ xuống.

“Người đã nghĩ kỹ chưa vậy? Thật muốn thu bọn người này sao?” Lục Thương ở trong không gian thú sủng trầm giọng hỏi Thiên San. Dị thú có năng lực đặc biệt hiển nhiên trở thành đối tượng khế ước hàng đầu của phù thủy. Cùng Thiên San khế ước nên có một vài thông tin quan trọng liên quan với việc khế ước thú và thuộc hạ của phù thủy nó cũng biết một hai.

Phù thủy nhận thuộc hạ không hề đơn giản chỉ cần thể trung thành như La Kỳ, La Thư là xong. Theo truyền thừa của nó thì các phù thủy rất hiếm khi thu nhận thuộc hạ bởi vì như vậy rất phiền phức, lỗ vốn. Thuộc hạ phù thủy ngoại trừ tuyệt đối trung thành không có khả năng sinh ra dị tâm thì không có chỗ tốt khác, trong khi đó phù thủy lại có thể tiến hành cùng người khác trao đổi để họ làm việc cho mình. Lý do quan trọng hơn là Phù Thủy phải có trách nhiệm với thuộc hạ của mình, tỷ như thực hiện một yêu cầu của họ trong khả năng của bản thân, nếu thuộc hạ bị giết thì Phù Thủy phải trả thù cho họ....

Cho dù Phù Thủy có thể truyền công pháp truyền thừa cho thuộc hạ tu luyện để nâng cao thực lực của họ. Nhưng tính tới tính lui thấy thế nào cũng không có lời. Thế nên rất hiếm có Phù Thủy chủ động nhận thuộc hạ như Thiên San.

Nếu Thiên San biết trong lòng Lục Thương lại đang khinh bỉ mắng nàng ngu ngốc, nàng nhất định sẽ làm thật nó.

Lý do nàng quyết định làm vậy chỉ vì nàng cảm thấy ở cùng bọn họ rất vui vẻ.

Cảm giác mọi người cùng quây quần cười nói vui vẻ là điều trước đây chỉ có trong những giấc mơ của nàng. Kiếp trước, nàng khát khao cuộc sống của một người bình thường, mơ ước những người bạn chân thành cùng nàng chia sẻ niềm vui nỗi buồn. Kiếp này, vừa trọng sinh đã phải đối mặt với tình thân rẻ lạnh khiến nàng hoang mang, sợ hãi. Sự dụ dỗ, săn sóc và bá đạo của Ngân Diện khiến nàng quyền luyến nhưng tình cảm đó lại không thuộc về nàng. Tình yêu, tình thân! Có thể suốt đời này nàng sẽ không còn cảm nhận được nữa. Vậy nên, ít nhất nàng cũng muốn nắm chắc phần tình bạn của mình trong tay. Khi họ trở thành thuộc hạ của nàng họ sẽ là những người bạn chân thành nhất của nàng, nàng sẽ không còn cô độc nữa.

“Nếu mọi người đều đồng ý vậy cho ta xin một giọt máu”

Mọi người không hiểu sao lại cần một giọt máu bình thường không phải là nên bảo bọn họ thề nguyện sao? Thắc mắc thì thắc mắc nhưng bọn họ vẫn làm theo.

Thiên San cũng cắn phá đầu ngón tay cho máu chảy ra, nhiều một giọt xuống đất, sau đó hai tay nàng kết ấn, đọc pháp quyết. Rất nhanh dưới chân chín người xuất hiện ma trận khế ước lấy giọt máu làm tâm. Từ tâm trận của tâm người La Kỳ, một sợi tơ màu đỏ hình thành, như có sự sống mà chạy dài đến tâm trận dưới chân Thiên San. Khi tám sợi tơ đều nối với tâm trận của Thiên San, trên sợi tơ tỏa ra hồng quang rồi biến mất. Khế ước hoàn thành.

Thiên San ngồi lại trên ghế, hô hấp có chút dồn dập. Một lần thu nhiều thuộc hạ thế này thật sự là rất mệt, may mà tinh thần lực của nàng rất cường đại có thể chịu được. Thật ra, nàng có thể lần lượt khế ước với bọn họ nhưng khế ước một lượt thế này cũng có một chỗ tốt là bọn họ sẽ tâm ý tương thông, làm việc vô cùng đồng lòng, hiểu ý nhau hơn.

Đám người La Kỳ đến giờ vẫn còn bị đắm chìm trong năng lượng của ma trận khế ước. Trong tâm trí họ có rất nhiều thứ chột lóe rồi biến mất, không thể nắm giữ, thân thể giống như được rột rữa trở nên thanh tân, linh mãnh hơn.

Khi bọn họ tỉnh lại thì ánh mắt nhìn Thiên San đã trở nên tôn kính và phục tùng.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Đình Phù Thủy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 30: Tạo dựng thế lực

“Kỳ, ta muốn thành lập một tổ chức tình báo, chuyên thu thập tin tức” Thiên San hướng La Kỳ nói. Lục Thương đã từng nói với nàng. Bảo vật không phải chỉ có ở nơi hiểm địa mà mỗi gia tộc cũng đều có một số lượng không nhỏ, đặc biệt là hoàng thất cùng đại gia tộc, tài bảo có thể tích trữ thành một ngọn núi nhỏ. Nàng tuy rằng không thể trực tiếp đi cướp nhưng vẫn có thể cùng họ trao đổi mà muốn trao đổi có lời thì phải có thật nhiều thông tin cần thiết cũng như gia tộc đó có món bảo vật nào họ mất nàng không. Người xưa có câu “biết người biết ta trăm trận trăm thắng” đó thôi. Thế giới này không như thế giới kiếp trước của nàng có internet muốn biết gì thì lên hỏi bác google là được. Nàng cũng nghĩ đến thế giới này chắc là có tổ chức buôn bán tin tức nhưng cứ đi mua tin hoài cũng không tốt.

Chi bằng tự mình thành lập một tổ chức muốn biết gì cũng dễ. Dù sao nàng tuy đến thế giới này đã bảy năm nhưng đối với thế giới này lại không biết bao nhiêu, vẫn rất mơ hồ.

Lúc này, bọn La Kỳ đã ngồi lại trên ghế, Tần Khang thì tìm một chỗ khác ngồi xuống bỏ trống chiếc ghế chủ vị.

“Tiểu thư định làm như thế nào?” La Kỳ hỏi.

“Ách... Ta cũng không biết” Thiên San ngượng ngùng gãi gãi đầu. Nàng thật lòng muốn thành lập một tổ chức nhưng phải làm thế nào thì nàng cũng

không biết.

“Muốn biết tin tức có thể đến từ lâu, quán trà nghe ngóng” Tô Thanh suy nghĩ một chút nói.

“Tốt nhất là chúng ta tự mò thanh lâu, nơi đó ngư xà hỗn tạp không chỉ thu được nhiều thông tin cũng dễ ả náo”. La Thư khẳng định nói. La Sát Cung cũng là dùng thanh lâu làm nơi che dấu thân phận cùng tiếp nhận giao dịch với khách hàng.

Hai chữ ‘thanh lâu’ vừa ra, trừ Thiên San và La Thư thì sắc mặt những người khác có chút mất tự nhiên. Thậm chí mặt ba thiếu nữ trong phòng hơi ửng đỏ trừng mắt nhìn La Thư. La Kỳ là không cảm thấy gì mà Thiên San là không biết. Nhìn dáng vẻ kỳ lạ của mọi người Thiên San khó hiểu hỏi.

“Mọi người sao vậy?”

“Khụ... Không có gì” Tần Khang ho khan làm dịu không khí.

“Cái đó... nơi đó dương như không ổn lắm. Chi phí thành lập rất tốn kém” Lâm An phân tích nói.

“Àn. Muốn tìm nhân thủ cũng hơi vất vả” Tần Thịnh bổ sung nói.

“Trước mắt, chúng ta có thể mở một từ lâu trước, sau này lại mở rộng ra những nơi khác. Nhạc Sương có thể phụ trách công việc nấu nướng. Còn việc quản lý cũng như thu thập tin tức... Lâm An, huynh phục trách việc này thế nào?” La Thư phân phó nói.

Mọi người đều gật đầu đồng ý.

Thiên San nhìn mọi người cảm thấy nằng thật vô dụng a.

“Này, chỉ vậy là có thể tạo dựng một tổ chức rồi hả?” Đơn giản vậy sao?

“Dĩ nhiên không phải” La Kỳ lắc đầu nói. “Từ lâu chỉ là nơi thu tin tức. Muốn thành lập một tổ chức chúng ta cần có rất nhiều nhân lực mà trên hết cần có rất nhiều tiền làm trợ lực. Hiện tại, tuy chúng ta có Dong binh đoàn Thiên Phong nhưng thu nhập không nhiều. Mà chúng ta không chỉ cần tiền để mở từ lâu mà còn cần để bồi dưỡng thêm nhân thủ”.

“Tuy từ lâu cũng có thể kiếm tiền nhưng chỉ chút đó là xa xa không đủ” Lâm An tiếp lời.

Mọi người đều trở nên trầm mặt. Ai không muốn kiếm được nhiều tiền, nhưng phải làm sao mới được.

“Phải rồi. Số vật phẩm mấy ngày nay chúng ta thu được đó, ta xem cũng rất có giá đặt biệt là Ma Tinh của con Kim Mao Vượn cấp sáu có thể mang đến hội đấu giá, nhất định sẽ thu được không ít ngân tệ”. Tần Thịnh lên tiếng phá vỡ không khí im lặng.

Mấy người nghe thế đều nhao nhao phóng ánh mắt lên người Thiên San. Số vật phẩm đó đều ở trong nhẫn trữ vật của Thiên San từ tối qua đến giờ.

Thiên San cũng nhớ tới mấy con ma thú nằng đánh được hiện cũng đang ở trong nhẫn trữ vật, chỉ bằng lấy ra hết cho bọn họ nhìn xem đáng giá bao nhiêu.

Vì thế, Thiên San đứng dậy đi ra ngoài.

“Phòng này quá nhỏ, ta sợ sẽ chứa không hết”

Lời này của Thiên San khiến cho mọi người nghi hoặc nhìn nhìn căn phòng. Không đúng a ~. Chỉ mấy bao vật phẩm sao phòng này lại chứa không nổi. Mọi người mang theo nghi vấn ra cửa, đến khi nhìn thấy mấy cái xác ma thú trong sân thì hiểu rõ, sau đó đều xoa xoa mắt xem bản thân có phải hoa mắt hay không, thậm chí là chạy lại gần xác nhận.

Ma thú dưới cấp năm thì không nói nhưng ma thú cấp sáu, cấp bảy cũng gần chục con, ba con ma thú cấp tám, còn có một con ma thú cấp mười mà ma thú này là Từ Nhân Phong Báo phải hai Cao cấp Chiến sư sơ giai vậy công mới miễn cưỡng đánh bại nó.

Hai mắt mọi người lóe sáng, vô cùng sùng bái nhìn Thiên San. Tiểu thư người quá ngu rồi!

Đón nhận ánh mắt nóng bỏng của mọi người, Thiên San có chút không biết làm sao. Liên chuyển đề tài nói: “Mọi người xem rồi thu vật có giá trị đi. Thịt của chúng có thể làm giữ lại nấu ăn. À... Ma Tinh thì mọi người nhớ giữ lại toàn bộ cho ta. Ta cần dùng chúng.”

Các nam nhân bình ổn cảm xúc xao động trong lòng bắt tay làm việc. Thiên San đến chỗ Tô Thanh hỏi việc mà nằng vẫn thắc mắc.

“Tại sao tỷ không tu luyện Pháp sư mà tu luyện Chiến sư vậy?” Lúc khế ước nằng có thể nhận ra La Thư, Tần Khang, Tô Thanh và Lâm Ngọc đều có thể tu luyện Pháp sư.

Tô Thanh hơi bất ngờ trước câu hỏi của Thiên San, không biết Thiên San làm sao biết chuyện này, nhưng nằng cũng không hỏi chỉ là cười nhạt trả lời câu hỏi của Thiên San.

“Có lẽ tiểu thư cũng biết, tốc độ tu luyện Pháp sư rất chậm cần có nhiều tài bảo trợ giúp, đối với những người không có thân phận, thế lực như chúng ta

thật không biết phải tu luyện đến khi nào mới có thành quả. Tuy hấp thu linh khí trong Ma Tinh sẽ có ích cho Pháp sư tu luyện nhưng có thể hấp thu được bao nhiêu linh khí trong đó cũng là tùy từng người. Còn tu luyện Chiến Sư thì đơn giản mau thắng cấp hơn nhiều”.

“À...” Nàng hiểu rồi. Địa vị Pháp Sư cao hơn Chiến Sư nhưng phải là Pháp sư có cấp bậc cao. Vì linh khí đại lục này không sung túc nên Pháp sư lâu lên cấp. Còn chuyện hấp thu linh khí nhiều ít từ Ma Tinh thì phải nói đến việc ma thú chưa có phân hệ nguyên tố, linh khí trong Ma tinh không thuần nhất chứa nhiều loại nguyên tố khác nhau nên Pháp sư nếu may mắn thì có được Ma Tinh chứa nhiều nguyên tố cùng hệ với hần, hấp thu nhiều linh khí hơn. Mà Huyền thú đến cấp Yêu thú mới sinh hệ nguyên tố cũng như Pháp sư chỉ hấp thu loại nguyên tố nó cần trong linh khí. Khi đó linh khí trong Ma tinh mới thuần, công hiệu cũng rõ hơn. Tỳ như Pháp Sư hệ phong có thể hấp thu linh khí trong Ma Tinh của Yêu thú hệ phong.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Đình Phù Thủy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31: Đánh nhau ở Công hội Dong binh

Hôm sau, Thiên San cùng Tần Khang và Tô Thanh đi đến Công hội Dong binh ở trung tâm Lạc Thành.

Trên đường đi, Thiên San vô cùng vui thích chạy tới chạy lui xem cái này, nhìn cái kia, ném cái này, ăn cái nọ, nếu không phải có Tô Thanh ở bên khuyên ngăn thì Thiên San gần như muốn tiêu hết số tiền bọn họ mang theo. Ai ~ tình trạng các nữ nhân đi mua sắm như thế nào mọi người đều hiểu mà!

Khi Thiên San bước vào Công hội Dong binh, chỉ thấy trong sảnh đường có khá nhiều người đang tụ tập bên các bảng nhiệm vụ, nhìn bộ dạng mang theo đao kiếm của bọn họ thì phần lớn đều là Chiến sư. Những người ở đây phần nhiều là các lính đánh thuê đến xem thử có nhiệm vụ thích hợp với họ hay không.

Lúc mọi người ở đây nhìn thấy họ thì ánh mắt có hâm mộ có đố kỵ.

Đột nhiên, có một đại hán lưng hùm vai gấu, tướng mạo thô kệch chặn đường ba người họ. Giọng nói giễu cợt Tần Khang.

“Đi? Tần Khang, ngươi khi nào thì trở về rồi? Ta nghe nói mấy người các người đi đến gần khu vực nội vi? Thu hoạch thế nào? Hay ta nên hỏi có mấy người bị trọng thương thậm chí là làm mồi cho ma thú a? Ha ha”

Mấy người phía sau hần cũng cười theo.

“A! Tần Khang, ngươi đây là lại muốn thu một cái bình hoa nữa hay sao? Bất quá... Tiểu muội muội này thật đáng yêu!” Một nam nhân đứng cạnh đại hán ánh mắt dâm tà nhìn Thiên San nói.

“Ân?” Đại hán lúc này mới chú ý đến Thiên San. Quả thật là một tiểu mỹ nhân đáng yêu.

“Mộ Lang, ngươi đừng có quá đáng!” Thấy Mạnh Lang có ý xấu đối Thiên San, Tần Khang liền che trước người nàng. Tô Thanh nắm lấy tay Thiên San dường như là muốn trấn an nàng.

“Quá đáng? Ta thì có chỗ nào quá đáng! Hừ! Ngươi đừng nghĩ bản thân có thể thành lập một Dong binh đoàn thì hay ho, so với Dong binh đoàn Dạ Lang của ta thì Dong binh đoàn Thiên Phong gì đó của ngươi chẳng là cái thá gì” Mộ Lang khinh thường nhìn Tần Khang nói.

“Đúng đó. Tiểu mỹ nhân đến chỗ chúng ta đi. Nhất định sẽ cho nàng vô cùng sung sướng vô cùng vui vẻ a ~” Một nam nhân tiếp lời Mộ Lang, cười ngả ngón lên tiếng.

Trong mắt Thiên San hiện ra hàn quang, dám khi dễ người của nàng. Thiên San rút tay ra khỏi tay Tô Thanh, bước lên trước nhìn mấy người Mộ Lang, cười ngọt ngào nói.

“Muốn ta gia nhập cũng được nhưng phải đánh bại ta nha~”

“Tiểu thư?!” Tần Khang, Tô Thanh đều kêu lên muốn ngăn cản nhưng nhớ tới thực lực của nàng liền thôi.

Đám Mộ Lang bị câu nói ngạo mạn của nàng làm sùng sốt, sau đó là cười to, thậm chí có người ôm bụng cười.

Bên này có náo nhiệt sớm cũng có người tụ tập lại vây xem, nghe thế cũng cười theo, nói Thiên San kiêu ngạo tự phụ, không biết sống chết mà khiêu chiến người Dong binh đoàn Dạ Lang. Thực lực của Dạ Lang khá cao, một phần ba là Sơ cấp Chiến sư Cao giai mà Mộ Lang nghe nói hần vừa đột phá lên Trung cấp Chiến sư Trung giai.

“Đại ca để đệ lên cho” Nam nhân lúc nãy nhìn Thiên San bằng ánh mắt dâm tà xung phong tiến lên.

“Được”

Mọi người liền tự giác lui về sau nhường một khoảng cho hai người.

“Tiểu mỹ nhân lên trước đi. Ta không muốn bị nói là ý mạnh hiếp yếu đâu...A” Nam nhân còn chưa nói xong thì đã bị Thiên San tát một cái ngã lộn xuống, răng rơi đầy đất, máu chảy đầy miệng, bất tỉnh nhân sự.

Mọi người ngẩn ngơ...

Mọi người đều hít một ngụm khí lạnh, không dám lại xem thường Thiên San. Nam nhân này dù gì cũng là Sơ cấp Chiến sư Cao giai thể nhưng chớp mắt đã nằm trên đất. Bọn họ thậm chí còn không thấy nàng rat ay như thế nào chỉ thấy một cái bóng xẹt qua rồi nam nhân liền nằm trên đất.

Trong chuyện này cũng có vài người không cho là đúng, không tin là Thiên San đánh bại nam nhân, chắc chắn là nàng đã giữ thủ đoạn nào đó.

“Người... lên đi” Thiên San chỉ Mộ Lang khiêu khích nói. Một bộ dáng cao cao tại thượng khiến trong lòng mọi người sinh ra e sợ.

Mộ Lang phát hiện bản thân thể nhưng lại sợ nàng thì vô cùng tức giận, liền tiến lên, không nhiều lời hướng Thiên San đánh một quyền.

Thiên San né qua, hai tay nắm lấy tay Mộ Lang, xoay người quật ngã hắn xuống. Đồng thời gia tăng lực bẻ gãy cánh tay của hắn.

Lần này thì toàn trường đều khiếp sợ há học miệng không nói lên lời. Từ khi nào thì Lạc Thành lại xuất hiện một nhân vật lợi hại thế này.

“Người...” Mộ Lang ôm cánh tay bị gãy cảm hận nhìn nàng lại bị một đôi mắt lạnh như băng làm hoảng sợ không thốt nên lời.

Thiên San kéo Tần Khang và Tô Thanh rời đi, bỏ mặc đám người vẫn bị chuyện vừa rồi làm kinh sợ cùng hận ý trong mắt mấy người trong Dong binh đoàn Dạ Lang.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Đình Phù Thủy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32

Ba người đang định đi đến một cái quầy thì có một thiếu niên tuấn tú tầm mười chín hai mươi vẻ mặt phấn khích chạy đến quay quanh ba người. Thiếu niên trước hết là chào hỏi Tần Khang cùng Tô Thanh rồi quay sang làm quen với Thiên San.

“Chào Khang ca ca, Thanh tỷ tỷ. Chào muội muội xinh đẹp! Muội tên gì? Ta tên Lưu Giang. Muội thật lợi hại nha! Bốp! Bốp! vài cái là khiến cho người xấu nằm đo đất”

Bộ dáng ngây thơ, đôi mắt màu lam trong suốt không có tạp chất này...

“Xin chào! Ta tên Thiên San. Rất vui khi gặp Tiểu Giang”

Thiên San cười tươi như hoa đáp.

“Rất vui. Rất vui. Khang ca, Thanh tỷ hai người rất lâu rồi không đến chơi với ta. Hôm nay nhất định phải chơi với ta đến tối. Cả Tiểu San nữa” Lưu Giang vui tươi

hớn hờ nói, nắm tay Thiên San muốn lôi người đi.

“Khụ! Thiếu gia, người muốn đi đâu?” Thanh âm già nua khan khan nhưng hữu lực phát ra khiến bước chân Lưu Giang ngừng lại.

Một lão nhân ngoài sáu mươi, bước chân vững vàng, sống lưng thẳng tắp bước đến chỗ bọn họ. Khuôn mặt nghiêm nghị nhưng không dấu được nét sùng nịch khi nhìn Lưu.

“Chu bá, ta muốn dẫn họ đi chơi.”

“Chào Chu Phó hội trưởng. Chuyện vừa rồi là chúng tôi không đúng, mong ngài thứ lỗi” Tần Khang hướng lão nhân chấp tay chào hỏi cũng nhận lỗi chuyện đánh nhau lúc này. Dù sao nơi này là Công hội Dong binh không phải chỗ bọn họ có thể tùy ý động võ.

Tô Thanh cũng gật đầu chào, thái độ rất cung kính. Thấy thế, Thiên San cũng không keo kiệt mỉm cười gật đầu chào một cái.

“Không sao. Nhưng lần sau nên chú ý một chút. Muốn đánh nhau thì ra ngoài đánh” Chu Đào khoát khoát tay, đối với cách làm người chính trực, có nghĩa khí của Tần Khang lão rất có hảo cảm nên cũng không ngăn cản thiếu gia kết giao với hắn. Nhưng mà... ánh mắt Chu Đào như có như không liếc nhìn Thiên San.

“Thiếu gia, Tần đội trưởng đến đây nhất định là có việc cần làm không thể chơi cùng ngài. Ngài chơi cùng A Hoan đi” Chu Đào khuyên bảo.

“Không muốn! Cùng A Hoan chơi không vui” Mặt mày Luru Giang nhăn nhó cự tuyệt.

Thiên San liếc nhìn người tên A Hoan. Người này cùng chữ ‘hoan’ một chút quan hệ cũng không có. Một gương mặt nghiêm trang, lạnh như tiền, sau lưng còn mang theo đại đao. Nàng tự hỏi có thể cùng người thế này chơi trò gì a~.

“Khang ca có việc vậy ta cùng Tiểu San đi chơi” Luru Giang kéo Thiên San đi lại bị nàng ngăn lại. Khuôn mặt tuấn tú lập tức mếu máo.

Thiên San làm ra một bộ dáng rất bất đắc dĩ nói: “Ta cũng có việc phải làm a~” Toàn bộ vật phẩm đều ở trong nhẫn trữ vật của nàng, nàng không đi cùng thì lấy hàng đâu ra mà bán.

“Hay là Tiểu Giang đi cùng chúng ta đi”

Luru Giang nhũn mày, tỏ vẻ không vui nhưng vẫn gật gật đầu đồng ý.

“Chẳng hay hôm nay Tần đội trưởng đến đây là có chuyện gì?” Thấy Luru Giang không lại ầm ĩ, Chu Đào hướng Tần Khang hỏi.

“Cũng chẳng có gì. Chỉ là đến bán vật phẩm và có một vài vật muốn tham gia đấu giá”

“A. Chúng ta vào phòng rồi nói tiếp. Lão cũng muốn nhìn thử vật Tần đội trưởng muốn bán đấu giá một chút” Chu Đào hơi ngạc nhiên, vật có thể mang ra đấu giá ít nhất cũng phải là vật thuộc ma thú cấp bảy, ánh mắt liền phiêu hướng Thiên San, có thể mang ra vật có thể đấu giá tám phần mười là liên quan đến tiểu nha đầu này. Cũng chỉ có thực lực của nàng mới bắt tới ma thú có cấp bậc cao.

Vì để bảo mật cho vật phẩm đấu giá nên Chu Đào liền dẫn họ vào một gian phòng.

Thiên San rất tự giác lấy vật phẩm ra đặt trên mặt đất.

Chu Đào không che giấu nhìn thật kỹ Thiên San. Không nghĩ tới nàng vậy mà lại có không gian trữ vật. Nha đầu này rốt cuộc có thân phận gì sao lại xuất hiện ở đây.

“Oa ~ Tiểu San cũng có không gian trữ vật sao? Ta cũng có một cái. Là ta phải này nữ phụ thân rất lâu người mới cho ta một cái đó...” Luru kinh ngạc tròn to mắt nói.

Chu Đào tiến đến xem xét đóng vật phẩm. Trong lòng hạ quyết định phải báo cho hội trưởng thử điều tra thân phận của nàng. Cường giả bậc này không thể không lưu ý nhiều hơn.

Chu Đào nhìn một lát vật phẩm của ma thú cấp bảy trở lên có thể mang đi đấu giá. Nhìn Tần Khang nhưng khóe mắt lại hướng Thiên San có ý thăm dò nói.

“Những vật này dù có thể mang đi đấu giá nhưng giá trị cũng không quá cao. Nếu có mấy viên Ma Tinh thì tốt hơn”

“Nha ~” Thiên San nghĩ nghĩ, hiện tại trước mắt nàng đang cần rất nhiều tiền. Vì thế Thiên San quyết định lấy hết mấy viên Ma Tinh cấp bảy trở lên ra, trong đó có cả Ma Tinh của Tử Nhãn Phong Báo.

Chu Đào nhận lấy xác nhận xong thì ra ngoài một lát. Khi trở về mang theo một túi ngân tệ là giá trị của số vật phẩm dưới cấp bảy cùng một tấm thẻ khách quý để tham gia buổi đấu giá vào ba ngày sau.

Công hội Dong binh không chỉ là nơi trao đổi mua bán của các đội Dong binh, lính đánh thuê mà mỗi tháng đều tổ chức một buổi đấu giá bán ra các vật phẩm có giá trị cao thu hút rất nhiều người có thân phận địa vị đến tham gia.

Nhìn ba người Thiên San rời đi, mày Chu Đào nhíu chặt lại. Khi nhìn thấy ánh mắt dõi theo dán chặt lên người Thiên San của Chu Giang thì chỉ cảm thấy thật đau đầu.

“Thiếu gia không nên quá thân thiết với nàng”

“Tại sao? Tiểu San rất tốt mà! Còn hẹn ta ngày mai đến nhà nàng chơi” Luru Giang không cho là đúng nói.

Chu Đào thế này mới biết tại sao thiếu gia nhà lão không tiếp tục quản lý bọn họ mà để họ rời đi như vậy.

“Tiểu nha đầu đó không đơn giản”

“Ta muốn làm bạn với nàng” Mặc kệ lời ngăn cản của Chu Đào, Luru Giang kiên quyết nói. “A Hoan, giúp ta chọn một ít lễ vật. Ngày mai ta muốn đến nhà Tiểu San chơi” Luru Giang gọi thị vệ mặt than làm việc.

Ở phía sau, Chu Đào chỉ có thể thở dài. Thôi, có A Hoan đi cùng, thiết nghĩ nha đầu đó cũng không ngốc đến mức muốn cùng người Công hội Dong binh đối địch.

Chỉ là...tiểu nha đầu đó e rằng sẽ mang đến một hồi não loạn trên đại lục này.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Đình Phù Thủy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33: Âm mưu của Dạ Lang

Ba người đi đến Dược Sinh Đường là được đường lớn nhất Lạc Thành mua đan lô cùng vài loại dược liệu. Sau đó, tùy tiện chọn một tửu lâu vào ăn trưa, nghỉ một lát rồi đi dạo tiếp.

“Này! Ngươi biết gì chưa?” Một nam nhân ra vẻ thần bí nói.

“Chuyện gì?” Một người hơi tò mò hỏi.

“Nghe nói đoàn lính đánh thuê của Ngô đại thiếu gia bị ma thú tấn công toàn quân gần như diệt hết chỉ có hắc và lão già cận vệ là còn sống.” Nam nhân cổ nhỏ giọng nói. Dù sao, Ngô gia ở Lạc Thành cũng là bá vương không tiện đắc tội.

“A. Thật sao?” Người đó kinh ngạc hỏi, trong giọng nói có chút vui vẻ.

“Thật sự. Chuyện này ta biết rất rõ” Một nam nhân có dáng vẻ thư sinh ở bên cạnh nghe hai người đối thoại liền nói chen vào.

“Vậy xin mời huynh đây nói rõ cho chúng ta biết” Bản thân nam nhân cũng không biết bao nhiêu nghe nam nhân thư sinh nói thế thì mời hắc nói kỹ hơn.

Nam nhân thư sinh đi qua, ba người chụm đầu nói chuyện.

“Ta có người bà con làm người hầu trong Ngô phủ. Người đó nói với ta chuyện này là có người gài bẫy hại Ngô thiếu gia”

“Cái gì? Ai lại to gan như vậy a?” Người nọ sợ hãi than.

“Đúng vậy” Nam nhân gật đầu đồng ý.

“Các ngươi biết Dong binh đoàn Thiên Phong mới thành lập chứ?”

“Ý ngươi là chuyện này do họ làm? Làm thật hay?” Nam nhân thật muốn vỗ tay khen ngợi. Ngô Bảo ở trong Lạc Nhạn Sâm Lâm ý thể cướp bóc không ít người, hắc cũng bị Ngô Bảo cướp không ít lần. Chuyện này thật khiến lòng người hả hê.

“Nếu đã biết là họ làm tại sao Ngô gia không có động tĩnh gì?” Người nọ kỳ quái hỏi. Thông thường không phải là Ngô gia sẽ cho người đến cửa đập phá đánh người sao? Huống chi lần này còn là đại thiếu gia xảy ra chuyện.

“Chuyện này...” Nam nhân thư sinh cố ý lập lờ khiến hai người vô cùng nôn nóng. Lúc này, nam nhân thư sinh tỏ ra bí hiểm nói.

“Lý do Ngô gia vẫn chưa trả thù là bởi vì có Dong binh đoàn Thiên Phong có thể

lực lớn chóng lừng. Hai người thử nghĩ xem. Một đội lính đánh thuê bình thường làm sao lại có được ba Trung cấp Chiến sư Sơ giai như vậy a~”

“Ngươi nói phải. Nhớ lúc đầu bọn họ chọn thành viên chỉ xem nhân phẩm không chú trọng thực lực nhất định bởi vì có thể lực lớn có thể giúp những người đó tăng thực lực nên mới không cần” Nam nhân phân tích nói.

“Nhất định là vậy rồi!” Hai người còn lại cũng gật đầu tán thành.

Lời của ba người họ có thể người khác không nghe thấy nhưng Thiên San thì lại nghe rất rõ. Trong lòng nàng suy tính trở về phải nói chuyện này cho mọi người biết.

.....

Tại Dạ Lang Hiên nơi cư ngụ của Dong binh đoàn Dạ Lang.

“Khốn kiếp! Ngươi không biết nhẹ tay một chút sao?”

Mộ Lang tức giận đá y sư đang trị cánh tay gãy cho hắc khiến người đó ngã nhào trên đất.

“Đội trưởng bình tĩnh một chút. Chữa thương quan trọng hơn”

Lâu Hựu ở bên cạnh lên tiếng khuyên can. Hắn có đáng về thư sinh thực lực không cao nhưng nham hiểm mưu trí, là quân sư đáng tin của đội Dạ Lang.

Đội vết thương của Mộ Lang được băng bó xong, y sư rời đi. Mộ Lang nhìn cánh tay bị băng bó thành bánh chưng của hắn lại tức giận kéo rách màn giường.

“Hừ! Nha đầu khốn kiếp! Dám hại ta mất mặt. Cả tên Tần Khang cùng đoàn Dong binh của hắn nữa. Ta nhất định phải giết sạch bọn chúng”

Mộ Lang càng nghĩ càng tức, liền chỉ một nam nhân trong phòng nói: “Người ra ngoài tập hợp các huynh đệ ta muốn lập tức san bằng Thiên Phong Hiên.”

“Khoan đã” Mộ Lang vừa dứt lời Lâu Hựu đã ngăn nam nhân lại. Trước ánh mắt phun lửa muốn giết người của Mộ Lang hắn bình tĩnh giảng giải.

“Nếu chúng ta mang người đi gây sự với bọn họ người Thiên Phong, người của Công hội Dong binh sẽ không ngồi yên. Huống chi lão phó hội trưởng đó đối Tần Khang có thiên vị. Chúng ta nếu đi không nói có giết được mấy người hay không cũng nhất định bị gây khó dễ thậm chí là mượn cớ tước đoạt danh hiệu Dong binh của chúng ta. Đến lúc đó được không bù nổi mất.”

“Vậy ý người là ta phải nhận phần sỉ nhục này mà không hoàn trả sao?”

“Tất nhiên không phải. Bọn họ đánh người của ta, thậm chí là bẻ tay ngài, chúng ta sao có thể để yên, chỉ là không thể làm theo cách của ngài.”

“Vậy người có cao kiến gì?” Mộ Lang lấy lại bình tĩnh, tìm một tư thế thoải mái lắng nghe ý của Lâu Hựu. Hắn thế nào lại quên tên quân sư này a.

“Cao kiến thì không nhưng ta nghe nói Ngô Bảo Ngô đại thiếu gia của Ngô gia bị đàn sói tập kích mà người khởi sự là người của Dong binh đoàn Thiên Phong.”

“Có chuyện như vậy?” Hai mắt Mộ Lang tỏa sáng, đất tội bọn hắn còn đất tội người Ngô gia, bọn người này nhất định là chán sống.

“Ân. Nhưng Ngô gia vẫn chưa hành động vì nghi ngờ sau lưng chúng có cường giả không dễ chọc. Vậy nên hiện tại việc chúng ta cần làm là chờ đợi. Đợi Ngô gia xác định thực thư rồi ra tay, khi ấy chúng ta có thể phụ một tay giết sạch toàn bộ bọn chúng”

Mộ Lang hơi dậm chiu, nhíu mày. Bắt hắn chờ đợi, phải nhịn cục tức này. Hắn thực không làm được nhưng liên quan đến bọn Công hội cùng Ngô gia thì hắn không thể không suy xét kỹ càng.

“Vậy phải đợi đến khi nào?”

“Cái đó... Không bằng chúng ta cho người ở sau lưng mượn danh Thiên Phong

khêu khích, gây sự với Ngô gia, làm cho Ngô gia không thể nhịn được mà ra tay”

“Được....A... Cách này hay. Người mau cho người đi làm, nhớ phải sạch sẽ một chút đừng để người Ngô gia phát hiện.” Mộ Lang vui sướng làm động đến vết thương nhưng hắn không để ý, giờ hắn chỉ mong sao Ngô gia nhanh chóng giết sạch bọn người Tần Khang đặc biệt là con nha đầu lợi hại đó.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Đình Phù Thủy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.